COLECȚIA

Iubiri de poveste

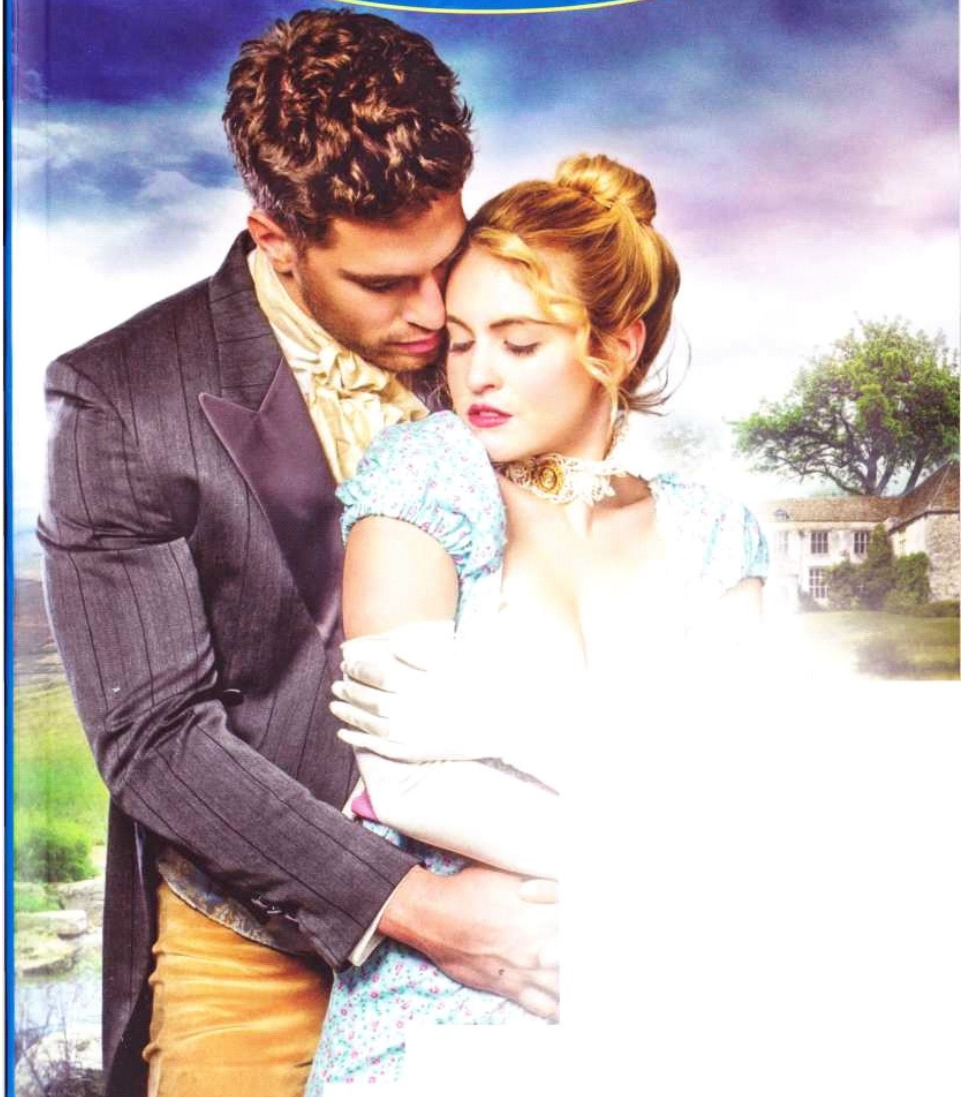

ALISSA JOHNSON
VICII ŞI VIRTUTE

Practically Wicked by Alissa Johnson

Copyright © 2012 Alissa Johnson
Alina este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Oana Zamfirache/Graal

Soft

Capitolul 1

Viaţa se trăia cel mai bine prin vapori denşi de alcool de calitate.

La nevoie, mergea şi o băutură mai proastă, dar Maximilian Dane era convins că nimic nu era mai potrivit pentru o seară de dezmăţ în lumea demimondenă decât câteva pocale de vin bun la cină, urmate de un pahar sau două de Porto scump în sala de biliard, urmate de o degustare generoasă de coniac excelent în sala de jucat cărţi, urmată de nenumărate cupe de şampanie în sala de bal a doamnei Wrayburn, urmate de… ce-o fi fost acel ceva băut în bibliotecă. Îi revenea în minte nuanţa de chihlimbar şi gustul delicat. Îşi mai aducea aminte şi că la un moment dat nu-şi mai turnase în pahar, ci că băuse direct din sticlă.

Privind retrospectiv, probabil fusese o greşeală.

Şi asta pentru că, după ultima băutură, părăsise biblioteca în căutarea… a nu se ştie ce şi, în loc să se întoarcă în sala de bal, unde ar fi putut găsi acel ceva pe care-l căuta, ajunsese aici, într-o cameră tăcută şi necunoscută, iluminată doar de câteva lumânări, aşezat pe un scaun simplu din lemn, în faţa unei mese simple din lemn, care i se păruseră iniţial potrivite pentru un bărbat de 25 de ani, dar care se dovediseră a fi prea aproape de podea. În mod normal, n-ar fi putut să stea cu picioarele în poziţia aceea, dar băutura contribuia la flexibilitate.

— Ce naiba se întâmplă cu mobila asta?

— Lordul Highsup i-a tăiat picioarele când aveam şase ani, explică o voce de femeie.

Îi plăcu felul cum sună vocea aceea, mai joasă decât te-ai fi aşteptat de la o femeie şi caldă ca băutura delicioasă din bibliotecă.

Îşi ridică privirea de la masa din lemn galben şi îşi miji ochii până când silueta din faţa lui căpătă contur. Interlocutoarea lui purta o cămaşă de noapte şi un şal. Ambele erau albe, cu volane şi contrastau puternic cu

coama de păr negru care-i cădea pe umeri şi-i ajungea până la sânii frumoşi formaţi.

— Ai crescut între timp.

— Da, într-adevăr, am crescut. Ce perspicace din partea dumitale să observi asta.

— Observ însă că eşti caustică. Cine eşti? Îşi ridică mâna, cât pe-aci să-şi bage degetul în ochi. Nu, nu… nu-mi spune. Ştiu. Nu uit niciodată numele unei femei. Aplecându-se, se uită cu atenţie la ochii cenuşii ai femeii şi la trăsăturile ei delicate, îi examină postura rigidă şi expresia indiferentă. Eşti… domnişoara Anna Rees, Fecioara-de-Gheaţă a casei Anover.

Urmă un scurt moment de tăcere.

— Iar dumneata eşti domnul Maximilian Dane, Dezamăgirea casei McMullin.

— Ăăă… nu mai e cazul, o informă ridicând degetul spre plafon. De azi-dimineaţă, de pe la ora şapte, am devenit *vicontele* Dane. Dezamăgirea casei McMullin.

— Aha! Tonul i se mai îmblânzi când pricepu ce i se spune. Of, îmi pare rău.

— N-are nicio importanţă, o asigură cu o mişcare stângace a mâinii. Apropo, unde ne aflăm, scumpo?

— Suntem în casa Anover.

— Da, asta ştiu. O petrecere pe cinste. Dar unde anume în casa Anover?

— În camera copiilor.

— Asta explică mobila în miniatură, nu-i aşa? Se foi puţin şi se strâmbă când îşi lovi glezna de piciorul mesei. Da’ tu nu eşti un pic cam mare pentru camera copiilor?

— A fost cea mai apropiată cameră, milord. Ai…

— Nu, nu-mi spune aşa! o întrerupse brusc. Mai am câteva ore.

— Câteva ore?

— Câteva ore până când aude lumea, până când află că sunt Lord Dane. Afişă o expresie dezgustată. Până când trebuie să devin un nenorocit de viconte.

— Prea bine, domnule Dane, atunci. Dacă vrei…

Ceva din felul în care-i rostise numele îl făcu să-şi

aducă aminte de ceva.

— Doamna Carring, spuse dintr-odată şi încercă, fără să reuşească, să pocnească din degete. De-aia am urcat la etaj.

Văduva Carring, o femeie destul de atrăgătoare şi extraordinar de amabilă, îl invitase în camera de oaspeţi. El se oprise în bibliotecă pentru un ultim pahar, ceva care să-i înceţoşeze şi mai mult chipul fratelui său, când... devenise puţin confuz. Îi aruncă domnişoarei Rees o privire poznaşă.

— M-am cam rătăcit, nu-i aşa?

— Dacă o cauţi pe doamna Carring, da. E cu un etaj mai jos.

— Am urcat nişte scări în plus? Ciudat, nu s-ar fi crezut în stare. Picioarele îi erau ca terciul de moi. Aha, şi cum am ajuns în compania ta?

— Eram pe hol. Mi-ai făcut cu mâna, te-ai împiedicat şi ai căzut la picioarele mele.

Închise ochii ca să se gândească, dar descoperi că încăperea se învârte cu el într-un mod neplăcut, aşa că o ţintui cu privirea pe domnişoara Rees. Îşi aminti cum zâmbise la doamna cea drăguţă, cum căzuse din picioare şi cum se redresase cu ajutorul ei. Mirosea a ceva dulce şi floral, a biscuiţi cu zahăr şi a trandafiri.

— Da, aşa am făcut. De ce naiba m-am împiedicat?

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse domnişoara Rees şi se ridică graţios de pe scaun.

Spre propria surprindere, îşi coordonă mişcările, se aplecă în faţă şi o prinse de încheietură fără să cadă de pe scaun.

— Unde te duci?

— Să chem pe cineva să te ajute.

Ea îşi smunci încheietura, dar el continuă să o ţină cu delicateţe. Îi plăcea cum căldura pielii ei trecea prin cămaşă şi îi încălzea palma.

— Nu. N-am nevoie de ajutor.

Dacă ar fi chemat pe cineva, ea ar fi plecat. Iar el nu dorea asta. Sala de bal de dedesubt era plină de doamne, precum văduva Carring, femei de lume îmbrăcate în

mătăsuri şi pline de bijuterii, cu promisiunea unor nopţi pline de păcat. Dar creatura aceea din faţa lui, micuţă şi afectată, îl intriga.

— Tu eşti o altfel de promisiune.

— Poftim?

El clătină din cap, dar încet, să nu-i plesnească.

— Nu contează. Nu chema pe nimeni!

— Milord, nu poţi rămâne aici, în camera copiilor, iar…

— Domnule Dane, îi aduse el aminte. De ce nu? Sunt copii prin apropiere?

Cu siguranţă, nu erau. Nimeni, nici măcar cele mai depravate dintre prietenele doamnei Wrayburn nu şi-ar fi adus copiii la o astfel de petrecere.

— Nu, dar…

— Păi, atunci rămânem aici. Stai jos, insistă el. Luă în considerare ideea de a o împinge jos pe scaun, dar se răzgândi. În starea lui, nu se prea putea baza pe propriile mişcări. Nu voia să o rănească în vreun fel. Hai, vorbeşte cu mine!

— Nu pot. Nu ar fi cuviincios.

El pufni dispreţuitor. În ceea ce priveşte lumea bună, cuvintele „cuviincios” şi „casa Anover” nu se împăcau deloc.

— Ce ne pasă mie şi ţie de ce e cuviincios?

— Mie îmi pasă, răspunse ea, iar el observă fascinat cum îşi îndreaptă şi mai mult spatele. Mamei mele, cu siguranţă, i-ar păsa.

— Atunci de mult ar fi trebuit să se gândească să nu te mai lase în casa asta.

Dacă îşi amintea corect, se zvonea că doamna Wrayburn încercase de fapt de mai multe ori să-şi mărite fiica, dar domnişoara Rees era mulţumită cu situaţia curentă – să rămână o tânără retrasă şi răsfăţată, o povară pentru mama ei mult prea îngăduitoare.

Ei bine, poate n-ar fi fost rău ca micuţa să mai facă şi ea pe placul cuiva.

— Vreau să rămâi cu mine, o informă. Şi acum, că sunt viconte, sunt aproape sigur că trebuie să faci ce zic eu.

Stai jos! Vorbeşte!

Dacă nu se înşela prea tare, buzele ei se arcuiră uşor.

— Nu.

De data asta, când îşi trase încheietura, el nu avu de ales: ori o elibera, ori era smuls de pe scaun.

Se uită cu ochii mijiţi la braţele ei zvelte.

— Eşti mai puternică decât pari.

Complimentul acela ciudat îi atrase o privire rece.

— Îndrăznesc să spun că şi un pui de pisică ţi-ar fi dat de furcă în starea în care eşti, de aceea trebuie să chem…

— Asta e insultător. Probabil destul de adevărat, dar insultător. Sau poate te referi la felinele alea enorme? Tigrii şi altele asemenea? Ele au nişte pisoi excepţionali de mari.

— Ăia nu sunt pisoi, sunt pui de tigru, domnule Dane. Şi nu, nu la asta mă refeream.

— Atunci mă simt jignit. Se prăbuşi teatral în scaun, dar cum nu reuşi să scoată niciun zâmbet de la ea, abordă o altă strategie. Înainte să mai faci vreo aluzie răutăcioasă, ai putea să iei în considerare natura tristă, foarte tristă, a evenimentelor care au condus la starea mea de slăbiciune.

— Poftim?

Se întrebă dacă nu cumva se exprima mai puţin clar decât îşi închipuia.

— Am avut un deces în familie, dacă îţi aduci aminte.

Era de neiertat să pomenească de moartea fratelui său într-o manieră atât de indiferentă şi s-ar fi simţit probabil puţin vinovat, dacă nu ar fi fost atât de furios pe acesta. Şi încântat să vadă că expresia domnişoarei Rees se îmbunase din nou. Şi dacă nu ar fi fost atât de cumplit de beat.

Dar, îmbunată sau nu, domnişoara Rees părea de neclintit în hotărârea ei de a pleca.

— Te rog să înţelegi, domnule Dane, regret din suflet că tatăl dumitale a murit. Cu toate astea…

Surprins, se foi în scaun.

— Tatăl meu?

— Cel de la care ai moştenit titlul de viconte.

— A, nu. Fratele meu mai mare, Reginald. Tatăl meu a

dat colţul cu ani în urmă. Se mai gândi puţin. Sau poate că n-au trecut decât doi ani. Ciudat, părea că a trecut mai mult timp. Dar nu îndeajuns de mult timp.

Vocea tatălui devenise, din fericire, stinsă în amintirile lui.

— Îmi pare rău că ţi-ai pierdut fratele, se corectă domnişoara Rees, răbdătoare. Cu toate astea, nu pot să continui să-ţi ţin companie în acest fel. N-oi fi eu de viţă nobilă, dar sunt o femeie nemăritată, şi dumneata, ca un gentleman…

— Doamne, Dumnezeule, fetiţo, de unde ai tras tu concluzia că aş fi un gentleman?

— Foarte bine, atunci, cedă ea. În calitate de *viconte,* se presupune că măcar în aparenţă respecţi regulile după care se comportă un gentleman şi, în consecinţă, trebuie să-mi respecţi dorinţa de a nu risca să fiu văzută…

— Pentru Dumnezeu, oftă el, pleacă odată!

O predică despre ce trebuia să facă era ultimul lucru pe care şi-l dorea. În primii 23 de ani din viaţă nu făcuse altceva decât să asculte ordinele celorlalţi. Fusese o experienţă îngrozitoare. În ultimii doi ani descoperise că era mult mai bine să fie o dezamăgire decât un pion. Şi era şi mai bine dacă nu era nevoit să asculte părerea plictisitoare a cuiva despre problema cu pricina.

Domnişoara Rees se uită la şnurul clopoţelului şi apoi din nou la el.

— Pot să sun ca să…

— Nu.

Dacă nu putea să stea cu acea tânără drăguţă, prefera să stea singur o vreme şi apoi să-şi găsească drumul spre parter.

— Cum vrei, murmură ea şi se îndepărtă cu o mişcare graţioasă care-i confirmă porecla de Fecioara-de-Gheaţă.

— Parcă alunecă pe gheaţă, şopti el. Nu e firesc.

Nelăsând să se înţeleagă dacă auzise sau nu acest comentariu, ea ajunse la uşă, zăbovi cu mâna pe clanţă şi se uită peste umăr cu o expresie rugătoare.

— Te rog să-mi îngădui să chem pe cineva.

— Nu.

— Dar eu…

— Nu.

Se încruntă uşor.

— Doar nu vrei să…

— Nu prea eşti obişnuită să ţi se spună „nu”, nu-i aşa?

Ea îşi strânse buzele.

— Ar fi trebuit să te las pe hol.

— Regretele sunt ca amantele, o informă el.

— Eu… Lăsă mâna de pe clanţă. Cum?

— Bărbaţii adevăraţi nu au aşa ceva.

Clipi nedumerită, apoi izbucni într-un hohot de râs suav, care-l făcu să freamăte de plăcere.

— Asta e cea mai ridicolă zicală pe care am auzit-o vreodată.

— Sunt beat, spuse el, şi ridică din umeri. Sunt mai inteligent când… sau mai isteţ? Cum se spune? Mă rog. Sunt deosebit de inteligent când sunt treaz.

— Şi sper că şi mai modest.

Cu un oftat resemnat, apucă din nou clanţa, dar de data asta, încuie uşa şi-şi puse cheia în buzunar.

— Te mişti ca o regină, spuse el încet, în timp ce ea traversă camera şi reveni pe scaunul din faţa lui. Pe patine. Ce-ai făcut?

— Am încuiat uşa.

— Da, ştiu. Era beat, nu orb. De ce-ai făcut asta?

— Ca nu cumva să dea peste noi din greşeală vreun alt musafir beat.

— Ai de gând să rămâi? întrebă fără să-i vină să creadă.

Ferindu-şi privirea, ea îşi mângâie o mânecă.

— Dacă nu mă laşi să chem pe altcineva.

— Şi nu vrei să mă laşi aici singur? Nu mă aşteptam la asta. Se aplecă pentru a-i studia mai îndeaproape trăsăturile. Nu se presupunea că eşti rece şi nepăsătoare?

Se uită la el cu ochii uşor mijiţi.

— Iar dumneata nu se presupunea că eşti fermecător?

Râmji, apreciind replica tăioasă.

— Dacă vrei să ştii, eu pot să conving şi diavolul să-mi dea coada dacă-mi propun.

— Eu nu sunt diavolul, domnule Dane.

— Nu, cred că eşti un înger.

— Iar eu cred că zvonurile legate de farmecul dumitale sunt mult exagerate.

— A fost o replică puţin cam răsuflată, nu-i aşa? Îşi propti cotul pe masă, îşi sprijini bărbia în palmă şi-i studie pe îndelete trăsăturile. Ai ceva… nepământesc. Cred că ochii sunt de vină. Dar nu sunt angelici. Sunt de zână.

— Nu sunt afectaţi de băutură, atâta tot.

— O chestie la fel de deconcertantă. Tu de ce nu cobori niciodată cu mama ta? Organizează nişte petreceri minunate. Cred că te-ai simţi bine.

— Mă îndoiesc.

— Dar te simţi bine acum, cu mine, îi atrase el atenţia. O observaţie rezonabilă, în opinia lui. Sala de bal este plină de bărbaţi ca mine.

— Adică beţi?

— Da, admise el. Dar şi interesanţi şi fermecători.

Îl privi cu curiozitate.

— Asta faci dumneata la astfel de petreceri? Încerci să fii interesant şi fermecător?

— Nu încerc nimic, o asigură el, ridicându-şi bărbia din palmă. Prea mare efortul.

— Şi să faci parte din lumea mondenă nu e un efort? Băutură, femei şi scandaluri. Clătină uşor din cap. Mie mi se pare destul de obositor. De ce faci asta?

— Pentru că pot, răspunse el, ridicând nepăsător din umeri. Pentru că nu e cuviincios.

Înainte să răspundă, ea reflectă o clipă.

— Îmi imaginez că titlul de viconte vine împreună cu multe responsabilităţi. Acum ai de gând să-ţi schimbi stilul de viaţă?

— Mi l-am schimbat deja, scumpo. Aşa am ajuns aici. Şi trebuie să spun că, lăsând la o parte mobila asta prea scundă, îmi place unde sunt acum. Îi zâmbi şi observă cum roşeşte uşor. Cum se face că-mi ştiai porecla, dar nu ştiai

că fratele meu era vicontele?

Spre cinstea ei însă, tânăra abia dacă clipi la schimbarea bruscă a subiectului.

— Când cineva petrece mult timp în spatele uşilor închise, primeşte informaţiile pe bucăţi. Am auzit de numele şi de reputaţia dumitale în trecere.

— Tot ce faci tu e în trecere. Petreci o clipă în sala de bal, abia te zăreşte omu' la operă. N-am întâlnit pe nimeni care să petreacă mai mult de treizeci de secunde în prezenţa ta.

Păru puţin stânjenită, dar nu pentru mult timp.

— Ai de gând să te lauzi prietenilor tăi că ai fost singurul care a petrecut mai mult timp cu mine?

— Şi să risc să fiu alungat din casa mamei tale pentru totdeauna? spuse el pe un ton dispreţuitor. O să păstrez doar pentru mine această realizare, deşi o să mă coste. Ştii că eşti subiectul multor speculaţii.

— Da? Digeră informaţia fără nicio expresie pe chip. Te-ai fi gândit că oamenii au lucruri mai bune de făcut decât să discute despre o femeie despre care nu ştiu nimic.

— Are legătură cu misterul situaţiei, explică el. Ce se va întâmpla cu fiica răsfăţată şi singuratică a celebrei doamne Wrayburn? Va călca pe urmele mamei ei şi va deveni o demimondenă sau se va mărita cu un negustor bogat care s-o acopere cu mătăsuri şi diamante?

— Poate că nu sunt atât de răsfăţată precum cred oamenii, contracara ea uşor. Poate că o să mă mărit cu un calic şi o să trăiesc într-o căsuţă la ţară.

— Şi o să trăieşti din zestre? se gândi o clipă la această posibilitate. Ai zestre?

— Trebuie s-o întrebi pe mama.

— Nu prea contează, hotărî el. Pe cine o să întâlneşti tu, dacă te arăţi în sălile de bal şi în saloane doar cât să vadă lumea cât eşti de frumoasă şi apoi te ascunzi la etaj pentru restul nopţii?

— Nu mă ascund, răspunse ea, uşor defensivă. Şi iată, te-am întâlnit pe dumneata.

— Sper că nu te aştepţi să te cer în căsătorie.

Îşi ţuguie buzele.

— Eşti miop dacă nu iei în considerare această idee. Ţi-ai putea face datoria de viconte şi ai şoca înalta societate cu un singur gest.

— Ai mare dreptate. Aplecându-se spre ea, afişă o expresie de om rănit în dragoste. Vrei să te căsătoreşti cu mine, domnişoară Anna Rees?

— Nu, Lord Dane. Nu vreau.

Fu atât de surprins, încât se ridică în capul oaselor. Nu cunoştea nicio femeie nemăritată care să refuze o cerere în căsătorie din partea unui nobil, chiar beat fiind.

— Ai refuza şansa de a deveni vicontesă?

— Cu bucurie.

El îşi strânse buzele, reflectând o clipă înainte să întrebe:

— Mă refuzi pentru că sunt viconte?

— Nu, te refuz pentru că nu mă interesează să fac parte nici din lumea demimondenă, nici din înalta societate. Şi nici să mă mărit cu vreun bărbat din aceste lumi. Ezită înainte să continue: îmi doresc o căsuţă la ţară.

— Asta vrei, serios?

Nu s-ar fi gândit la asta. Nimeni care o zărise pe domnişoara Rees în rochiile ei elegante şi cu bijuteriile ei strălucitoare sau care o auzise pe doamna Wrayburn plângându-se îngăduitoare de pretenţiile adorabile ale fiicei sale în ceea ce priveşte rochiile elegante şi bijuteriile strălucitoare nu s-ar fi gândit la asta nici măcar o clipă. Domnişoara Rees era o enigmă mai mare decât credeau oamenii. Fascinant!

— Şi ce altceva îţi mai doreşti?

— Vrei să spui ce-mi doresc de la viaţă? întrebă ridicând o sprânceană. De ce ţi-aş împărtăşi visurile mele?

— Mi-ai spus deja despre căsuţă, îi reaminti el. Şi nu mă interesează secretele tale. Doar interesele tale. Mai trece vremea. Sau vrei să stăm aici în tăcere?

— Păi…

Cuvintele i se pierdură în aer, îşi feri privirea şi rămase tăcută atât de mult timp, încât Max crezu că până

la urmă alesese tăcerea. Lui oricum nu-i păsa. Existau modalităţi mai neplăcute de a-şi petrece timpul decât să stea în tăcere alături de domnişoara Anna Rees. Îi plăcea s-o privească: pometii înalţi, curba delicată a maxilarului. Ar fi vrut să se întindă şi să-i mângâie conturul urechii, poate chiar să-şi treacă degetul de-a lungul gâtului ei alb.

— Îmi doresc un câine, spuse dintr-odată domnişoara Rees, iar el, cu toate că aburii alcoolului îi înceţoşaseră simţurile, desluşi imediat împletindu-se în vocea ei nesiguranţa şi hotărârea. Cu toate astea, mai trecu un moment până să dea la o parte aburii şi să-şi aducă aminte despre ce vorbeau.

— Un câine. Aşa deci. Îţi doreşti un câine, aşadar. Un mops ca al mamei tale?

— Nu, nu un căţel de salon. Un câine de vânătoare, sublinie ea cu un uşor entuziasm. Vreau un câine zdravăn cu care să mă plimb prin pădure sau care să alerge alături de mine când călăresc. Nu din aceia care cad în fântână sau sunt călcaţi de trăsuri.

El îşi aminti subit de Brutus, un câine din rasa Terra Nova pe care îl avusese în copilărie. O bestie mare şi plină de bale.

— Am *adorat* câinele ăla.

— Poftim?

El clătină din cap.

— Nimic. Şi mama ta nu vrea să-ţi cumpere un câine?

— Un animal mare nu are ce căuta într-o casă din oraş, spuse ea încet şi începu să urmărească o zgârietură de pe masă cu un deget lung şi elegant.

— Unii câini n-au ce căuta, e adevărat. Dar poate un câine din aceia cu pete. Ar fi bucuros să alerge după tine şi după mama ta prin Hyde Park.

Nu-şi amintea s-o fi văzut vreodată pe doamnă prin parc, dar cu siguranţă ieşea şi ea din când în când la aer.

— Aştept până o să am o căsuţă.

— Păi, de ce? Dar ea refuză să răspundă, aşa că el lăsă capul în jos ca să-i prindă privirea. Să înţeleg că mama ta nu vrea să-ţi cumpere unul?

— E casa ei, răspunse ea şi continuă să urmărească zgârietura.

— Înţeleg, rosti el prudent, îndreptându-şi spatele. Poate că mama şi fiica ei nu erau atât de apropiate precum lăsase doamna Wrayburn să se înţeleagă. Cred că... aparenţele sunt înşelătoare în ceea ce te priveşte, nu-i aşa?

Ea încetă să mai privească masa.

— Poftim?

— Vorbesc neclar? întrebă el şi plescăi din buze.

— Destul, dar căscatul te face cu adevărat de neînţeles.

— Aha. Închise ochii pentru o clipă şi-şi dădu seama că încăperea încă se învârtea în jurul lui, deşi la o viteză mai rezonabilă. Doamne, ce obosit sunt!

— Pot să chem pe cineva să te ducă acasă?

Acei puţini prieteni în care avea încredere să-i aducă în casă nu erau genul de oameni care să participe la petrecerile organizate de doamna Wrayburn. Deschise pleoapele şi încercă să-i facă cu ochiul, dar, dată fiind situaţia, fu ca şi cum ar fi clipit încet.

— Nimeni de a cărui companie să mă bucur la fel de mult ca a ta. Eşti sigură că nu vrei să te măriţi cu mine?

— Da.

— Păcat, spuse el, şi vorbi serios.

De îndată ce se afla că era noul Lord Dane, libertatea de care se bucurase în calitate de pretendent nu tocmai dezirabil va dispărea. Nicio tânără nu dorea să se mărite cu fratele mai tânăr şi desfrânat al unui viconte perfect sănătos. Dar cu un viconte desfrânat, ei, asta era altă treabă. Avea să fie vânat de doamnele necăsătorite din lumea bună până când îşi va alege o soţie. Ce distractiv ar fi să le dezamăgească pe toate fugind cu această atrăgătoare, fascinantă şi total nepotrivită domnişoară Rees.

— Dacă te răzgândeşti...

— Nu mă voi răzgândi.

— Dar dacă te răzgândeşti, îţi promit că vei avea parte de o căsuţă la ţară.

Un mic zâmbet îi apăru pe buze.

— Şi de un câine?

— Şi de un câine.

— Şi de ce ai face asta, Lord Dane?

— Toată lumea ar trebui să se bucure măcar de o parte din lucrurile pe care şi le doreşte. Şi cu cât stătea mai mult, uitându-se în ochii domnişoarei Rees, cu atât îşi dădea seama că ceea ce îşi dorea cel mai mult în acel moment era ea. Îmi place cum zâmbeşti. Eşti incredibil de dulce. Şi caninul ăla din dreapta. Este un pic strâmb. Mi se pare încântător.

— Poftim?

Îşi dădu seama că iar căsca.

— Încântător. Mi se pare că dintele tău este încântător.

— Şi ziceai că sala de bal este plină de bărbaţi fermecători ca dumneata? Nici nu ştiam ce pierd.

Dintr-odată nu-i mai plăcu ideea ca ea să aibă de-a face cu alţi bărbaţi. Mai ales cu bărbaţi de felul celor de la parter.

— Poate am exagerat farmecul celor din sala de bal. E mai bine să fii aici.

— Aşa mi s-a părut şi mie.

— E mai bine să fii în compania mea. Ar fi dorit să-i ofere o dovadă care să-i susţină afirmaţia, dar era o provocare prea mare pentru el în momentul acela. O să te vizitez mâine.

— Mâine s-ar putea să ai alte îndatoriri, milord.

— Aşa e. Atunci săptămâna viitoare. O să-ţi fac o vizită săptămâna viitoare.

Ea scoase un sunet cristalin din fundul gâtului, ceea ce el recunoscu ca fiind sunetul la care apelează o femeie când nu vrea să contrazică un bărbat. Când erau mici, sora lui obişnuia să-l scoată atunci când el îşi făcea cunoscută intenţia de a-şi sfida tatăl.

— Până la urmă voi reuşi, mormăi ca pentru sine.

— Ce-ai spus?

— Până la urmă voi reuşi, rosti el mai clar. După ce se

termină treaba asta cu fratele meu.

Se auzi un alt sunet, de data asta însoţit de un zâmbet condescendent şi de o uşoară înclinare a capului. Dar lui nu-i păsa prea mult. Săptămâna următoare îşi va dovedi valoarea. Dar deocamdată era prea epuizat ca să încerce să dovedească ceva. Şi prea beat. Şi mult, mult prea furios pe fratele său şi pe ultima lui încercare de a dovedi ceva cuiva.

— Ştii cum a murit, domnişoară Rees? Fratele meu?

Ea clătină din cap.

— Într-un duel. Într-un nenorocit de duel! Şi nici măcar pentru o femeie. Un băieţandru ridicol l-a acuzat că a trişat la o partidă de cărţi şi idiotul de frate-meu l-a provocat la duel. Soţia şi cele patru fiice ale lui au rămas singure, iar domeniul i-a revenit unui pierde-vară. Şi toată lumea spune că a murit onorabil sau, mă rog, apărându-şi onoarea, nici nu mai ştiu. Oricum, o s-o tot dăm înainte cu onoarea, în timp ce băieţandrul acela îşi lasă mama bolnavă de izbelişte ca să fugă pe Continent, nepoatele mele plâng în pernă, iar moşia familiei Dane o să cadă în ruină.

Încercă să ridice mâna să închine paharul înainte să-şi dea seama că nu are un pahar în mână şi nici energia necesară să-l ridice.

— Pentru onoare! murmură el.

— Oamenii îşi distrug viaţa pentru lucruri şi mai neînsemnate decât onoarea.

— Nu. Oftă şi se lăsă în scaunul minuscul. Capul îi atârna greu. Nu, nu cred asta.

— Dumneata n-ai onoare? întrebă domnişoara Rees încet.

El îşi lăsă ochii obosiţi să se închidă doar o clipă, apoi oftă adânc.

— Ca să fiu sincer, domnişoară Rees... nu prea îmi pasă.

Capitolul 2

Nu multă lume ştia că domnişoara Anna Rees nu-şi cunoştea propria vârstă.

După spusele doamnei Wrayburn, unica sa fiică urma să împlinească 19 ani anul următor, în aprilie. Cu toate astea, Anna îşi aducea foarte bine aminte că avusese de două ori şapte şi nouă ani şi că aniversarea cu ocazia împlinirii a cincisprezece ani fusese sărbătorită de trei ori: de două ori în vară şi o dată, toamna. Cel mai probabil avea aproape 24 ani, iar ziua ei de naştere era undeva între iulie şi noiembrie.

Odată o întrebase pe mama ei când era de fapt ziua ei de naştere, iar ea îi răspunsese că data n-avea nicio importanţă. Ceea ce conta cu adevărat era cât de în vârstă părea.

— Şi nu pot să par o femeie tânără, dacă am o fiică matură, spusese doamna Wrayburn. Fii drăguţă şi fă-mi pe plac!

La suprafaţă, Anna cedă, dar în sinea ei se îndoia că prosteau pe cineva şi se întreba dacă nu cumva mama ei îi uitase adevărata dată de naştere.

Oricum, nu avea mare importanţă. Fie că avea 21 sau 24 de ani, era o femeie adultă. Şi nu orice fel de femeie adultă, ci una care era în pericol de a deveni fată bătrână. Şi mai grav, o fată bătrână care era deopotrivă cea mai nerespectabilă şi cea mai plictisitoare femeie din toată creştinătatea.

Vasăzică o femeie în toată firea, care trăia în casa Anover, unde cele mai cunoscute văduve din lumea demimondenă organizau cele mai faimoase petreceri din Londra şi, cu toate astea, până în seara aceea, nu avusese parte de o conversaţie cu vreun bărbat. Aproape că nu discutase cu nimeni altcineva decât cu mama ei, cu guvernanta şi cu servitorii mamei sale.

Contactul ei cu societatea era chiar aşa cum îl descrisese domnul Dane: sporadic şi de scurtă durată. La teatru fusese de două ori în viaţă şi de fiecare dată stătuse

ascunsă într-o lojă. Atât de ascunsă, încât abia dacă văzuse jumătate din scenă. Nu participase niciodată la vreun bal organizat de altcineva şi nici nu fusese invitată la cină. La întrunirile mamei sale, era îmbrăcată elegant şi era obligată să stea vreo jumătate de oră într-un balcon de la etajul doi. La atât se rezuma prezenţa ei în casa Anover, iar dispreţul ei pentru ce se întâmpla acolo nu avea limite.

Doamne, ce mai ura să fie în balconul acela, să stea singură şi tăcută, în timp ce oamenii se uitau la ea ca la o piesă de muzeu. Unii se holbau de-a binelea, alţii o priveau doar în treacăt în drum spre terasă sau spre masa cu gustări, alţii păreau total indiferenţi, dar îi aruncau câte o privire de după evantaie sau peste umăr.

Părea că toată lumea şuşoteşte.

Şi în tot acest timp, în mulţimea de dedesubt, doamna Wrayburn îşi ridica fiica în slăvi ca un părinte devotat: „Nu-i aşa că-i frumoasă? Nu-i aşa că fata mea e o bijuterie preţioasă?”

Anna ştia că era destul de drăguţă, dar nu frumoasă. Însă, graţie isteţei sale mame, era inaccesibilă, şi nimic nu e mai captivant şi mai atrăgător decât asta.

Ocazional, dacă vreun oaspete mai important cerea să o cunoască sau dacă pur şi simplu mama ei se simţea veselă şi generoasă, era permisă o scurtă vizită la balcon. Se făceau reverenţe şi plecăciuni, se schimbau câteva amabilităţi dacă musafirul era femeie, dar orice încercare de a fi angajată într-o conversaţie adevărată, mai ales dacă era vorba de un bărbat, era curmată imediat.

În ciuda înclinaţiei mamei sale de a oferi explicaţii care n-o puneau într-o lumină favorabilă – „Scumpa mea fiică a insistat să rămână departe de festivităţi în seara asta. Sper că îi veţi ierta excentricitatea. Sunt sigură că…” –, Anna fusese mulţumită cu situaţia în trecut. Nu avea niciun interes să-i cunoască pe prietenii mamei sale.

Cel puţin până în momentul acela.

Anna îl studie pe bărbatul din faţa ei. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că poate să fie atât de plăcut să petreacă timp cu un bărbat. Era o prostie, evident, să se

lase sedusă de farmecul îndoielnic al unui libertin beat, însă nu se putea abţine.

Era fascinată de Max Dane. Şi nu doar pentru că era frumos, fireşte, nu-i scăpase acest detaliu. I se părea un om plin de contradicţii, glumeţ şi periculos în acelaşi timp.

Farmecul lui obraznic o încânta. Ochii migdalaţi de culoarea alunei aveau o lumină jucăuşă, iar cârlionţul care i se desprindea din părul şaten îi dădea un aer şarmant de băieţandru. Cu toate că îşi închipuia că el n-ar fi prea fericit să audă asta, ei i se părea adorabil.

Dar Max Dane nu era un băiat. Pentru că stătea jos, nu prea putea să-şi dea seama cât de înalt era, dar părea mai înalt decât doamna Culpepper, neobişnuit de înalta ei guvernantă, ceea ce însemna că avea cel puţin un metru şi optzeci. Şi deşi părea inofensiv cum şedea el aşa gârbovit şi răvăşit, nu puteai să nu observi umerii laţi şi conturul muşchilor care se întrezăreau prin costumul de seară.

Max Dane era un bărbat în toată firea.

Acest bărbat era inaccesibil în toate sensurile cuvântului. Iar ei i se părea fascinant.

Se întreba ce ar spune dacă i-ar mărturisi că seara aceea se dovedea a fi cea mai palpitantă şi mai încântătoare seară a vieţii ei. Probabil ar considera-o o prostuţă nesimţitoare, dat fiind că era seara în care el jelea pierderea fratelui său.

„Sărmanul băiat!”

Fără să se gândească, se aplecă înainte ca să-i dea la o parte o şuviţă de păr de pe frunte. Ea nu va cunoaşte niciodată o astfel de pierdere.

Dându-şi seama ce era pe cale să facă, îşi retrase imediat mâna, aşteptându-se ca el să aibă ceva de comentat în legătură cu purtarea ei. Ar fi putut s-o facă foarte uşor. Ce naiba o fi fost în capul ei?

Dar el nu se mişcă. Rămase cu ochii închişi. Respira adânc şi regulat.

Ea înghiţi cu greu.

— Domnule Dane?

Nimic. Adormise buştean.

Anna se uită la musafir, apoi la uşă. Acum putea să plece sau să sune clopoţelul pentru ajutor.

Îşi întoarse din nou privirea spre Max. Putea să stea oricât acolo să se holbeze la trăsăturile lui frumoase dacă voia.

Încet, privirea îi căzu pe gura lui şi zăbovi acolo.

Ar fi putut face orice ar fi vrut.

Era o nebunie, acel ceva la care se gândea ea. Dacă i-ar fi spus cineva mai devreme că peste câteva ore va lua în considerare posibilitatea de a profita de un bărbat care dormea, ar fi spus că atât o astfel de idee, cât şi persoana căreia îi trecuse aşa ceva prin minte erau ridicole.

Dar iat-o acum aplecându-se mai aproape... şi mai aproape.

Era o senzaţie foarte ciudată, ca şi cum s-ar fi privit de la distanţă şi i-ar fi plăcut ceea ce vedea.

Era bine şi frumos să visezi la libertate şi la căsuţe la ţară, dar Anna se considera o persoană practică. Nu va avea probabil niciodată căsuţa aceea sau libertate adevărată. Şi, cu siguranţă, nu va mai avea parte de o asemenea ocazie.

Şi ce dacă i se spunea Fecioara-de-Gheaţă a casei Anover? îşi zise ea. Ea ştia că nu era aşa. Ea şi numai ea.

Dar, ca să fie sigură, şopti:

— Domnule Dane, ai...?

Nu răspunse, nu dădu niciun semn că o auzise.

Şi dintr-odată, camera păru ca din altă lume. Mirosul lumânărilor deveni mai puternic, iar scaunul scârţâi asurzitor când ea se aplecă şi mai mult.

Şi apoi îl sărută. Sau, mai precis, îşi lipi buzele de ale lui. Nu ştia dacă acesta era sau nu un sărut adevărat. Părea că unul din ei sau amândoi ar fi trebuit să se mişte.

De fapt, era sigură că măcar unul din ei trebuia să se mişte, dar ea nu reuşea să facă asta. Dintr-un motiv oarecare, să-şi lipească buzele de ale lui părea ceva firesc, deşi, fără îndoială, imoral. Dacă s-ar fi mişcat, totul ar fi devenit mai degrabă mai mult imoral decât firesc, ca şi cum ar fi depăşit impardonabil limita care o separa de a fi o

depravată în toată regula.

Cu un oftat, îşi dădu seama că un mic beneficiu era tot ce putea obţine. Mai zăbovi o clipă, dorind să savureze experienţa. Dacă ăsta se dovedea singurul sărut de care avea să aibă parte, măcar să dureze mult.

Ţinându-şi ochii închişi, se concentră asupra fiecărui detaliu. Buzele lui Max erau moi, dar ferme. Îi simţea respiraţia uşoară şi dulce pe piele. Mirosul de alcool îi gâdila nasul în mod plăcut. Ar fi vrut să se întindă să-l atingă, să-i simtă textura părului, dar şi acest gest i se păru exagerat.

Regretând că nu putea să fie mai mult, dădu să se retragă.

Şi apoi se întâmplă ceva de neimaginat. Unul din ei începu să se mişte.

Max îşi schimbă poziţia, şi o mână caldă îi alunecă pe gât, trăgând-o delicat, dar ferm spre el.

Ea deschise brusc ochii, îşi duse mâinile la piept, iar inima, vitează, încercă să-i sară din piept. Pentru o clipă, uită să respire.

Pe Max nu părea să-l deranjeze. O ţintui pe loc, iar buzele lui le explorară pe ale ei cu atingeri domoale. Şocul şi teama ţinură doar o clipă, până când Anna îşi dădu seama că strânsoarea lui era persuasivă, dar nu necruţătoare, şi că gura lui se mişca peste a ei ademenitor, nu revendicativ.

„Singura ta şansă. Singurul tău sărut”.

Se relaxă, se aplecă şi mai mult şi-i întoarse sărutul.

Doamne, se înşelase crezând că mai devreme îl sărutase. Doar li se întâlniseră buzele, nimic mai mult. Ce se întâmpla acum era ca şi cum…

Era extraordinar. Minunat. Fantastic. Cuvintele nu puteau să descrie mulţimea de senzaţii care-o inundau. Simţea că se cufundă şi că pluteşte în acelaşi timp. I se părea că totul se învârtea în jurul lor şi că doar ei doi erau nemişcaţi. Se simţea înfierbântată şi agitată când el îi atinse colţul gurii şi nerăbdătoare, când vârful limbii lui se strecură pentru o clipă printre buzele ei. Îşi dorea mai mult,

mult mai mult. Şi încă repede. Cu toate astea, era şi mulţumită. Bucuroasă să rămână exact aşa, făcând ceea ce făceau în acel moment.

Din câte ştia, era excitată pentru prima oară. Dacă i-ar fi spus cineva că va fi atât de magic, ar fi căutat deja până acum un bărbat beat cu faţa frumoasă.

Doar că nu ar fi fost acelaşi lucru. Altcineva ar fi mângâiat-o, buzele altcuiva le-ar fi atins pe ale ei. Poate de aceea voia să rămână exact unde era, cum era, pentru că era cu Max Dane.

Dar nu doar că era imposibil să dureze, era foarte improbabil ca experienţa să se repete. N-avea niciun motiv să creadă că va mai avea ocazia să se bucure de un sărut furat. Aşa că memoră fiecare secundă în care buzele ei alunecau pe ale lui, în care-i simţea răsuflarea caldă, înregistră fiecare bătaie de inimă, fiecare scânteie de dorinţă, fiecare senzaţie pasageră. Nu voia să uite nicio clipă din acea experienţă.

Dar totul se termină mult prea repede. Max se îndepărtă uşor şi deschise un ochi căprui şi scânteietor.

— Dacă dorm? întrebă şoptit, iar ea avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama că se referea la întrebarea ei de mai înainte. Pe buzele lui apăru un zâmbet mic şi păcătos. Nu, nu dorm.

— Eu…

Rămase fără cuvinte. Era aplecată peste acest bărbat, gâfâind ca o femeie uşoară şi n-avea nimic de spus.

El o privi în ochi.

— Aşa da surpriză plăcută!

— Nu ştiu… Nu ştiu ce-a fost cu mine, reuşi în cele din urmă să spună. Îşi atinse buzele cu degetele-i tremurânde, observă cum privirea lui se întunecă urmărindu-i gestul şi-şi lăsă mâna în jos. Te rog să mă ierţi!

— Cred că asta-i treaba mea. Să cer iertare.

— Este? Ei bine… înţeleg. Rămase nemişcată până când îşi veni în fire cu un mic tremurat. Doamne, Dumnezeule, ce făcuse? Îşi îndreptă repede spatele şi încuviinţă o dată din cap. Atunci eşti iertat. Scuză-mă!

— Ce faci? Aşteaptă! O prinse de braţ în momentul în care se pregătea să se ridice şi să se îndrepte spre uşă, aşa cum ar fi trebuit să facă demult. Nu pleca!

— Lord Dane, te rog…

— Domnul Dane. Clătină din cap nerăbdător. Nu contează, zi-mi Max. Aşa nu mai trebuie să ne batem capul cu titlurile nobiliare.

— Nu, nu pot…

— De ce nu? Îi zâmbi provocator. Deja m-ai sărutat. Să-mi spui pe nume nu e aşa mare lucru prin comparaţie.

— Nu ar fi trebuit să fac asta. Cu siguranţă, nu ar fi trebuit să facă asta. De obicei nu dau curs curiozităţii, dar se pare că în seara asta am făcut o excepţie…

— Curiozitate? se miră el şi-i dădu drumul la braţ. De aceea m-ai sărutat?

Da, de aceea şi din alte o mie de motive, pe care un bărbat ca el le-ar înţelege greşit sau nu le-ar înţelege deloc.

— Da. Din ce alt motiv?

Buzele îi zvâcniră.

— Într-adevăr, ce alt motiv ai putea avea? Ei bine, ţi-am satisfăcut-o?

— Curiozitatea? Da, mulţumesc.

— Cu cea mai mare plăcere, îi răspunse pe un ton aspru care-o făcu să tresară.

Se simţea ca o proastă. Cum de-i trecuse prin cap că asta era o idee bună? Cum de crezuse că putea să scape cu un astfel de comportament scandalos? Bineînţeles că el se trezise. Bineînţeles că, de fapt, nu adormise. Şi acum, iat-o aici, fără nici cea mai vagă idee despre cum să facă faţă situaţiei. Fără nici cea mai vagă idee despre cum să-i facă *lui* faţă.

Privi cu jind spre uşă.

— Te-am jignit. Îmi pare rău. O să plec…

— Nu, nu, o întrerupse Max cu o nerăbdare îndreptată mai degrabă spre propria persoană. Nu m-ai jignit. Nu sunt obişnuit ca oamenii să fie sinceri cu mine, atâta tot. Stai jos, scumpo!

Ea ştia că reuşise cumva să-i rănească mândria şi

bănuia că era puţin sarcastic, dar tachinarea aceea avea ceva blând în ea, era o invitaţie să se lase pradă jocului, ca şi cum întreaga poveste n-ar fi fost altceva decât o prostioară inofensivă. Acest lucru îi potoli stânjeneala şi dorinţa de a fugi mai mult decât ar fi făcut-o o mie de scuze politicoase.

Poate că nu ar fi trebuit să-l sărute, dar nu avea niciun rost ca întâmplarea să se termine cu ea fugind umilită din cameră.

— Ar trebui... Ar trebui să-ţi faci alţi prieteni, spuse ea precaut. Omul nu trebuie să se obişnuiască cu minciuna. Se gândi la propria viaţă şi se simţi ipocrită. Sau cel puţin n-ar trebui să o accepte.

— A, eu o accept. Prefer ca prietenii mei să nu fie sinceri. În felul acesta, nu trebuie să mă gândesc prea mult când e înţelept să am încredere în ei şi când nu.

— N-ar fi mai bine dacă ar fi tot timpul sinceri?

— Nimeni nu e sincer tot timpul. Nici măcar sfântul de frate-miu. Ducă-se pe pustiu!

— Nu vorbeşti serios, îl contrazise ea cu blândeţe, reluându-şi locul. Ţi-a fost frate.

— E un nemernic ridicol.

Ea observă că vorbeşte la prezent şi simţi că i se strânge inima. Cât de dureros trebuia să fie să-ţi aduci aminte să vorbeşti la trecut despre un membru al familiei. Cât de dureros!

— Dar l-ai iubit.

El se lăsă din nou pe scaun şi închise ochii, iar Annei nu i se mai păru un bărbat curtenitor, ci doar un băiat cu inima frântă.

— Da, recunoscu el şoptit. Dumnezeule, da! L-am iubit.

Ea încercă să-l consoleze, dar nu ştia de unde să înceapă. Nu avea experienţă în astfel de chestiuni. Îi spusese deja că-i părea rău. Oare ce mai trebuia să spună?

Max ridică un umăr, apoi îl lăsă să cadă.

— Presupun că nu putem decide întotdeauna pe cine iubim.

— Sau să ne placă de persoana pe care o iubim, adăugă ea, doar pentru că simţise că trebuia să spună ceva.

— E adevărat, zise şi făcu un semn din cap spre ea. Ţie îţi place de mama ta?

„Deloc”, îşi spuse ea, dar cu voce tare rosti:

— Ne înţelegem destul de bine.

Ceea ce era adevărat, cu condiţia ca ea să păstreze distanţa impusă în casa Anover şi nevoia disperată a mamei sale de a fi în centrul atenţiei.

— Cei mai mulţi oameni o plac, comentă Max.

— Cei mai mulţi oameni nu sunt nevoiţi să trăiască cu ea.

— Familia… spuse şi clătină din cap, cu ochii în continuare închişi. E greu să-i iubeşti… sau să nu-i iubeşti… Nu mai ştiu ce-am zis la început. Se încruntă uşor. Se pare că am pierdut şirul discuţiei.

Anna nu-l pierduse, dar discuţia despre cât de plăcută era mama ei o făcu să-i treacă prin minte un gând neaşteptat, teribil, dezgustător.

Îşi umezi buzele care i se uscaseră subit.

— Domnule Dane…

— Max, o corectă el.

— Da, Max. Nu cumva ai… cu *Madame?*

El deschise un ochi înceţoşat.

— Ce să fac cu cine?

— Cu mama. Nu ai… Ăăă… Nu putea să rostească cuvintele. Pur şi simplu nu putea. Detesta simplul gând. Ai curtat-o? Sau…

— Aha. Deschise brusc ochii. Doamne fereşte! Făcu un efort să stea drept în scaun. Mama ta e o femeie minunată. Frumoasă, inteligentă, toate cele, dar… Nu. Cu siguranţă, nu. Îi zâmbi cu intenţia clară de a o fermeca. Prefer o femeie mai… caldă. Aşa, ca tine.

Un val de plăcere îi încălzi corpul.

— Ce amabil din partea ta!

— Nu, nu e amabil, contracară el, alunecând din nou în scaun. Amabil ar fi fost să-ţi reconstruiesc mobila. Cine e

Lord Hiccup? Pare să ţină mult la tine.

— Lord Highsup, îl corectă el amuzat. Nu prea mi-l mai amintesc. A murit la puţin timp după ce mi-a dăruit această masă. Doamna Culpepper spune că a fost prieten cu căpitanul Wrayburn.

Despre care nu şi-aducea aminte mare lucru şi despre care nu aflase mai nimic de la mama ei, mai puţin faptul că lăsase o moştenire inoportun de mică după moartea lui la fel de inoportună. Annei îi plăcea să-şi imagineze cele mai bune lucruri despre el, căci nu orice bărbat ar fi fost dispus să se însoare cu o femeie căzută cu un copil din flori în braţe.

— Căpitanul Wrayburn, repetă el, căscând. Nu el ţi-a fost tată, ci domnul Rees.

— Rees este numele bunicii dinspre mamă, bolborosi ea şi încercă să schimbe repede subiectul. Domnule Dane, mai ai puţin şi cazi de pe scaun. Acum pot să chem pe cineva să te ajute?

— Nu.

Deschise gura să spună ceva, dar se opri brusc, căci auzi podeaua scârţâind când cineva trecu pe coridor prin faţa camerei copiilor.

Un alt musafir rătăcit, o servitoare sau vreun lacheu cu treabă.

Sau poate că era doamna Culpepper care venise s-o caute, se gândi Anna, simţindu-se vinovată. Femeia ar lua-o razna dacă ar descoperi că lipseşte la ora aceea.

— Trebuie să plec, domnule Dane.

— Max.

— Trebuie să plec, Max. Cineva o să-mi observe în cele din urmă absenţa.

Şi dacă cineva observa implicarea lui în toată povestea, era destul de probabil că doamna Wrayburn îi va interzice să-i mai calce pragul casei.

El oftă adânc şi închise ochii.

— Bine, fie. Te caut mâine.

— Săptămâna viitoare, îi aminti ea cu blândeţe.

Ochii îi rămaseră închişi, dar îşi strânse buzele.

— Săptămâna viitoare.

Anna tăcu o vreme, cugetând. El era beat. Făcea parte dintr-o lume pe care ea o dispreţuia şi din care spera să scape. El reprezenta genul de bărbat despre care mama ei şi, şi mai convingător, doamna Culpepper o avertizaseră.

În momentul acela, el era tot ce-şi dorea.

Trase adânc aer în piept şi-şi asumă cel de-al doilea mare risc al vieţii ei.

— Promiţi? întrebă ea în şoaptă.

— Promit, bâigui el. Săptămâna viitoare.

O clipă mai târziu, începu să sforăie uşor.

Anna mai zăbovi un moment, studiindu-i faţa frumoasă şi felul cum i se ridică şi îi cobora pieptul. Când, în cele din urmă, ieşi din cameră, o făcu cu un zâmbet tainic, păcătos, şi cu o speranţă de viitor pe care n-o mai simţise până atunci.

Capitolul 3

Patru ani mai târziu

Doamna Wrayburn nu-şi ruinase viaţa în căutarea onoarei. Mai degrabă şi-o distrusese temporar pornind în căutarea domnului Richard Templerton care, după ce băuse un pic prea mult, sugerase un joc de-a v-aţi ascunselea călare pe străzile Londrei. Neavând un protector în momentul acela şi dorind să-i facă pe plac tânărului, bogatului şi cam prostuţului domn Templerton, doamna Wrayburn, după ce băuse la fel de mult (şi, fără îndoială, la fel de prostuţă), nici nu ieşise bine din grajd că şi căzuse de pe cal, rupându-şi piciorul.

După părerea doctorului, piciorul avea să i se vindece în câteva luni. Dar ea considera că viaţa, aşa cum o trăise până atunci, i se terminase.

— Sunt ruinată, Anna, ruinată!

Anna se foi puţin pe scaunul de lângă patul mamei sale şi continuă să brodeze liniştită.

— Ai mai spus asta, *Madame.*

Căci asta era ceea ce doamna Wrayburn spusese – se văicărise, ca să fim mai exacţi – în ultimele 48 de ore. Menajera doamnei atât de loială, valetul şi camerista ei îşi găsiseră cu toţii de lucru în afara casei după prima zi. Anna n-avea cum să-i învinovăţească. Ar fi făcut acelaşi lucru, dacă nu ar fi convins-o pe mama ei să ia laudanumul lăsat de doctor.

Durase ceva timp până s-o convingă. Mamei ei îi displăceau în mod deosebit opiaceele. Nu le lua aproape niciodată şi nu le oferea invitaţilor la petreceri. Ceea ce o ţinea departe era deopotrivă costul piperat şi pericolul dependenţei. Dar Anna bănuia că adevăratul motiv era că efectele pe care drogul le avea asupra mamei sale nu erau deloc flatante. În rarele ocazii când luase laudanum în scopuri medicale, *Madame* devenise zgomotoasă, vorbăreaţă şi înclinată spre vulgarităţi, ca apoi să adoarmă buştean, salivând mult şi sforăind atât de tare, încât ar fi putut trezi şi morţii.

Anna de-abia aştepta să înceapă să sforăie. Se uită la ceasul de pe poliţa şemineului. Îi dăduse ultima doză cu 20 de minute în urmă. Mai avea de aşteptat încă zece minute lungi.

— Săptămâni! se văită mama ei. Luni! O să treacă vara şi eu voi rămâne cu… asta, spuse arătând spre picior cu dezgust. Of, nenorocitul ăla de domn Templerton!

— A trimis trandafiri de dimineaţă.

Madame o privi furioasă.

— Nu poţi plăti măcelarul cu trandafiri.

— Ai putea să vinzi un colier cu diamante sau ceva, sugeră Anna, ştiind foarte bine că mama ei n-ar fi niciodată de acord cu asemenea măsuri drastice.

Madame nu renunţa la bunurile ei pentru nimic în lume. Niciodată. Când nu mai folosea ceva, îl punea deoparte, chiar dacă era rupt, stricat sau învechit. Chiar dacă nu-i plăcuse de la început acel lucru, Madame tot îl păstra, pentru că era al ei. Trandafirii lui Templerton vor fi puşi la uscat până la sfârşitul zilei.

Madame îi aruncă o privire dezgustată.

— Nici nu-mi vine să cred că sugerezi aşa ceva.

— Şi cum ai de gând să-ţi plăteşti cheltuielile?

— Nu asta e ideea, fetiţo! Nu e vorba despre ce fac acum. E vorba despre viitorul meu.

Doamne, ce teatrală era femeia!

— E o fractură minoră, *Madame*. În curând vei putea dansa din nou. Câteva săptămâni şi…

— Ia auzi, săptămâni! o întrerupse *Madame* dezgustată şi dând stângaci din mână. Ca şi cum ar fi o nimica toată să dispari din cercurile mondene atâta timp. Ca şi cum hrăpăreaţa doamnă Markhouse nu ar unelti chiar în acest moment să mă deposedeze, ca să zic aşa, de popularitatea pe care cu greu mi-am câştigat-o, iar eu n-aş sta aici, fără s-o pot opri. Ce crezi că o să se întâmple cu mine când va reuşi, hmm?

— Păi, o să devii a doua cea mai cunoscută femeie din Londra, spuse Anna continuând să brodeze. Voi încerca să nu mor de ruşine.

— Uite cum îşi bate joc de mine! Propria mea fiică îşi bate joc de mine când mi-e greu. *Madame o* avertiză cu degetul plin de bijuterii îndreptat spre ea. Ai inima rece a tatălui tău.

— Şi ochii lui şterşi, adaugă Anna în locul ei.

Pe *Madame* o exasperau ochii cenuşii ai fiicei sale.

— Nu e adevărat, bolborosi *Madame.* Engsly avea nişte ochi foarte frumoşi. Nu la fel de strălucitori că ai mei, bineînţeles, dar minunat de albaştri. Nu ştiu de unde naiba ai moştenit ochii ăştia oribil de cenuşii.

— Aha, acum e Engsly? întrebă Anna zâmbind uşor. Mama ei îl numise pe tatăl său de nenumărate ori fără ca, din ce-şi aducea aminte Anna, să rostească acelaşi nume de două ori. Engsly era unul dintr-un lung şir de bărbaţi. Sunt o minune a naturii.

— Eşti un mic monstru nerecunoscător, asta eşti.

Obişnuită cu gura spurcată a mamei sale şi cu temperamentul ei imprevizibil, Anna luă la cunoştinţă cuvintele usturătoare şi le ignoră cât ai clipi din ochi.

— Da, dar ar trebui să mă trimiţi pachet tatălui meu. Să se descurce el cu mine. Sau, şi mai bine, dă-mi zestrea pe care mi-ai promis-o când eram mică şi ai scăpa de mine…

— Zestre? *Madame* făcu ochii mari, ca şi cum Annei i-ar mai fi crescut un cap. N-am promis nimic.

— Cinci sute de lire, îi reaminti Anna, aşa cum făcuse în fiecare lună de când estima că împlinise şaisprezece ani.

— Prostii! Şi oricum, ce-ai face cu banii ăştia? Ai fugi undeva la ţară? Doamne, ce-ar spune lumea dacă fiica doamnei Wrayburn ar avea parte de o asemenea soartă?

Pentru o femeie care-şi trăise aproape toată viaţa sfidând convenţiile sociale, *Madame* era excesiv de sensibilă la părerea celorlalţi. Iar pentru o femeie care ţinea atât de mult ca lumea să aibă o părere bună despre ea, era lamentabil de încăpăţânată în felul în care se comporta. Anna ştia că avea la fel de multe şanse s-o convingă pe mama ei să-i dea cele cinci sute de lire, pe cât avea s-o convingă să-şi vândă o bijuterie. Adică zero şanse.

Se uită la ceas. Mai avea cinci minute.

— Povesteşte-mi despre acest domn Engsly. E un gentleman, un negustor, un…

— Of, pentru Dum… Madame îi aruncă o privire dezgustată. Nu e domnul Engsly, este Lord Engsly. Philip Michael Haverston, al cincilea marchiz de Engsly. Nu face pe proasta, fetiţo!

— Îmi cer scuze, Madame, răspunse calm Anna. Pe viitor, voi avea grijă să fac distincţia dintre prostie şi naivitate.

— Aşa să faci… Ce naiba vrei să spui?

— Nimic.

Madame îşi ridică o sprânceană frumos arcuită.

— Nu mă crezi, nu-i aşa?

„Nu cred niciun cuvânt”.

— Bineînţeles că te cred, *Madame.* De ce m-ai minţi?

— O, mint dintr-o mie de motive, răspunse *Madame* cu o mişcare uşoară a mâinii. De cele mai multe ori, ca să mă amuz.

— Asta da, cred, murmură Anna.

Mama ei păru că nu o aude.

— Dar în ceea ce-l priveşte pe Engsly… am minţit pentru binele tău. Îşi trase nasul teatral şi adoptă o expresie tragică. Ştii, nu sunt o mamă atât de îngrozitoare. Nu vreau să te rănesc.

— Sunt convinsă că nu vrei.

Asta ar fi presupus să consume timp şi energie, ceea ce *Madame* nu era înclinată să facă pentru singurul ei copil.

— L-ai fi căutat, explică *Madame.* Şi n-am vrut asta.

— De ce nu? întrebă Anna fără nici cel mai mic interes pentru răspunsul pe care mama ei i l-ar fi oferit.

Lordul Engsly nu era tatăl ei, şi *Madame* nu avea decât un singur motiv pentru care nu voia ca Anna să-şi caute cealaltă familie: nu voia s-o împartă cu nimeni.

— Aşa cum ţi-am zis, are o inimă rece. El ar fi găsit modalităţi să te rănească.

Anna trase de aţă, terminând un nod franţuzesc.

— Atunci îţi sunt recunoscătoare pentru că m-ai protejat.

Mama ei scoase un sunet neplăcut din fundul gâtului, despre care Anna spera să fie un semn că urmează să adoarmă şi să sforăie.

— Nu mă crezi. Nimeni nu mă crede.

„Nu te cred cei care au ceva minte”.

— Nu e…

— Să ştii că am dovada.

Mâna în care ţinea acul îi încremeni.

Asta era ceva nou.

Mama ei îi dăduse numeroase nume de-a lungul anilor şi-i spusese o varietate de poveşti fantastice în legătură cu acele nume. Îi spusese că tatăl ei este Robert Henry, curajosul ofiţer care murise în bătălie în timp ce-l apăra pe însuşi Wellington. Sau Charlie Figg, simpaticul fiu al unui vicar care avusese o soartă tragică, fiind împuşcat de un tâlhar la drumul mare. Sau Raphael Moore, neînfricatul tâlhar care sfârşise în laţ.

Anna ascultase aceste poveşti cu destul de multă

precauţie, dar niciodată mama ei nu-i dăduse nicio dovadă.

Curioasă, dar sceptică, Anna îşi miji ochii.

— Ce fel de dovadă?

— Un contract, răspunse *Madame* cu trufie. L-am făcut să semneze un contract, la fel ca pe ceilalţi.

— Ai semnat un contract cu tatăl meu?

Nu luase niciodată în calcul această posibilitate. Se născuse înainte ca mama ei să se mărite cu căpitanul Wrayburn şi, la scurt timp după moartea lui, devenise „Notoria doamnă Wrayburn". Nu-i era clar (şi nici nu o interesase) dacă mama ei făcuse nişte aranjamente formale cu bărbaţii din trecutul îndepărtat.

— Şi la ce m-a ajutat? mormăi *Madame,* vocea devenindu-i din ce în ce mai nedesluşită, iar ochii, mai înceţoşaţi.

— Unde este? întrebă Anna, dar privirea mamei sale se îndreptă spre colţul camerei, unde şi rămase, privind în gol şi oarbă. Anna îşi aruncă cercul de brodat şi o zgâlţâi. *Madame,* unde e?

— Ce? Madame clipi ca o bufniţă adormită şi iritată. Ce să fie?

— Contractul pe care l-ai încheiat cu tatăl meu, unde îl ţii?

— Împreună cu celelalte, bineînţeles. De ce ţipi? spuse şi-i dădu mâinile la o parte. Lasă-mă în pace!

Anna privi spre tavan. Celelalte erau cu siguranţă în cuferele zăvorâte din dormitor. Lui *Madame* îi plăcea să-şi ţină aproape cele mai de preţ avuţii.

— Vreau să-l văd. Vreau să… Madame? Anna privi frustrată cum mamei ei i se închid ochii. *Madame!*

N-avea niciun rost. Doamna Wrayburn era doborâtă de laudanum.

„La naiba!"

Aruncă o privire mânioasă siluetei adormite.

„La naiba, la naiba, la naiba!"

— Poţi să mă laşi în pace? mormăi. Sunt ameţită…

— Vreau să văd contractul.

Anna tresări auzind vocea groasă din spatele ei.

Întorcându-se în scaun, o descoperi pe însoţitoarea şi fosta ei guvernantă stând în pragul uşii.

O femeie ciolănoasă, trecută bine de prima tinereţe, mai înaltă decât Anna cu o jumătate de cap, doamna Culpepper avea nişte mâini suficient de puternice ca să spargă nuci cu ele, nişte umeri destul de largi ca să poată fi confundată cu un bărbat şi, cel mai surprinzător, o coamă de păr negru pe care şi-l ţinea strâns sub o bonetă dantelată.

Anna auzise la un moment dat cum un domn o poreclise „căpcăuna”. Fusese singura dată când îi ceruse mamei sale să dea afară din casă un musafir. Cererea îi fusese refuzată, dar se simţise mai bine pentru că încercase.

Doamna Culpepper nu era o căpcăună. Era prietena şi confidenta ei, o femeie de o inteligenţă neobişnuită şi cu un caracter admirabil. Dacă idiotul ăla ar fi lăsat băutura din mână şi s-ar fi străduit să vadă dincolo de aparenţe, ar fi observat că era destul de prezentabilă, cu un nas bine proporţionat, cu nişte ochi căprui mari şi cu nişte buze pline care zâmbeau mai întotdeauna.

Anna îi aruncă mamei sale o ultimă privire plină de dezgust, apoi i se alătură doamnei Culpepper pe hol.

— Ai tras cu urechea mai devreme? o tachină Anna, închizând uşa în urma ei.

— Nici vorbă. V-am auzit vorbind în timp ce treceam pe hol.

— Ai auzit o conversaţie întreagă în trecere?

— Da. Doamna Culpepper o luă de braţ şi o trase repejor după ea pe hol. Hai, draga mea!

— Ce? Nu. Se uită agitată peste umăr, aproape aşteptându-se s-o vadă pe mama ei ieşind din cameră. Nu putem să cotrobăim prin apartamentul mamei.

— De ce nu?

— Pentru că nu se face aşa ceva.

Crezuse că era de la sine înţeles.

Doamna Culpepper îi aruncă o privire lipsită de orice expresie, fără să încetinească pasul. În casa Anover, binele

şi răul erau nişte chestiuni pur teoretice.

— Bine, fie, admise Anna. Pentru că *Madame* va afla şi o să fie vai de capul nostru.

— Ce-o să facă? O să te închidă ca pe o prinţesă în castel? O trase pe Anna pe o scară lăturalnică. Da, într-adevăr, acesta ar fi un lucru cumplit.

— S-ar putea să nu-mi dea voie în bibliotecă.

— Partea bună cu bibliotecile este că ceea ce conţin poate fi cu uşurinţă mutat.

— Dar dacă…

Doamna Culpepper se opri în faţa scărilor, se întoarse şi o luă pe Anna de umeri.

— Uită-te la mine şi ascultă-mă cu atenţie! Mama ta e la alt etaj, unde va dormi opt ore, slavă Ţie, Doamne! Oricine altcineva căruia ar putea să-i pese nu se află în casă şi este preocupat să găsească o modalitate de a rămâne afară cât mai mult posibil. Oricine altcineva poate fi mituit. Probabil nu vei mai avea o asemenea şansă.

Avea dreptate, dar înainte ca Anna să apuce să încuviinţeze, doamna Culpepper se răsuci pe călcâie şi începu să meargă cu paşi hotărâţi pe coridor. Anna o urmă prudentă, uitându-se pe furiş în spate, urmărind mirată cum femeia care la un moment dat fusese plătită să reprezinte reperul moral al unui copil bagă cheia în încuietoarea uneia dintre cele mai sacre şi mai inaccesibile încăperi din casa Anover.

— De unde ai luat cheia? întrebă Anna în şoaptă în timp ce prietena ei deschidea uşa.

— Nu contează. E de ajuns să spun că… O, Doamne! Doamna Culpepper încremeni văzând camera de zi. Doamne, ajută-ne!

Anna se uită în jur şi trase aer în piept.

— Dumnezeule!

Camera era ticsită, efectiv ticsită cu… de toate.

Cutii şi cufere, mobilă şi haine. Lăzi, coşuri şi alte nimicuri, unele mai dubioase decât altele, unele neidentificabile umpleau coşurile şi lăzile. O floretă ieşea de după un dulap, scânteierea familiară a diamantelor se

revărsa dintr-o cutie şi oriunde te-ai fi uitat erau teancuri peste teancuri de hârtie.

Unele femei îşi foloseau camerele de zi pentru a scrie scrisori şi pentru a primi musafiri. Doamna wrayburn şi-o folosea pe a ei ca pe un seif. Erau lucruri pe care le considera prea valoroase pentru a fi duse în pod. Erau cele mai de preţ şi mai importante bunuri ale ei.

Anna făcu ochii mari când observă o bonetă de noapte bărbătească demodată în vârful unei umbrele de soare care ieşea dintr-o cizmă.

Clătinând din cap a mirare, rosti singurele cuvinte care-i treceau prin cap.

— Mama mea e foarte ciudată.

— Într-adevăr, aprobă doamna Culpepper cu entuziasm. Hai, n-are sens să pierdem timpul! Hârtiile mai vechi sunt acolo.

Anna îşi întoarse privirea de la mulţimea de obiecte bizare şi o privi atunci pe doamna Culpepper croindu-şi cu uşurinţă drum prin cameră.

— Ai mai fost aici?

— Da, am mai fost. Doamnei îi place să aibă lucrurile şterse de praf şi reorganizate din când în când. Sub supravegherea ei, bineînţeles. Îşi ridică fustele ca să păşească peste un morman de cărţi. Dar nu era atât de plin ultima oară când am intrat aici.

Anna privi nervoasă peste umăr spre uşă.

— Poate că n-ar trebui să facem asta.

Doamna Culpepper deschise calmă un cufăraş de lemn şi începu să scoată din el scrisori şi hârtii.

— Să intri pe furiş în camera de zi a mamei tale? Mă tem că e prea târziu. Dar dacă e cazul, o să dau vina pe tine. Voi spune că m-ai tras înăuntru împotriva voinţei mele.

— Mi s-a spus că pot fi o fiinţă fără inimă.

Doamna Culpepper îi aruncă o privire severă.

— N-ar trebui să repeţi asemenea cuvinte nici măcar în glumă. Cuvintele capătă o greutate nemeritată. Acum hai să mă ajuţi, draga mea!

Să ia în derâdere sentimentele mamei ei i se părea cea mai bună metodă de a mai alina înţepătura cuvintelor, dar Anna ştia din experienţă că acesta nu era un raţionament cu care ar fi posibil să câştige.

Ridică din umeri şi îşi făcu loc prin cameră şi începu să scotocească printr-o grămadă de hârtii. Dădu peste reţete, scrisori către stră-mătuşa ei de mult decedată, mai multe invitaţii la baluri şi la petreceri, şi nişte pagini care păreau rupte din cel puţin două registre. Toate aveau mai mult de zece ani. Găsi acelaşi lucru şi în grămada alăturată şi în următoarea şi tot aşa.

— Treaba asta ar putea să ne ia zile întregi, murmură Anna după ore de căutat, în opinia ei.

— S-ar putea să fi găsit ceva, anunţă doamna Culpepper, iar Anna o văzu deschizând un caiet gros. E un jurnal. E un… Vai de mine! Doamna Culpepper se încruntă, dând pagină după pagină. E un jurnal foarte explicit. Conţine numele amanţilor, datele generale ale contractelor, consideraţiile ei despre… farmecele fiecăruia şi… Doamna Culpepper îşi înclină capul şi făcu o grimasă. Dumnezeule, ştiai că mama ta ştie să deseneze?

— Nu. Anna se aplecă să arunce o privire, dar doamna Culpepper îi trase caietul din faţă. Presupun că scopul acestui jurnal este şantajul.

Doamna Culpepper clătină din cap şi mai întoarse o pagină cu băgare de seamă.

— Orice gentleman care-şi doreşte o relaţie discretă ar trebui să stea departe de mama ta. Deşi unii dintre ei ar plăti ca aceste schiţe să fie distruse. Mai ales domnul Hayes. Îşi miji puţin ochii şi ţâţâi cu compasiune: Bietu’ om!

Anna îl cunoscuse pe domnul Hayes cu doi ani în urmă. Îşi amintea că era un bărbat slab ca un ţâr, cu ochi de culoarea chihlimbarului, lipsiţi de strălucire, care-i ajungea până la bust.

— Pot să văd şi eu?

Doamna Culpepper închise brusc jurnalul şi-l duse la piept.

— Nici gând.

— Pentru Dumnezeu, mormăi Anna. Sunt fiica adultă şi nelegitimă a doamnei Wrayburn. Cine naiba ar afla sau cui i-ar păsa dacă aş vedea un alt desen indecent?

— Mie mi-ar păsa şi, cu siguranţă, şi mamei tale.

— Te-ai tâmpit?

Când avea vreo zece ani, Annei i se povestise în detaliu ce făceau femeile şi bărbaţii în spatele uşilor închise. Lecţia fusese ideea mamei sale şi includea materiale vizuale. Potrivit doamnei Wrayburn, inocenţa în ceea ce priveşte chestiunile carnale nu era decât un eufemism pentru ignoranţă, iar ignoranţa ducea la curiozitate şi la numeroasele ei consecinţe neplăcute. Anna şi mama ei erau arareori de acord indiferent de subiect, dar în cazul de faţă erau întru totul de acord.

Anna întinse mâna după jurnal.

— Am văzut zeci de…

— Sunt câteva autoportrete.

— Aaa. Se înfioră şi-şi retrase mâna. Îhh.

Doamna Culpepper pufni:

— Aşa ziceam şi eu.

Încreţindu-şi nasul, Anna arătă în direcţia caietului ofensator.

— Vezi ce-a scris mai în urmă.

Doamna Culpepper răsfoi jurnalul.

— Cea mai veche însemnare este după ce te-ai născut tu. Cred că… în sfârşit, ochii îi căzură pe o pagină care-i suscită interesul. Stai un pic… stai un pic… Iată! Doamne, am găsit! Ascultă. Se apropie ziua de naştere a Annei. I-am dat de veste tatălui ei, dar n-a ieşit nimic. N-am primit niciun răspuns şi nicio vizită din partea lui Engsly”.

În tăcerea care se lăsă, doamna Culpepper observă cum Anna priveşte jurnalul.

— Ei bine, spuse în cele din urmă. Se pare că eşti cu adevărat fiica răposatului Lord Engsly.

— Aşa s-ar părea, aprobă Anna. Dând la o parte o pereche de cizme şi o pelerină, se aşează pe unul dintre cufere, anticipând un sentiment de bucurie sau de recunoaştere, sau chiar de furie, dar nu se întâmplă nimic.

Se simţea ciudat de detaşată de această veste, ca şi cum ar fi auzit vorbindu-se de familia altcuiva. Mai scrie ceva?

Doamna Culpepper examină pagina.

— Să vedem… „nicio veste şi nicio vizită din partea lui Engsly”, repetă ea, „deşi probabil e mai bine aşa, căci copilul creşte neobişnuit de…” Doamna Culpepper lăsă să i se piardă cuvintele în aer, ridică ochii din caiet şi tuşi. Nu are sens să mai citim în continuare. Avem informaţia care ne trebuia.

Enervată, Anna sări în picioare şi smulse caietul înainte ca doamna Culpepper să-l poată închide.

„… Copilul e tot mai gras şi, îndrăznesc să spun, mai prost pe zi ce trece. Dacă marchizul ne-ar vizita în acest moment, cu siguranţă ar fugi mâncând pământul”.

— Anna, ai fost un copil deosebit de inteligent, zise doamna Culpepper cu loialitate.

— Şi foarte gras, se pare. Nu-mi aduc aminte asta.

Doamna Culpepper anulă comentariul cu o mişcare a mâinii.

— Când am ajuns eu în casa Anover, treceai printr-o fază mai ciudată, dar erai frumoasă.

— Am avut noroc că te-am avut pe tine, spuse Anna, aruncând într-o parte jurnalul. Respirând profund, se uită prin încăpere şi nu mai ştiu ce să mai facă. Crezi că marchizul a crezut-o pe *Madame* când i-a spus că sunt a lui?

— Din câte am înţeles eu, are puţină importanţă dacă a crezut-o sau nu. Răposatul lord Engsly nu era genul de bărbat care să fie preocupat de îndatoririle paternale. Mi-aduc aminte că mama ta mi-a vorbit de el o dată sau de două ori.

— Presupun că l-a vorbit de rău.

Mama ei vorbea de rău pe toată lumea, cu condiţia să nu fie auzită.

— L-a făcut bădăran capricios şi nedemn de încredere sau ceva de felul acesta. Eu am înţeles din asta că nu şi-a onorat contractul.

Anna aprobă din cap, aducându-şi aminte ce-i

spusese mama ei mai devreme. „Şi la ce m-a ajutat?” Asta e problema cu dependenţa de averea şi puterea nobililor. Au averea şi puterea necesară să facă ce vor ei.

Doamna Culpepper se întoarse cu spatele şi începu să cotrobăiască din nou printre hârtii.

— Oare cât îi mai datorează?

— Ce mai contează? Omul e mort, nu-i aşa? De la un mort nu te aştepţi să-şi plătească datoriile.

— Din ce-am auzit, nu şi le plătea nici când era în viaţă. Fiii lui, pe de altă parte…

— Fii? repetă Anna în şoaptă. E posibil să am fraţi? Ce ciudat!

— Ai nişte fraţi foarte bogaţi şi care au reputaţia de a-şi onora datoriile familiale. Răposatul şi-a lăsat moşia într-o situaţie precară, care s-a înrăutăţit din cauza celei de-a doua soţii. Anul trecut, nu s-a vorbit decât de asta. Aşa cum făcea de fiecare dată când împărtăşea un zvon de mare importanţă, doamna Culpepper se aplecă puţin în faţă şi-şi coborî vocea: Se spune că răposata Lady Engsly, cea de-a doua soţie a marchizului, a complotat cu cel care se ocupa de afacerile soţului ei ca să-l escrocheze de o grămadă de bani. Nu ştiu dacă e adevărat, dar se ştie că Lady Engsly avea o mulţime de datorii şi de duşmani, şi a fost nevoită să plece în Europa când fiul ei vitreg a moştenit titlul nobiliar şi a aflat de trădarea ei. A murit la puţin timp după aceea, iar fraţii tăi s-au ocupat în ultimul an cu despăgubirile şi cu plătirea datoriilor. Dacă noul marchiz face asta pentru mama lui vitregă, poţi să fii sigură că ar face acelaşi lucru pentru tatăl său. Ai putea să… Oh! exclamă brusc doamna Culpepper. Începu să se învârtească şi să răsfoiască din nou hârtiile. Ştii, cred că am văzut… Da, iată-le! Scrisori de la marchiz. Nu le-am acordat atenţie la început, dar…

Anna urmări cum prietena ei deschide repede o scrisoare şi începe să o citească.

— L-ai văzut vreodată? Pe răposatul marchiz?

— Din câte îmi amintesc, nu, răspunse doamna Culpepper fără să ridice privirea. Cu siguranţă nu l-am

văzut niciodată aici.

— Dar pe actualul marchiz?

— Nu e genul de bărbat care să frecventeze cercul mamei tale.

— Ei bine, atunci îmi place deja de el.

— E prieten bun cu lordul Dane.

La auzul numelui atât de neaşteptat, Anna uită să respire.

Max Dane. Doamne, nu se mai gândise de mult timp la el! Era important să nu se gândească la el. De fapt, era important să încerce cel puţin să nu se gândească la el.

Nu avusese de ales. Max nu o mai căutase după cum îi promisese atunci în camera copiilor. De fapt, încetase să mai frecventeze casa Anover. Nu mai auzise nimic despre el, şi, după o perioadă scurtă în care suferise şi-şi plânsese de milă, Anna ajunsese la concluzia că fusese o prostie să se aştepte la altceva. O văzuse pe mama ei de nenumărate ori cherchelită ca să ştie că planurile făcute la beţie arareori se materializează şi că asta era spre binele tuturor.

Un viconte şi fiica nelegitimă a unei curtezane care nu aveau nimic altceva în comun decât un sărut. Ce viitor ar fi putut avea? Niciunul, şi fusese culmea naivităţii să creadă altceva.

Anna încercă din răsputeri să aibă o voce şi o expresie neutre.

— A, da? Mă rog, gusturile nu se discută.

— Ce încăpăţânată eşti! răspunse doamna Culpepper. Poţi să te prefaci că nu înseamnă nimic pentru tine dacă vrei, dar eu ştiu că ţi-a căzut cu tronc în seara aceea.

— N-ar fi trebuit să-ţi povestesc nimic, murmură Anna.

Rezistase două zile, însă fusese cât pe ce să explodeze din cauza secretului şi a speranţei pe care o aprinsese. În cele din urmă, cedase şi îi povestise pe îndelete doamnei Culpepper ce se întâmplase în noaptea aceea, deşi nu chiar totul. Anna preferase să nu menţioneze sărutul.

Doamna Culpepper o bătu uşor pe umăr.

— Nu orice e menit să rămână un secret, drăguţă.

— Şi nu orice merită să fie scos la iveală. Reflectă la aceste cuvinte ca şi cum s-ar fi referit la situaţia curentă şi îşi trecu degetul mare peste cotorul jurnalului de pe podea. Ce ar trebui să fac cu aceste informaţii?

— Să le foloseşti, spuse doamna Culpepper, luând următoarea scrisoare din teancul de la marchiz.

— Să-l abordez pe Engsly? Strâmbă din nas. Nu cred că vreau să fac asta. Nu-mi place ideea ca păcatele tatălui să apese pe umerii fiilor.

— E mai bine să apese pe ai fiicei?

Părea puţin melodramatic.

— Dar nu au…

— Ar fi trebuit să aibă grijă de tine, o întrerupse doamna Culpepper şi aruncă o privire peste scrisoare.

Anna ridică din umeri.

— S-ar putea s-o fi făcut deja. Sau poate ştia că sunt bastarda altcuiva. De unde ştim că *Madame* nu se minte pe sine aşa cum îi minte pe ceilalţi?

Doamna Culpepper răspunse după o scurtă pauză:

— De la marchizul însuşi.

— Poftim?

Doamna Culpepper îi întinse paginile scrisorii.

— Convinge-te singură!

Anna smulse hârtiile şi le cercetă. Nu-i luă mult până să ajungă la pasajul cu numele ei. Marchizul îşi exprima bucuria de a afla că fiica sa era sănătoasă. Tonul scrisorii i se păru Annei că denotă mai degrabă iritare decât bucurie, dar asta nu conta prea mult în marea schemă a lucrurilor.

— M-a recunoscut drept fiica lui?

Stupefiată, îi aruncă o privire prietenei ei înainte să se întoarcă la scrisoare.

— Nu pot să înţeleg de ce *Madame* a ţinut acest lucru secret, murmură ea, trecând la cealaltă pagină, sperând să găsească cel puţin o dată de naştere. Ce spera să câştige? De ce-ar recunoaşte că este tatăl meu şi apoi… Nu-şi duse gândul până la capăt, căci îi atrase atenţia menţionarea unui contract şi a unei sume de bani. Dumnezeule!

— Ce e?

Anna îi arătă foaia doamnei Culpepper.

— Spune că nu-i datorează 50 de lire pe an pentru îngrijirea mea, deoarece contractul stipulează clar că trebuie să plătească doar 40.

— Un contract pe care nu l-a onorat, adăugă doamna Culpepper şi începu să-şi frece mâinile şi să chicotească. Familia Engsly îţi datorează alocaţia pe... 23... 28... hai să zicem pe 26 de ani. Mai mult de o mie de lire.

Peste o mie de lire. Era o avere. Nu era îndeajuns cât să acopere costurile unei locuinţe precum casa Anover, dar era mai mult decât suficient cât să-şi cumpere o căsuţă la ţară. Mai mult decât suficient cât să-şi dobândească libertatea.

— Şi zici că familia Engsly este bogată?

— În ultima vreme, este cum nu se poate mai bogată.

Prin urmare, lordul Engsly nici n-ar observa pierderea a o mie de lire. Luă o hotărâre implacabilă.

— Şi zici că marchizul actual e un om de onoare?

— Draga mea, este recunoscut pentru acest lucru. Doamna Culpepper afişă un zâmbet plin de sine. Faptul că te-ai furişat în această cameră este cel mai inteligent lucru pe care l-am făcut vreodată împreună. Acum hai să vedem dacă găsim şi contractul!

Capitolul 4

Sosirea lui Max la moşia Caldwell se desfăşură ca de obicei. Fu întâmpinat cu zâmbete amabile şi cu o eficienţă lăudabilă de slujitori, apoi escortat prompt în salonaşul de lângă bibliotecă, unde doamna Webster, menajera, îi oferi o gustare. Biscuiţi cu ghimbir, preferaţii lui. Max o refuză politicos, dar îi fură aduşi oricum.

Era o rutină care îi făcea plăcere lui Max, în ciuda

naturii ei formale. Avea şase ani când familia sa vizitase prima oară moşia Caldwell şi, deşi multe se schimbaseră de-a lungul anilor, existau câteva lucruri de care putea fi sigur că aveau să se întâmple în continuare. Era un loc unde avea să fie întotdeauna primit cu plăcere, unde nu lipseau niciodată biscuiţii cu ghimbir şi mai curând iadul avea să îngheţe înainte ca doamna Webster să accepte un „nu, mulţumesc” drept răspuns.

Simţindu-se din ce în ce mai relaxat, Max îşi scoase lavaliera deja desfăcută, se aşeză pe unul dintre scaunele lui preferate şi se gândi că acesta era motivul pentru care va dori întotdeauna să viziteze conacul Caldwell, chiar dacă era chemat într-un moment când la Londra petrecerile erau în toi. Venea aici pentru confortul pe care i-l dădea rutina şi pentru echilibrul locuitorilor lui.

— Ce naiba faci aici?

Max se uită în sus şi-l descoperi pe Lucien Haverston, marchizul de Engsly, stând în pragul uşii. Arăta răvăşit şi cu ochii tulburi, cu părul lui negru în dezordine.

Max răspunse cu o privire pierdută.

— Ei bine… nu mă aşteptam la o asemenea primire.

— De ce nu eşti la Londra?

— Pentru că m-ai chemat.

Sprâncenele negre i se încruntară pe faţa lui frumoasă, care făcuse multe victime printre femei. Sau cel puţin aşa susţinea Lucien în tinereţe.

— Ce?

— Am fost invitat. Tu m-ai invitat. De fapt, ai insistat să te vizitez. Ai spus că soţia ta va fi plecată în Scoţia. Că petrec prea mult timp la Londra. Mi-ai promis că o să pescuim, că o să chefuim la tavernă, că o să avem parte de vreme bună şi de aer curat…

— La naiba, aşa am făcut, îl întrerupse Lucien cu un oftat. Luna trecută, nu-i aşa? Clătină brusc din cap şi făcu un semn cu mâna ca şi cum ar fi vrut să alunge un gând. Nu contează. Trebuie să pleci.

— Poftim? De ce?

— Am musafiri.

— Da, mă ai pe mine ca musafir.

— Tu nu eşti musafir. Tu eşti… tu.

Lucien clipi, apoi începu să-şi pocnească degetele ca o persoană care ajungea încet la o soluţie pentru o dilemă deosebit de complicată. Tu eşti tu. Se opri din pocnit şi-l arătă cu degetul. Trebuie să rămâi.

Max îşi frecă bărbia cu dosul palmei.

— Eşti bolnav?

— Nu sunt bolnav. Sunt… sunt nerăbdător să beau ceva.

Lucien se răsuci pe călcâie şi o luă spre un set de carafe de cristal aflate pe un vechi şi elegant bufet din lemn de nuc, se opri brusc şi se întoarse spre Max cu o expresie goală.

— Nu ţi-am promis că o să chefuim la tavernă.

Max ridică din umeri şi-şi întinse picioarele.

— Ei, nu poţi să te superi că am încercat.

— Bineînţeles că pot. Soţia mea s-ar supăra.

Iar Lucien ar fi făcut orice numai să n-o supere pe soţia lui. Toată lumea ştia cât de înnebuniţi erau marchizul şi marchiza de Engsly unul după altul.

— Vrei şi tu? întrebă Lucien, turnând dintr-o carafă.

Max refuză şi privi fascinat cum prietenul lui dă pe gât un pahar întreg de tărie. Lucien nu era băutor. Consuma vin la masă, ocazional coniac după cină, iar când călătorea, o bere, nimic mai mult.

— Ai de gând să-mi spui ce se-ntâmplă…

— Trebuie să sosească sora mea, spuse Lucien şi trase adânc aer în piept. Din moment în moment.

— Winnefred? Minunat.

— Nu, nu mă refeream la soţia fratelui meu. Lucien aruncă o privire plină de jind spre sticla de coniac, dar nu-şi umplu din nou paharul. Fiica tatălui meu. Sora mea.

Max se îndreptă în scaun, intrigat şi precaut.

— Tu nu ai soră.

— Se pare că am.

— Înţeleg. Se uită mai atent la faţa prietenului lui şi, pentru prima oară, observă că avea cearcăne. Lucien nu

era doar prost dispus. Era cu adevărat îngrijorat. Când ai aflat de existenţa ei?

— Acum două săptămâni, răspunse Lucien, lăsând paharul din mână. I-a scris avocatului meu din Londra. I-a verificat dovezile aduse în sprijinul revendicărilor. Doamne, ce situaţie neplăcută! Eu şi Gideon am ştiut că se poate întâmpla aşa ceva, bineînţeles. Tatăl nostru a fost un nemernic mincinos. E un miracol că nu plouă cu fraţi şi surori. Dar realitatea faptului de a fi faţă-n faţă cu o soră…

Era ceva ce prietenul său nu trebuia să înfrunte de unul singur, termină în gând Max.

— Sunt bucuros să rămân.

Lucien clătină din cap şi se aşeză pe marginea unui divan din faţa lui Max.

— Excelent. Excelent. Face parte din lumea ta. Prezenţa ta o va face să se simtă mai în largul ei.

— Trăim în aceeaşi lume, Lucien, spuse Max tărăgănat. Singura diferenţă este că eu cunosc oameni mai interesanţi. Cine e fata?

— Domnişoara Anna Rees. Fiica doamnei Rebecca Wrayburn.

— Anna… spuse cu vocea un pic strangulată. Tuşi şi încercă din nou. Anna Rees? Acea domnişoară Anna Rees?

„Of, la naiba! La naiba!”

În lumina amintirilor, faţa lui Lucien se destinse.

— Chiar aşa, nu mi-ai povestit tu că ai cunoscut-o personal?

— Nu, ţi-am povestit că am întâlnit-o la un moment dat.

Odată ce devenise limpede că Anna Rees nu voia să aibă nimic de-a face cu el, nu văzuse de ce-ar fi păstrat secret faptul că o cunoscuse. Nu văzuse nici de ce ar fi trebuit să facă public faptul că ea nu voia să aibă nimic de-a face cu el, aşa că nu le spuse despre întâlnire decât lui Lucien şi lui Gideon.

— Cum e? întrebă Lucien.

— Nu ştiu. E… Era Anna Rees. Frumoasă, atrăgătoare, captivantă. Rece şi inaccesibilă. Max clătină din cap şi

rezistă tentaţiei de a se foi în scaun. Nu ştiu.

Doar i se păruse că o ştia cum era ea.

— Haide, bătrâne! îl presă Lucien. Eşti printre puţinii care au vorbit cu fata asta.

— Dintr-o mulţime de motive, nu-mi amintesc prea bine întâlnirea cu ea.

— Erai beat?

— A fost acum patru ani. Normal că eram beat. Max ridică din umeri, fără ruşine şi fără regrete. Mulţi bărbaţi treceau printr-o fază turbulentă. Lui i se întâmplase oarecum mai târziu, asta-i tot. De atunci, bea temperat. Restul obiceiurilor sale continuau să adune dezaprobarea lumii bune, dar nu mai bea până nu mai ştia de el. Jeleam faptul că devenisem în mod neaşteptat viconte.

— La naiba! Ce s-a întâmplat mai exact? Sper că nu te-ai purtat urât cu ea.

— Ştii, şi eu m-am întrebat acelaşi lucru. Rânji când văzu că Lucien se întunecă la faţa. Excelenţa Voastră, liniştiţi-vă! Nu eram în poziţia necesară să profit de fată. Am adormit în cel mai incomod scaun din lume. Obrăznicătura aia mică m-a lăsat să zac acolo.

Ca şi prima oară când vorbise despre ea cu Lucien, Max omise precaut să-i spună că, beat mort fiind, o ceruse în căsătorie. Că se întorsese o săptămână mai târziu, aşa cum promisese, doar ca doamna Wrayburn să-i spună că fiica ei nu primea oaspeţi. Că se întorsese iarăşi şi iarăşi, că îi scrisese de două ori, înainte ca, în cele din urmă, să accepte că domnişoara Rees nu voia să aibă nimic de-a face cu el.

Lucien se ridică din nou în picioare şi aproape îi vârî lui Max un deget în ochi.

— Dumnezeule, dacă aflu altceva de la ea… Poate ar trebui să pleci.

Max decise să nu plece nicăieri. Ultimul lucru de care avea nevoie Lucien era să fie singur cu problemele lui. Puţină distracţie, de asta avea nevoie.

— Vei fi un frate mai mare insuportabil.

— Sunt deja un frate mai mare.

— Dar nu al unei fete. E altceva. Se gândi la propria soră, Beatrice. Când şi-o imagina, n-o vedea ca pe femeia adultă cu un copil, ci ca pe fetiţa năzdrăvană care-l urmărea prin casă, implorându-l să se joace cu păpuşile sau vreun alt joc jenant de fete şi, în general, făcând ce voia. Era imposibil să nu-i faci pe plac lui Beatrice… sau cel puţin aşa ar fi trebuit să fie. Ai încredere în mine!

— Ai dreptate. Lucien îşi trecu degetele prin păr. Ştiu că ai dreptate. Ce naiba ştiu eu despre cum e să ai o soră?

— Ai o cumnată, îi atrase atenţia Max.

Lucien îi aruncă o privire fără haz.

— Parcă n-ai cunoaşte-o pe Freddie.

Winnefred, deosebit de independentă şi uneori de-a dreptul sălbatică, nu era tocmai reprezentativă pentru ceea ce unora le plăcea să considere a fi sexul slab.

— Ai o soţie, mai încercă el. Îmi imaginez că e aproape acelaşi lucru.

— Ei bine, nu e. Nu ştiu ce să fac cu femeia asta, ce să-i spun. Ar trebui să-mi cer iertare? Ar fi trebuit să mă duc eu la ea, în loc să insist să vină ea aici? S-o îmbrăţişez? Să-i urez bun venit în casa mea sau în casa noastră? Înjură încet şi începu să se plimbe între divan şi şemineu. Ar fi trebuit să fie şi casa ei. Sau cel puţin ar fi trebuit să aibă această opţiune. La naiba, va trebui să-mi cer iertare!

Sau ea va trebui să-şi ceară iertare, dacă se va dovedi că voia să înşele familia Haverston, făcându-l pe prietenul lui să-şi piardă minţile între timp.

— Pentru numele lui Dumnezeu, prietene, stai jos! Situaţia nu e atât de dramatică. Vei avea o discuţie cu ea, şi după aceea femeia îşi va vedea de drum.

Iar el se va apuca să investigheze dacă pretenţiile ei sunt justificate sau nu.

— Te vei descurca cu atâta lucru.

— Am invitat-o să-mi facă o vizită, nu să avem o conversaţie, îl întrerupse Lucien.

— Nu-mi spune că vrei să stea la Caldwell?! După expresia de pe faţa lui Lucien, trase concluzia că exact asta intenţiona. O, la naiba! Lucien, tu nu o cunoşti pe femeia

asta. Cred că nimeni n-o cunoaşte, nici măcar propria ei mamă.

— Ştiu destul. Suntem rude. Avem acelaşi sânge.

— Sângele unui nemernic necinstit, îi atrase el atenţia. Iar mama ei, trebuie să-ţi reamintesc, este doamna Wrayburn. O femeie despre care mulţi ar putea spune că este o javră necinstită, deşi încă nu am întâlnit un bărbat destul de imprudent să i-o spună…

— Nu te-ai fi gândit că sângele te poate da de gol, spuse Lucien, în mod evident luat prin surprindere, dar neîncetând să se plimbe de colo-colo.

— Sângele nu te dă de gol. Nu poate face asta. Nu poate face mare lucru în general. Şi faptul că aveţi acelaşi sânge nu înseamnă că poate avea acces nelimitat la moşia Caldwell.

— Suntem o familie, răspunse Lucien.

— Nu, înseamnă doar că aveţi acelaşi tată. Max clătină din cap şi ridică o mână-n aer ca să nu lase discuţia să degenereze. În momentul acela, Lucien nu avea nevoie de o discuţie filosofică. Vreau să… ai grijă atunci când ai de-a face cu domnişoara Rees.

— Asta e de la sine înţeles.

Nimic nu era de la sine înţeles în această poveste.

— Şi ce dovadă a adus domnişoara Rees?

— Corespondenţa dintre tatăl meu şi mama ei, alături de un contract şi un jurnal.

— Un contract?

— A fost amanta lui. Evident, a existat un contract. Lucien îşi încreţi buzele. Şi, evident, Excelenţa Sa nu l-a onorat.

Ghimpele de nelinişte şi suspiciune pe care îl simţise Max pe piele începu să crească exponenţial.

— Şi domnişoara Rees ţi-a cerut să-l onorezi tu în schimb? ghici el. Şi despre ce sumă e vorba mai exact?

— O mie de lire sau pe-acolo. Lucien dădu din mână nerăbdător. Nu contează, va avea tot ce are nevoie. Nu din cauza contractului am chemat-o în vizită. E sora mea. Vreau s-o cunosc.

Max nu spuse nimic cu voce tare, dar înjură cu năduf în sinea lui. Anna nu venea la moşia Caldwell ca să-şi cunoască familia şi nici măcar pentru mia de lire. Venea după ceea ce reputaţia lui Lucien garanta, acel ceva pe care el tocmai se învoise să i-l ofere... tot ceea ce avea nevoie.

Nu era un secret faptul că marchizul şi fratele lui încercaseră din răsputeri să răzbune delictele financiare săvârşite de mama lor vitregă înainte să moară. Şi pentru o femeie care avea relaţiile doamnei Wrayburn nu era deloc greu să găsească la Londra un falsificator de semnături.

Max se gândi cât de înţelept ar fi să se opună acum. Doar puţin, la început. Era prea târziu pentru a anula vizita, dar nu era prea târziu pentru a-l încuraja să fie precaut atunci când va sosi femeia.

— Nu ţi se pare ciudat că n-ai găsit nimic legat de domnişoara Rees sau de doamna Wrayburn printre hârtiile tatălui tău? întrebă el.

— Nu le-am citit pe toate. Nici nu ştiu dacă le-am găsit pe toate, înainte să moară, mama vitregă a lăsat haos în urmă. Cutii în pod, în pivniţă, până şi în grajd. Unele lucruri s-au pierdut pentru totdeauna, sunt sigur de asta. Lucien făcu o grimasă şi ridică din umeri. Ca să fiu sincer, n-a fost o prioritate pentru mine să găsesc şi să citesc scrisorile tatălui meu.

Max aprobă reticent din cap. Prefera să nu ştie ce se afla în scrisorile tatălui său. Dar era hotărât să afle care erau intenţiile Annei în ceea ce priveşte familia Haverston.

— A venit, anunţă Lucien dintr-odată, uitându-se pe fereastra care dădea în faţa casei.

Ridicându-se de pe scaun, Max văzu punctul negru pe care îl reprezenta trăsura care-şi făcea încet drum pe aleea lungă şi întortocheată a moşiei Caldwell. Un strop de nerăbdare începu să se amestece cu suspiciunea şi stânjeneala de mai devreme. Iat-o, îşi zise el, pe domnişoara Anna Rees!

„La naiba!”

Nu se mai gândise de câţiva ani la femeie, cel puţin

nu de bunăvoie. Avea obiceiul să i se strecoare în minte în cele mai ciudate momente. Mirosul de trandafiri şi de biscuiţi i-o aduseseră în minte o dată sau de două ori, iar cu câteva luni în urmă se surprinsese holbându-se la un terier şi-şi amintise că şi ea visa să aibă un câine de vânătoare. Şi mai fusese şi spaima scurtă şi neaşteptată pe care o resimţise când auzise că cineva din casa Anover căzuse de pe cal şi se rănise. Se liniştise după câteva secunde când aflase că era vorba despre doamna Wrayburn, dar cu câteva momente înainte…

Max se încruntă. Evident, se gândise la ea de mai multe ori şi mai recent decât i-ar fi plăcut să recunoască.

— Nu-mi vine să cred că Fecioara-de-Gheaţă a casei Anover ar putea să fie sora ta, şopti el.

— Este, îl corectă Lucien, încercând fără succes să-şi netezească părul cu mâna. Este sora mea. Şi să nu-i mai spui aşa.

— Toată lumea îi spune aşa, răspunse Max. Îşi întinse gâtul ca să vadă cum cei mai de seamă slujitori ai moşiei se aliniau sub portic. Şi pe bună dreptate.

— Acest lucru nu se va mai întâmpla. Să le spui cunoştinţelor tale din Londra că de acum înainte face parte din această familie şi că trebuie să i se acorde respectul cuvenit.

— Engsly, aşa bârfesc oamenii, răspunse Max sec. Nimănui nu i se acordă respectul care i se cuvine. Ridică mâna în aer ca să curme orice reacţie. O să mă străduiesc să-ţi fiu de folos.

Lucien aprobă din cap, mulţumit cum numai cei care cred cele mai bune lucruri despre oameni pot fi. Îşi trase mânecile şi îşi îndreptă lavaliera.

— Cum arăt? Sunt prezentabil?

„Destul de bine pentru cei ca Anna Rees”.

— Arăţi ca marchizul de Engsly. Max făcu un gest către uşă şi ignoră cu îndărătnicie dorinţa subită de a-şi aranja şi el ţinuta. Hai s-o întâmpinăm pe femeie!

Capitolul 5

„Asta e nebunie curată”.

Anna se uită pe fereastra trăsurii la peluza din faţa conacului Caldwell, cu iarba ei verde şi deasă şi cu copacii falnici, şi se întrebă din ce punct încolo o peluză şi o alee devin un teren şi un drum bine întreţinut.

O privi pe doamna Culpepper, care se sprijinea de o margine a trăsurii, cu faţa acoperită de o bonetă. Pe parcursul călătoriei lor de o jumătate de zi, pielea însoţitoarei ei căpătase o nuanţă verzuie din cauza faptului că avea rău de trăsură.

Erau două ţăcănite.

Ce naiba fusese în capul lor de se furişaseră din casa Anover în mijlocul nopţii ca să vină aici? Dacă mama ei va trimite pe cineva după ele? Şi n-ar fi de mirare, fiindcă fugiseră cu una din trăsurile ei preferate.

Şi dacă marchizul de Engsly era un zănatec şi se răzgândise în legătură cu invitaţia la conacul Caldwell înainte ca ele să ajungă?

Şi dacă invitaţia fusese trimisă doar ca o modalitate de a le ademeni departe de casa Anover, iar în momentul în care vor ajunge acolo vor fi răpite şi trimise în Europa sau în Australia, sau în America, sau cine ştie unde îşi trimitea familia Haverston bastarzii nedoriţi? Doamne, spera să nu ajungă pe fundul unui lac.

Gândul acesta morbid fu suficient de ridicol ca s-o facă să-şi vină în fire. Pentru numele lui Dumnezeu, cu siguranţă marchizul nu va fi violent cu ea. Nervii ei încordaţi şi imaginaţia bogată nu erau nimic altceva decât o reacţie exagerată faţă de cele întâmplate în ultimele două săptămâni.

De fapt nu plecaseră în mijlocul nopţii, ci la răsărit. Iar relaţiile cu marchizul din ultima săptămână fuseseră extrem de civilizate. N-avea niciun motiv să creadă că bărbatul acela era un căpcăun.

De fapt, nu trebuia să se îngrijoreze în legătură cu

nimic altceva decât să se prezinte adecvat în faţa unui bărbat curtenitor, ceea ce n-avea cum să fie atât de dificil. Toată viaţa fusese judecată de oameni, curtenitori sau nu, şi se descurcase destul de bine.

Cu siguranţă, putea să se descurce destul de bine o oră sau două la conacul Caldwell. Putea să zâmbească, să facă reverenţe şi să-şi înghită spaima şi mândria pentru ultima oară, apoi să fie liberă.

Probabil… posibil… Fir-ar să fie, acum era altceva. Cu totul altceva. În casa Anover, nu trebuia decât să zâmbească şi să facă reverenţe. În faţa marchizului va trebui să vorbească. Va trebui să facă conversaţie.

În toată viaţa ei, nu stătuse de vorbă decât cu un singur gentleman. Şi acesta din urmă nu dorise să repete experienţa.

Un hohot nervos de râs îi scăpă înainte să se poată abţine.

— Asta e nebunie curată.

Lângă ea, doamna Culpepper se foi şi, dându-şi boneta de pe faţă, o întrebă:

— Ce e, draga mea?

— Nimic, am… Anna se opri, căci în ultima oră pielea însoţitoarei sale devenise din verde cenuşie. Doamna Culpepper, sunteţi bine?

Doamna Culpepper făcu un semn din mână.

— N-am nimic. Doamne fereşte, am ajuns deja?

Ca şi cum ar fi răspuns la întrebare, trăsura se opri.

— Aşa se pare.

— Dumnezeule, copilă, icni doamna Culpepper şi încercă disperată să se aranjeze, de ce nu m-ai trezit mai devreme?

Pentru că nu avea niciun sens să-i explice că încercase de două ori s-o trezească, Anna privi pe fereastră şi-şi dădu seama cu uimire că reşedinţa Caldwell era chiar încântătoare de-aproape.

Nu se aşteptase ca proprietatea de la ţară a unui nobil să fie încântătoare. Se aşteptase să fie grandioasă şi impozantă. De la distanţă, conacul arăta într-adevăr

grandios, cu faţada lui de piatră şi cu dimensiunea lui impresionantă, dar acum, de-aproape, observă că severele contururi ale celor trei niveluri erau atenuate de ferestrele uşor arcuite, de obloanele de un albastru vesel şi de turnuleţul ciudat, oarecum fantezist din colţul din spate al casei. Intrarea altfel austeră era împodobită cu ghivece de plante la porţile din faţă şi cu flori colorate la baza porticului.

Aproape că părea primitor. *Aproape.*

Sub portic aştepta Lucien Haverston, marchizul de Engsly… împreună cu un număr mare de servitori, ceea ce i se păru bizar.

— De ce ar…?

Anna tăcu subit când se deschise uşa trăsurii şi apăru un lacheu, gata s-o ajute să coboare.

Clipi la el, la lumina crudă de afară şi la porticul apropiat, dar nu tocmai primitor.

Brusc, îşi dori ca peluza să fie puţin mai mare, iar aleea puţin mai lungă.

— Bărbia sus, o sfătui doamna Culpepper în şoaptă. Spatele drept şi privirea înainte!

Acesta era sfatul pe care doamna Culpepper i-l dădea de fiecare dată când Anna trebuia să-şi facă apariţia la petrecerile mamei sale. Familiaritatea acestui sfat îi dădu curajul să meargă înainte.

După ce ochii i se obişnuiră cu lumina puternică, privirea îi căzu pe gentlemanul necunoscut care stătea în mijlocul porticului. Înalt şi suplu, îmbrăcat cu un costum elegant, marchizul de Engsly arăta aşa cum se aşteptase Anna, ce excepţia părului, care era ciufulit, şi a ochilor foarte negri. Îşi închipuise că marchizul avea ochii albaştri frumoşi ai tatălui său.

Ai tatălui *lor,* îşi spuse în sinea ei, ajutând-o pe doamna Culpepper să coboare din trăsură şi să urce scările porticului. Răposatul marchiz era tatăl *lor.*

— Domnişoară Rees. Când ele se apropiară, Engsly făcu o plecăciune. Bine aţi venit la conacul Caldwell!

Bărbatul acesta care stătea în faţa ei era fratele ei, şi

totuşi i se părea ireal.

— Excelenţă. Făcu o reverenţă graţioasă, bucuroasă că genunchii nu o lăsaseră. Foarte amabil din partea ta să ne inviţi. Permite-mi să ţi-o prezint pe însoţitoarea mea, doamna Culpepper?

Engsly făcu o nouă plecăciune, dar se încruntă uşor. Se uită la Anna şi apoi din nou la doamna Culpepper.

— A… scuzaţi-mă că vă întreb, doamnă Culpepper, vă simţiţi bine?

„Are spirit de observaţie”, remarcă Anna. „Şi este interesat de bunăstarea unei persoane pe care un om de rangul lui ar putea s-o ignore”.

Sau poate că se teme ca oaspeţii să nu-i fi adus ciuma la conac. Greu de spus.

Doamna Culpepper îşi înclină uşor capul. Dacă era impresionată sau nu de un bărbat ca lordul Engsly, nu arătă. Pe de altă parte, e adevărat că în casa Anover doamna Culpepper fusese martora unor comportamente indecente din partea oamenilor de rangul său. Nu mai era de mult impresionată de şarmul superficial al nobililor.

Sau poate că se comporta astfel pentru că nu se simţea bine. Şi asta era greu de spus.

— Sunt bine, Excelenţă, răspunse doamna Culpepper. Doar că nu-mi prieşte călătoria cu trăsura.

— Înţeleg. Şi cumnata mea păţeşte la fel. Făcu un semn subtil, şi două servitoare cu şorţuri apretate făcură imediat un pas în faţă. Îngăduiţi-le lui Mary şi lui Faith să vă însoţească la etaj. Vreţi să chem un doctor?

— Mulţumesc, Excelenţă, dar nu e nevoie. Mă voi simţi mai bine, acum că sunt cu picioarele pe pământ. Şi mă voi simţi îndeajuns de bine încât să rămân aici cu domnişoara Rees…

— Prostii, insistă Anna. Trebuie să te odihneşti.

— Ei bine… Doamna Culpepper aruncă o privire spre servitoare, iar Anna îşi dădu seama că femeia se simţea mai rău decât lăsa să se înţeleagă. Dacă se poate…

Anna încuviinţă din cap şi nu avu destulă încredere în sine să mai adauge ceva, de teamă ca nu cumva să se dea

de gol şi să spună: „M-am răzgândit, nu mă lăsa singură cu oamenii ăştia!” Aşa că îşi strânse buzele sperând să simuleze un zâmbet încrezător.

Bineînţeles, acest lucru fu de ajuns pentru biata doamnă Culpepper. Îi aruncă Annei o privire bolnăvicioasă, dar plină de recunoştinţă şi o bătu uşor pe umăr, ceea ce Anna interpretă ca fiind un gest de încurajare şi le lăsă pe servitoare s-o însoţească.

Simţindu-se lăsată în voia sorţii, Anna privi cum servitorii se foiesc puţin la trecerea celor trei. Un lacheu se dădu într-o parte permiţându-le să intre în casă.

Şi în acel moment îl văzu, stând semeţ lângă una dintre frumoasele plante în ghiveci.

Lord Maximilian Dane.

„O, nu! O, la naiba!”

Pentru prima oară în viaţa ei, Anna ştiu ce înseamnă să-ţi pierzi suflul. Simţi exact asta, ca şi cum o mână invizibilă ar fi strâns-o de gât.

Era ca şi cum nu l-ar mai fi văzut niciodată în viaţa ei, iar prezenţa lui neaşteptată era dacă nu o lovitură, cel puţin un junghi puternic.

Simţi nevoia ridicolă de a o chema înapoi pe doamna Culpepper sau de a se întoarce şi a se urca în trăsură. Sau cel puţin, ar fi vrut să înjure de mama focului.

Era o situaţie cumplită. De-a dreptul oribilă.

După ce îşi dăduse seama că Max Dane nu avea să se mai întoarcă în casa Anover, Anna îşi permisese o dată sau de două ori (sau de câteva zeci de ori) să viseze cu ochii deschişi cum ar fi dacă s-ar întâlni cu el din întâmplare.

Scenariile erau diferite, dar în general îşi imaginase cum ea ar fi fost înconjurată de un alai de prieteni şi de admiratori. Ar fi arătat impecabil, manierele ei ar fi fost desăvârşite, iar conversaţia sclipitoare. Pe scurt, visurile ei erau fantezii exagerate în care Max Dane şi-ar fi dat seama că făcuse o greşeală de proporţii *colosale* neîntorcându-se la casa Anover.

Şi iat-o acum, prăfuită şi şifonată de pe drum, cum nu se poate mai singură şi mută de uimire.

O, cât de mult îşi dorea să se urce la loc în trăsură.

Din fericire, pentru că îşi ţinuse toată viaţă bărbia sus, spatele drept şi privirea înainte, nu se făcu de tot de ruşine. O clipă mai târziu, reuşi chiar să afişeze o expresie senină.

Nu reuşi totuşi să şi vorbească coerent.

— Ăăă… eu…

Max nu părea la fel de afectat. Păşi repede înainte şi făcu o plecăciune elegantă.

— Domnişoară Rees. Şi eu sunt la fel de surprins de toate acestea.

Asta nu era o surpriză. O surpriză e când descoperi un fir alb la tâmplă şi te întrebi dacă eşti mai bătrân decât credeai.

Să-l întâlnească pe Max Dane la conacul Caldwell era categoric un şoc. Şi văzându-l de-aproape, îi trecu imediat şi fără niciun sens prin minte că devenise şi mai atrăgător. Probabil asta se datora faptului că era treaz. Nu avea cearcăne sub ochii de culoarea alunei, pielea nu prezenta o culoare bolnăvicioasă care să indice prea mult alcool şi prea puţin somn. Lord Dane nu arăta precum craiul desfrânat pe care îl întâlnise cu patru ani în urmă în casa Anover, tânărul elegant, dar beat a cărui gură senzuală şi al cărui farmec captivant o tentaseră să iniţieze cel mai păcătos moment al vieţii sale. Acel bărbat fusese fascinant şi charismatic şi, uneori, în pericol să cadă de pe scaun.

Lordul Dane care se afla în acel moment în faţa ei făcuse cu uşurinţă o plecăciune elegantă şi inspira forţă reţinută. Părea puternic şi sănătos şi… deloc încântat s-o vadă. Chipul lui frumos era dur şi deloc zâmbitor.

Oare era furios pe ea?

Cu siguranţă, nu. N-avea niciun motiv. Fără îndoială, era pur şi simplu surprins, la fel ca şi ea.

Anna reuşi să facă o reverenţă decentă, fiind deopotrivă încântată să-l vadă şi dorindu-şi din răsputeri să fie altundeva, oriunde altundeva.

Îl sărutase pe bărbatul acesta. Se aplecase şi atinsese aceste buze. Şi apoi nu-l mai văzuse niciodată.

— Lord Dane… începu şi, spre ruşinea ei, nu reuşi să

adauge nimic mai inteligent decât: Bună ziua.

Observă cum el rânjeşte puţin, ceea ce o tulbură şi o enervă deopotrivă. Bineînţeles că el era calm. În mod evident, fusese prevenit în legătură cu sosirea ei.

— Bună ziua, răspunse el. Sper că aţi călătorit fără incidente.

Rămăseseră două ore împotmoliţi în noroi. Era cât pe-aci să se întoarcă acasă de câteva ori. Din cauza stării proaste de sănătate a doamnei Culpepper fusese nevoie să oprească de mai multe ori. O dată opriseră trăsura prea târziu.

— Cât de cât.

— Suntem cu toţii bucuroşi să auzim asta.

— Mulţumesc, Excelenţă.

„Pleacă!” imploră ea în tăcere. „Te rog, te rog, pleacă!” Putea să facă faţă întâlnirii cu noul ei frate sau putea să facă faţă întâlnirii cu bărbatul care-i frânsese inima. Dar nu putea să facă faţă întâlnirii cu amândoi.

Engsly tuşi, atrăgându-i atenţia.

— Moşia familiei Dane din McMullin Hall se află la doar vreo 30 de kilometri depărtare, îi explică. Familiile noastre sunt de generaţii în relaţii de prietenie.

— Ce frumos! „Te rog, fă-l să plece!”

— Poate că domnişoara Rees ar vrea să audă povestea familiilor noastre altă dată, sugeră Max şi apoi, ca şi cum i-ar fi citit gândurile şi i-ar fi păsat de confortul ei psihic – ceea ce ea se îndoia – făcu o plecăciune şi adăugă: Vă rog să mă scuzaţi, vă las să vă cunoaşteţi mai bine.

Anna îl privi cum se îndepărtează şi se simţi puţin mai bine când dispăru în casă.

Lord Engsly tuşi din nou.

— Lord Dane e de mulţi ani un prieten apropiat al familiei Haverston. Sper că prezenţa lui nu te incomodează. Mă gândeam că…

— Nu mă incomodează deloc, minţi Anna. Ce altceva ar fi putut să spună? „Prietenul tău drag mă incomodează teribil. Te rog să-l alungi din casă cât stau eu aici!”

— Excelent, excelent. Mi-ar plăcea să vă împrieteniţi.

— Ar fi minunat.

Era convinsă că nu exista nicio şansă ca acest lucru să se întâmple. Dar cum lordului Dane nu i se păruse potrivit să-i povestească prietenului său apropiat despre ei doi, consideră că era mai bine să păstreze şi ea tăcerea despre asta.

Nu spuse aproape nimic în timp ce Engsly o prezentă servitorilor – o formalitate care o nedumeri – în timp ce era condusă în foaierul cu tavan înalt, cu două şiruri de scări maiestuoase şi balustrade din marmură. Rămase la fel de tăcută în timp ce era condusă de-a lungul unui hol larg cu ferestre prin care năvălea soarele încălzind aerul.

Engsly spunea ceva despre cum partea din faţă a conacului fusese adăugată cu o sută de ani în urmă, spatele casei păstrându-şi multe dintre trăsăturile încântătoare ale stilului elizabetan. Dar în tot acest timp, ea se gândea la un singur lucru: „Fratele meu. Acest om este fratele meu”.

Şi se strădui să simtă altceva decât îngrijorare pentru doamna Culpepper, stânjeneală din cauza prezenţei lui Max Dane şi dorinţa de a termina cât mai repede treaba la conacul Caldwell.

— Am ajuns, anunţă Engsly, făcând semn spre nişte uşi deschise. Salonul familiei.

O ducea în salon, şi nu în cabinetul lui? Anna nu se aşteptase la asta, dar după un moment de reflecţie, se hotărî să considere că era un semn promiţător, că nu o vedea doar ca pe o problemă neplăcută de afaceri. Ceea ce, întâmplător, şi mai puţin promiţător era un indiciu că nu avea de gând să-i dea mia de lire imediat.

Aveau să poarte o discuţie.

— Te rog, o încurajă Engsly, fluturând din mână spre divan. Fă-te comodă!

— Mulţumesc. E o cameră foarte frumoasă. Anna observă mobila masivă, de modă veche, dar bine întreţinută, culorile şterse ale pereţilor şi ale covorului, dar detaliile îi scăpară. Aşezându-se pe marginea divanului, îl fixă pe marchiz cu privirea.

La rândul lui şi el o ţintuia cu privirea în timp ce se

aşează pe un scaun în faţa ei.

Urmă o tăcere lungă.

— Ei bine, încercă ea, netezindu-şi fusta.

— Ei bine, răspunse el.

Continuară să se privească până când o menajeră al cărei nume Anna îl uitase aduse nişte gustări.

Anna luă imediat un biscuit şi muşcă puţin din el.

— Sunt foarte buni.

Ar fi putut să aibă gust de pământ, şi ei tot nu i-ar fi păsat. Era doar recunoscătoare că avea despre ce să vorbească.

— Mă bucur că-ţi plac, spuse lord Engsly, luând şi el unul, în timp ce menajera se retrase. Sunt cu portocale şi condimente. Sunt preferaţii lui Gideon. Va veni şi el în curând. La fel şi soţia mea. Au fost în Scoţia.

— Va fi o plăcere să-i cunosc, răspunse ea sperând să fie adevărat.

Cel puţin nu trebuia să cunoască toată familia deodată. Poate că experienţa va fi mai puţin dureroasă dacă îi va cunoaşte pe membrii familiei Haverston unul câte unul.

Sau poate că va fi ca şi cum ţi-ai amputa piciorul cu un cuţit neascuţit.

— Să-i cunoşti, da, repetă Lucien şi se încruntă puţin. Sperasem că o vei putea cunoaşte şi pe soţia fratelui meu. Din nefericire, nici Winnefred nu se împacă bine cu drumurile lungi. Am înţeles că învaţă să călărească, ceea ce îi va face călătoriile mai uşoare.

— Pare o idee bună. Răsuci biscuitul în mână până când începu să se fărâmiţeze şi fu nevoită să se oprească. Ei bine… zise ea furioasă pe ea însăşi. Cu siguranţă nu mai erau în punctul în care să spună doar „ei bine”.

Engsly tuşi din nou.

— Da… ei bine.

— Sau nu.

Îşi băgă restul biscuitului în gură, zâmbi politicos şi mestecă în tăcere. Dacă tot nu era în stare să spună ceva inteligent, măcar să aibă un motiv pentru asta.

Engsly se întinse să ia un alt biscuit, dar se opri la jumătatea distanţei până la farfurie. Brusc, ocări în barbă, se ridică de pe scaun şi merse apăsat până la şemineu şi înapoi, scărpinându-se viguros în cap.

Ceea ce explica de ce era aşa de ciufulit. Anna începu să se neliniştească.

Nu i se mai părea că era prietenos sau primitor. I se părea doar agitat.

— Dă-mi voie să fiu sincer, domnişoară Rees. Se opri în faţa ei, trase aer scurt în piept, iar ea simţi un nod în stomac. N-am nici cea mai vagă idee cum să mă descurc în această… această… Făcu un gest indescifrabil cu mâna. În această situaţie, în care am o soră. N-am experienţă cu surorile. Mă simt copleşit. Şi oarecum tembel. De obicei, ştiu să fac conversaţie.

Spre surprinderea ei, zâmbi involuntar. Ce uşurare că recunoştea penibilul situaţiei, în loc s-o înrăutăţească învârtindu-se în jurul cozii; şi ce uşurare că nu o informase că o va trimite pachet în America.

— Iar eu nu am experienţă cu fraţii, spuse ea. Nu am nici fraţi, nici surori.

Şi ea se simţea ca o idioată, dar n-avea de gând să spună aşa ceva.

Dar pentru Engsly fu de-ajuns. Umerii i se relaxară în mod vizibil şi pe buze i se citi urma unui zâmbet.

— Dar să ştii că mă împac bine cu cumnata mea.

— Nu e acelaşi lucru, anticipă ea şi se servi cu un biscuit. Poate că acela va avea gust de portocale şi de condimente.

— Nu, nu e acelaşi lucru. Se aşeză la loc şi luă şi el un biscuit. Dar îmi place să cred că ne vom simţi în largul nostru cu timpul. Câteva săptămâni petrecute aici şi…

— Câteva săptămâni? Anna aproape că se înecă. Vrei să stau câteva săptămâni?

Cu siguranţă, nu vorbea serios.

— Sau mai mult, dacă doreşti. Îi aruncă o privire amuzată. Cum altfel vom ajunge să ne cunoaştem?

„De ce, Doamne, ai vrea să ajungi să mă cunoşti?”

— Nu am anticipat o vizită prelungită. Am crezut că… o zi sau două – sau o oră sau două – şi după aceea eu şi doamna Culpepper ne vom vedea de drum. Are o soră în nord. Se opri stânjenită, dându-şi seama că nu răspunsese la întrebare. Sperasem, bineînţeles, că ne vom scrie.

Nu era adevărat. Nu-şi îngăduise să spere sau să se aştepte la altceva decât la câteva ore din viaţa lui şi la o mie de lire.

El chibzui în tăcere înainte să răspundă.

— Domnişoară Rees, mai sunt câteva zile până se întoarce Gideon. Cel puţin, trebuie să staţi până atunci. Este foarte nerăbdător să te cunoască.

— Câteva zile? Înghiţi în sec. Nu îşi dăduse seama că „în curând” însemna „câteva zile”.

— Te asigur că te vei simţi bine aici.

Se va simţi bine pe naiba. Exista o listă lungă de motive pentru care nu s-ar fi simţit bine. Şi în capul listei, scris cu litere mari, era numele lordului Maximilian Dane. Trebuia neapărat să găsească o cale de scăpare.

— Sunt onorată de invitaţie, Excelenţă, iar Codridgeton este un sătuc minunat, sunt convinsă, dar…

— Codridgeton? Nu, vei sta aici.

— Aici? La conacul Caldwell? Îşi dădu seama că repeta ca un papagal tot ce spunea el, dar nu se putea abţine. Să stea câteva săptămâni? La moşia Caldwell? Era nebun? Există un han decent în sat. The Bear’s Rest, dacă nu mă înşel? Am văzut…

Se întrerupse dându-şi seama că nu mai discutau dacă să mai rămână sau nu, ci unde să stea. Cum naiba se întâmplase asta?

— E un stabiliment respectabil, recunoscu el, dar aş prefera să nu trebuiască să pun şaua pe cal de fiecare dată când vreau să stăm de vorbă. Aş prefera să stai la Caldwell.

Anna începu să se întrebe dacă nu cumva ar prefera o călătorie în America.

— Crezi că ar fi înţelept, Excelenţă?

Pe faţă îi apăru un zâmbet uşor infatuat.

— Nu obişnuiesc să ofer sugestii pe care nu le

consider înţelepte.

Anna se îndoia că obişnuia să ofere orice fel de sugestii. El era marchiz. El poruncea. Şi-ar fi dorit ca el să aibă ceva mai mult simţ practic. Poate că pur şi simplu nu-i era la îndemână să recunoască ceea ce era evident, dar cineva trebuia să o facă.

— Nu ar trebui să fiu în casa ta deloc. Ştii foarte bine ce sunt eu, spuse în şoaptă. Ce este mama mea.

Era de neconceput să fi vrut să stea o singură noapte sub acelaşi acoperiş, cu atât mai mult săptămâni întregi.

— Da, răspunse în cele din urmă. Eşti sora mea. Iar mama ta este mama surorii mele.

— Lumea o să vorbească.

Lumea o să vorbească la nesfârşit, chiar şi într-un sătuc departe de Londra, cum era Codridgeton. I se făcu pielea de găină numai gândindu-se la asta.

Dar pe marchiz nu părea deloc să-l deranjeze. Ridică din sprâncene, uşor amuzant şi foarte arogant.

— Ştii cine sunt eu, domnişoară Rees?

Uimită, clătină din cap şi încercă să ghicească.

— Fratele meu vitreg?

— Sunt al şaselea marchiz de Engsly. Tatăl nostru a fost al cincilea marchiz de Engsly. Se aplecă puţin în faţă şi încercă să zâmbească reconfortant. Lasă-i să vorbească!

Anna îşi dori să poată şi ea să zâmbească. Aprecia intenţia lui. Voia să o accepte într-un fel în care tatăl lor nu o făcuse, iar el îşi permitea să suporte orice consecinţe ar decurge din asta. Bârfa vecinilor nu va distruge reputaţia unui marchiz.

Ceea ce Engsly nu părea să înţeleagă era că ea nu era marchiză. Nici măcar nu făcea parte din familia Haverston. Spre deosebire de membrii legitimi ai familiei, ea era vulnerabilă în faţa blamului şi a dispreţului.

În cel mai rău caz, va fi considerată o proastă naivă.

În cel mai bun caz, va fi considerată o intrusă hrăpăreaţă.

Din nefericire, acestea erau singurele ei opţiuni. Era exclus să se întoarcă în casa Anover şi nu avea unde să se

ducă altundeva cu jumătatea de liră care-i mai rămăsese. Sora doamnei Culpepper nu fusese de-acord să primească în casa ei o sărăntoacă, iar ea refuza să devină o povară financiară pentru doamna Culpepper.

Avea nevoie de mia de lire. Şi dacă nu căpăta dintr-odată curajul de a-i cere banii pe loc, va trebui să se mulţumească cu statutul de intrusă hrăpăreaţă.

Afişă un zâmbet plăcut.

— Îi voi spune vizitiului să ne aducă bagajele.

El zâmbi amabil şi, speră ea, mult mai sincer.

— S-a rezolvat deja.

Bineînţeles că se rezolvase. El era, după cum singur spusese, al şaselea marchiz de Engsly. Nici nu se pusese problema ca ea să nu rămână.

*

Din fericire, întrevederea Annei cu marchizul nu mai dură mult. Engsly îi făcu un tur scurt al conacului, arătându-i uşile de la sufragerie, de la sala de muzică şi de la cabinetul lui. Biblioteca, sala de biliard şi oranjeria erau pe partea cealaltă a casei, iar ea fu încurajată să exploreze întreaga casă şi împrejurimile după pofta inimii.

— Mă gândisem să luăm cina împreună, îi spuse în timp ce două servitoare îi urmau spre camera ei, dar cum însoţitoarea ta nu se simte bine, poate că preferi să ţi se trimită mâncarea în dormitor?

„Chiar că este o persoană atentă”, îşi spuse Anna. Păcat că nu se gândise să o lase să plece sau să stea la han, sau cel puţin să-l trimită acasă pe celălalt oaspete înainte ca ea să vină în vizită.

— Ţi-aş fi foarte recunoscătoare, mulţumesc.

— Am ajuns, spuse el, oprindu-se în faţa uşii ei. Doamna Culpepper este vizavi.

Îi indică uşa exact, deşi nu era nevoie, căci de partea cealaltă a uşii se auzea un sforăit familiar şi regulat.

Se uită prin cameră. Era o încăpere elegantă, cu un mic balconaş. Nu era la fel de mare sau de opulentă ca

unele camere de oaspeţi din casa Anover, dar acesta era un avantaj, căci mama ei era în ton cu moda, dar nu avea simţ estetic. Patul era ornamentat într-un stil la modă cu cincizeci de ani în urmă. Iar dulapul din nuc şi comoda cu sertare precedau patul cu douăzeci de ani. Lemnul lor era lustruit de vreme. Erau obiecte de calitate a căror menire era să fie folosite cu plăcere, nu doar să impresioneze.

Fără îndoială, doamna Culpepper ar considera camera ca fiind bine mobilată. Anna o consideră mai degrabă confortabilă.

— E o cameră încântătoare, murmură ea. Mulţumesc.

— Plăcerea e de partea mea, spuse el blând. Dacă mai ai nevoie de ceva, te rog nu ezita să ceri.

Voia să-şi ceară nenorocita de mie de lire, dacă nu-i era cu supărare, dar în cele din urmă afişă din nou un zâmbet plăcut, îi mulţumi pentru ospitalitate şi le ură lui şi servitoarelor o seară plăcută.

Apoi intră în cameră şi închise uşa.

Preţ de o clipă, Anna rămase unde era, holbându-se confuză la uşă. În cele din urmă, făcu un efort şi se îndreptă spre pat, se aşeză şi începu sarcina grea de a a-şi pune în ordine gândurile încâlcite.

Problemele erau mai uşor de rezolvat dacă erau abordate metodic. Emoţiile erau mai simplu de definit şi de confruntat dacă nu încercai să le defineşti şi să le confrunţi pe toate deodată. Mai ales într-o zi ca aceea.

În mai puţin de unsprezece ore, părăsise Londra şi probabil şi pe mama ei pentru totdeauna. Îşi cunoscuse fratele de a cărui existenţă nu avusese habar cu o lună în urmă. Nu se ştie cum, dar fusese obligată să rămână la moşia Caldwell pentru cel puţin câteva zile (ceea ce va fi interesant de explicat doamnei Culpepper, care, cu siguranţă, fusese surprinsă să-şi găsească bagajul în cameră) ca să poată să-l întâlnească pe celălalt frate despre a cărui existenţă nu avusese habar cu o lună în urmă. Şi mai mult decât atât, după patru ani, era pentru prima oară sub acelaşi acoperiş cu Max Dane.

Toate aceste întâmplări erau impresionante, oricare

dintre ele transformau această zi într-una de neuitat, dar cea din urmă îi făcea inima să-i bată mai repede.

Naiba să-l ia, de ce nu se îngrăşase sau nu chelise?

De ce trebuia să fie atât de chipeş, atât de atrăgător? Nu putea să stea în faţa lui, cu atât mai puţin să poarte o conversaţie politicoasă fără să-şi aducă aminte motivele pentru care fusese atât de încântată de el cu patru ani în urmă. Cu siguranţă nu putea să-l privească fără să-şi amintească de sărutul lor. Cum ar fi putut să uite, dat fiind că se străduise să memoreze fiecare detaliu atunci când se întâmplase. Fiecare gust, fiecare sunet şi fiecare senzaţie ameţitoare îi erau întipărite în minte.

La fel şi o mie de alte detalii ale acelei nopţi: cum o făcuse să râdă, cum o făcuse să se simtă inteligentă şi interesantă, frumoasă şi ispititoare. Şi plină de speranţă. Niciodată nu fusese mai plină de speranţă ca în săptămânile de după întâlnirea lor.

Deşi nu-i plăcea să recunoască, nici măcar faţă de ea însăşi, adevărul era că niciodată nu fusese atât de distrusă ca în ziua în care îşi dăduse seama şi acceptase că Max Dane nu se va mai întoarce.

Ce pacoste!

Ar fi trebuit cel puţin să-i scrie o scrisoare să-i explice de ce, în loc s-o lase să se întrebe cu ce anume îi greşise.

— N-am greşit cu nimic, bâigui pentru sine, nu pentru că ar fi crezut asta, ci pentru că o ajuta dacă rostea vorbele cu voce tare. Şi nici acum nu greşesc cu nimic, adăugă ea, căci şi asta îi făcea bine să audă. N-o să greşesc cu nimic când o să iau mia aia de lire şi o să plec cu doamna Culpepper. Nu e nimic... Cuvintele îi rămaseră în aer şi strâmbă din nas. Se simţea ridicolă.

Dar faptul că vorbise singură o calmase. Ar fi fost mai bine să vorbească cu doamna Culpepper, dar mai erau ore bune până la cină şi era posibil ca ea să doarmă până a doua zi dimineaţă, lăsând-o pe Anna singură şi fără nimic de făcut pentru restul serii.

Anna privi uşa încruntată. Nu se simţea confortabil să dea curs invitaţiei de a explora, oricât de sincer fusese

făcută, dar nu putea petrece toată seara plângându-şi de milă.

Avea mare nevoie de o distracţie. Trusa de cusut şi puţinele cărţi pe care le luase din casa Anover fuseseră împachetate în cufărul doamnei Culpepper, şi Anna nu voia să o trezească. N-avea ce să facă, trebuia să-şi găsească altundeva ceva de făcut.

Biblioteca, se hotărî. Cu siguranţă putea să se ducă în acea încăpere fără să se întâmple nimic rău şi fără să dea peste Max Dane. Conacul Caldwell era enorm, iar biblioteca nu se afla foarte departe de camera ei. Putea să rişte.

Capitolul 6

Nu ar fi trebuit să rişte.

Anna înghiţi în sec. Mai avea puţin şi ajungea în bibliotecă. De fapt, putea să vadă uşile duble la şase metri depărtare… Dar, mai important, uşile se aflau la patru metri de locul unde se afla Max Dane, blocându-i accesul.

Se materializase ca o fantomă în faţa ei. Nu era acolo, întorsese capul pentru o clipă ca să arunce o privire prin uşile unui salon şi, când privi din nou înainte, el era acolo, profilându-se ca un spectru.

Doar că un spectru se presupunea că are o aparenţă mai puţin substanţială.

În plus, era puţin probabil ca un spectru să se încline şi să spună „domnişoară Rees” cu o voce care să o facă să simtă fiori plăcuţi pe spinare.

Chiar era chipeş, îşi spuse Anna reprimându-şi un oftat. Iar ea nici măcar nu se uitase în oglindă înainte să plece din cameră. Nu era doar obosită de pe drum, era de-a dreptul neîngrijită. Minunat.

Din fericire, oricât de surprinzătoare şi de nedorită ar fi fost această întâlnire, acum nu mai era atât de şocată ca prima oară. Poate că nu se va desfăşura la fel de prost.

„Bărbia sus, spatele drept, privirea înainte”.

Reuşi să facă o reverenţă, iar când vorbi, vocea îi fu calmă şi fermă:

— Lord Dane, e o plăcere să vă revăd. Eu…

— Aşa să fie? O plăcere?

Întrebarea, ciudată în sine, avea ceva batjocoritor, ca o primă lovitură ofensivă.

Dumnezeule, chiar era furios!

Surprinsă şi uşor iritată pentru că el avea impresia că era îndreptăţit să fie furios, spuse primul lucru care-i trecu prin cap:

— Ei bine, nu. Nu e chiar o plăcere.

El zâmbi, mai degrabă cu dispreţ decât cu umor.

— Tot sinceră, văd.

De aceea era important să gândeşti înainte să vorbeşti. Şi de aceea era uneori preferabil să nu vorbeşti deloc. Mai ales dacă nu aveai antrenament.

— Nu voiam să spun decât că sunt nişte circumstanţe neobişnuite.

— Neobişnuite, repetă el încet, ca şi cum ar fi gustat cuvântul. Se poate spune şi aşa.

Întâlnirea nu se desfăşura deloc bine. Date fiind comportamentul lui rece şi greşelile ei, experienţa devenea dureroasă. Mai bine îi punea capăt înainte ca lucrurile să degenereze. Dacă era nevoie, vor încerca din nou a doua zi. Sau niciodată, dacă bunul Dumnezeu avea milă de ea şi-l trimitea pe Max la Londra sau la moşia lui în timpul nopţii.

Ezită, neştiind dacă ar trebui să se retragă în cameră sau să-şi continue drumul spre bibliotecă.

Înainte, hotărî şi o luă spre bibliotecă. Poate că o făcea să se simtă inconfortabil, dar nu într-atât încât să se retragă.

„Nu am făcut nimic greşit”.

— Te rog să mă scuzi, Lord Dane, eram în drum spre…

Îi sări în faţă şi făcu un gest spre uşa deschisă a unei încăperi din apropiere.

— Aş vrea să discut ceva cu tine, domnişoară Rees.

Ea aruncă o privire înăuntru şi întrebă:

— În sala de biliard?

Nu voia să vorbească deloc cu el – asta dacă nu cumva conversaţia s-ar termina cu el mărturisindu-i regretul insuportabil de a o fi părăsit cu patru ani în urmă –, dar el avea dreptate, era mai bine ca unele lucruri să fie spuse în privat.

— Bine, spuse ea, şi se strecură pe lângă el în cameră.

El n-o invită să stea jos, iar ea nu fu înclinată s-o facă. În schimb, îl văzu cum îşi încrucişează braţele la piept şi se sprijină de una dintre mesele din încăpere.

— Nu credeam că te voi întâlni în afara Londrei, spuse el.

„Nu credeai c-o să mă mai întâlneşti deloc”.

— Până în acest moment, a fost o experienţă incredibilă, spuse ea pe un ton degajat. Măcar unul din ei trebuia să facă un efort ca lucrurile să decurgă mai bine.

— Ai venit aici fără mama ta.

— Nu a putut să mă însoţească.

În primul rând, pentru că nu fusese informată despre această călătorie, dar nu era momentul să menţioneze acest lucru.

— Am auzit că a căzut de pe cal. A fost înţelept din partea ta s-o laşi singură în aceste condiţii?

— Nu s-a rănit atât de grav, îl asigură ea şi se felicită în gând că tonul ei nu era defensiv sau iritat. Şi îşi revine repede.

— Cu toate astea, faptul că ai abandonat-o în acest moment poate părea… o dovadă de indiferenţă.

Reflectă asupra cuvintelor lui şi i se păru că tonul cu care fuseseră rostite era „o dovadă de indiferenţă”, dar, înainte ca ea să poată răspunde, el continuă:

— Ciudată treabă, această legătură surprinzătoare cu familia Haverston.

— Nu e deloc ciudată, contracară ea, devenind din ce în ce mai nerăbdătoare. Se nasc în fiecare zi copii nelegitimi. Se pare că există doar o singură imaculată concepţie.

— O, eu nu mă îndoiam de originea ta profană. Dacă-ţi aduci aminte, am cunoscut-o pe mama ta.

Ea nu-şi îngădui să-şi arate emoţiile pe faţă. Se întrebă de ce nu o face pe mama ei târfă, fără să se mai învârtă în jurul cozii. Nu se înşela, dar nu asta era ideea.

— De asta m-ai chemat, ca să pui la îndoială caracterul mamei mele în privat?

— Deloc. Cred că îţi aduci aminte că mi-a plăcut destul de mult de mama ta. Ridică nepăsător din umeri. Făceam doar conversaţie.

Asta nu era o conversaţie. Nu era sigură ce anume era, poate o luptă voalată, dar cu siguranţă nu era o conversaţie.

Dar dacă el dorea să pretindă că lucrurile stăteau altfel, ea putea să-i facă pe plac. Dar n-avea de gând să continue să fie pusă la zid.

— Şi pe tine, Excelenţă? Ce te-a determinat să renunţi la jocurile de noroc şi la locurile de pierzanie?

— N-am mai frecventat de mult locurile de pierzanie ale Londrei. Ceea ce ai fi ştiut, dacă ţi-ai părăsi sanctuarul mai des.

— Ai renunţat la viaţa defrânată? Nu putea crede aşa ceva.

— Ai înţeles greşit. Atunci când am chef, şi de obicei am, dezmăţul vine la mine.

— Ai devenit un desfrânat solitar. Încântător!

Vicontele ridică din sprânceană la auzul acestei aluzii răutăcioase.

— Văd că ai rămas la fel de caustică.

— E şi trăitul la nivelul aşteptărilor celorlalţi o satisfacţie, răspunse ea şi, pentru că nu putea să-şi încleşteze degetele de la mână fără ca el să observe, îşi încleştă degetele de la picioare.

— Nu ştiu cum e să faci asta. Dintr-odată, privirea îi deveni şireată. Iar aşteptările tale? Ce anume aştepţi de la Lucien?

Anna se întrebă dacă nu ştia nimic despre mia de lire. Pentru doi bărbaţi care pretindeau că erau prieteni buni,

Engsly şi Max aveau multe secrete unul faţă de altul. Dar poate aşa se comportau gentlemanii între ei. Va trebui s-o întrebe pe doamna Culpepper.

— Nu te priveşte. Şi dacă Engsly avea secrete faţă de Max, asta n-o privea pe ea. Este o chestiune între Lord Engsly şi…

Max se apropie foarte puţin de ea.

— Dimpotrivă, domnişoară Rees, mă priveşte orice are legătură cu familia Haverston şi ceea ce le ameninţă bunăstarea. De exemplu, mă priveşte mia aceea de lire pe care le-ai cerut-o.

Ea clătină din cap, uimită şi destul de frustrată.

— Dacă ştiai despre mia de lire, atunci de ce m-ai mai întrebat…

— Poate că vrei mai mult decât atât.

Ea nu ştia ce-şi dorea. Nu sperase şi nu-şi făcuse alte planuri pentru altceva decât pentru mia de lire.

— Dar asta este ceea ce deranjează în acest moment, răspunse ea şi hotărî că nu mai avea niciun chef să ocolească subiectul comportamentului lui dubios. De ce? întrebă ea încet. De ce te înfurie atât de mult prezenţa mea aici?

El clătină din cap nepăsător.

— Nu sunt furios, ci, aşa cum am mai spus, foarte, foarte suspicios.

— Ei bine… Pentru o clipă, luă în considerare circumstanţele, se puse în locul lui şi ajunse la concluzia că suspiciunea lui era de înţeles şi că era puţin probabil să fie domolită de orice ar fi putut să spună sau să facă în acel moment. Presupun că şi eu aş fi suspicioasă dacă aş fi în locul tău.

Neştiind ce să facă şi simţindu-se inexplicabil de dezamăgită, se întoarse să iasă din încăpere. Va găsi o carte în bibliotecă şi se va întoarce în camera ei, unde va rămâne până se va întoarce lordul Gideon sau Max va pleca, în funcţie de care din aceste opţiuni se va întâmpla prima.

— Asta-i tot? strigă Max după ea, iar în vocea lui se

amestecă iritarea şi amuzamentul.

Ea se întoarse, respirând profund ca să-şi recapete răbdarea şi stăpânirea de sine. Pentru numele lui Dumnezeu, ce mai voia de la ea?

— Îmi cer iertare, am crezut că discuţia noastră s-a terminat.

— N-am lămurit nimic.

Nu era nimic de lămurit. Cum de nu vedea asta?

— Aş putea să spun ceva care să-ţi potolească imediat suspiciunile?

— Imediat? Nu, dar…

— Atunci nu văd ce rost ar avea să continuăm conversaţia. Acum te rog să mă ierţi, sunt foarte obosită şi aş vrea să mă retrag în camera mea.

— Nu e decât cinci şi jumătate.

Doar atât? I se părea că trecuse o săptămână.

— Nu sunt obişnuită să călătoresc.

— Nu eşti obişnuită să-ţi explici comportamentul.

— Dacă aşa spui…

— Dacă aşa spun eu. Ce amabil! Şi dacă eu îţi spun să părăseşti conacul Caldwell şi să nu te mai întorci niciodată? Făcu un pas în faţă, dându-i impresia că încerca s-o intimideze.

Se simţi dintr-odată furioasă şi insultată, aşa că făcu şi ea un pas în faţă şi-i aruncă o privire glacială.

— Atunci vei fi dezamăgit. Am tot dreptul să mă aflu aici.

— Asta rămâne de văzut.

— Nu rămâne nimic de văzut. Am fost invitată aici de către marchiz. Asta îmi dă dreptul de a fi aici. Nu ai niciun argument raţional pentru a-mi suspecta motivele pentru care am acceptat invitaţia şi scopurile, odată ajunsă aici.

Înţelegea dorinţa instinctuală de a proteja, dar toate astea erau mult peste încercarea cuiva de a-şi apăra prietenul.

— Nu am niciun motiv să am încredere în tine, răspunse cu răceală. Nici vreun motiv să te plac.

Deşi nu erau surprinzătoare, aceste cuvinte o dureră.

— În casa Anover, ţi-a plăcut compania mea, îi reaminti ea.

El ridică din umeri.

— Sunt ceea ce se numeşte un beţiv prietenos. După ce beau mai mult, îmi place de *toată lumea.*

Faptul că accentuase ultimele cuvinte nu-i scăpă şi nici aluzia.

Pentru oamenii ca lordul Dane, existau domni şi doamne de viţă nobilă şi restul lumii. Şi ăsta, înţelese Anna cu inima frântă, era probabil adevăratul motiv al atitudinii lui agresive. Nu era vorba doar despre posibilitatea ca ea să mintă, ci şi despre faptul că ea nu avea dreptul de a se afla în compania familiei Haverston, indiferent dacă spunea sau nu adevărul.

Puteai să te joci cu o femeie ca ea în casa Anover, dar asta nu-i dădea dreptul să facă pe doamna la conacul Caldwell.

Era un argument asemănător cu cel pe care i-l oferise ea lordului Engsly în urmă cu două ore. Dar să înţeleagă că existau oameni care o dispreţuiau şi, prin urmare, nu era înţelept ca ea să stea la Caldwell era ceva complet diferit de a fi informată că era, într-adevăr, vrednică de dispreţ şi, prin urmare, nu avea niciun drept să fie la Caldwell.

Evident, cu patru ani în urmă, când afirmase că nu-i păsa de onoare, Max nu exagerase deloc.

— Păi, bine atunci... Furioasă, dezgustată şi frustrată pentru că atât furia, cât şi dezgustul ei miroseau puţin a ruşine, se îndreptă spre un bufet din apropiere şi înşfăcă cea mai mare şi mai plină carafă pe care o văzu. Se abţinu să nu i-o arunce în cap şi o puse în faţa lui, pe masă.

— Dacă trebuie să fii beat ca să-mi suporţi prezenţa aici, atunci îţi sugerez să începi să bei, fiindcă n-am de gând să plec.

Vicontele îşi înclină capul şi miji puţin ochii, ca şi cum ar fi studiat o specie interesantă de gândaci.

— Să înţeleg că Fecioara-de-Gheaţă e uşor temperamentală?

Aşteptă puţin înainte să răspundă.

— Dacă aşa spui, răspunse ea şi, ridicându-şi mândră bărbia, făcu stânga-mprejur şi ieşi din încăpere.

La naiba cu biblioteca! O să-şi ocupe timpul reflectând la toate modalităţile prin care ar putea să-l facă pe Max Dane să plătească pentru comportamentul lui bădărănesc.

*

Între încercările de a strânge oricât de puţine informaţii putea de la servitori despre domnişoara Rees şi de a-l distrage pe Lucien de la grija de a avea o nouă soră, Max nu avu timp să se gândească la cum se comportase în sala de biliard. Se simţi mulţumit de felul în care făcuse faţă situaţiei… până când restul casei se dusese la culcare.

Era ceva, medită Max în timp ce stătea în camera lui, legat de solitudinea întunecată a nopţii care forţa gândurile oamenilor să se îndrepte spre interior.

Fără îndoială, acest fenomen contribuia la popularitatea de care se bucura alcoolul ca să treacă timpul. Luă în considerare această opţiune, dar decise în cele din urmă că singurul lucru mai rău decât a-ţi înfrunta posibilele eşecuri stând singur în întuneric era să le înfrunţi bând singur în întuneric.

Astfel că era regretabil de treaz când îşi reconsideră comportamentul faţă de Anna. După ce petrecu o bună bucată de vreme uitându-se la uşa masivă de nuc şi după ce se plimbă prin încăpere, ajunse la concluzia că nu se descurcase atât de bine pe cât ar fi putut.

Atât de bine pe cât ar fi *trebuit.*

Căci, sincer, nu ar fi trebuit să se poarte ca un nebun.

Nu-l deranja deloc că nu se purtase ca un gentleman. Însă îl deranja destul de mult că nu se purtase ca un adult raţional.

Crezuse că depăşise vârsta când emoţiile îi puteau afecta excesiv comportamentul. De fapt, îşi putea aduce aminte ultima oară când îşi pierduse controlul şi se lăsase dominat de furie. Când avea nouă ani, îi aruncase lui Reginald o vază în cap nu mai ştia din ce motiv. Poate că

avea ceva de-a face cu o jucărie stricată sau cu nişte dulciuri. Oricum, o faptă rea fusese săvârşită şi o vază fusese aruncată. Max fusese pedepsit cu două lovituri de bici pentru că spărsese vaza şi cu zece pentru că-l pusese în pericol pe fiul moştenitor, al cărui cap, din fericire, dar spre regretul imediat al lui Max, scăpase nevătămat.

Nu fusese nici prima, nici ultima pedeapsă primită, dar fusese cea mai gravă. Ţi-ai fi închipuit că-şi învăţase lecţia.

Dar iată-l din nou în aceeaşi situaţie, permiţând resentimentului şi suspiciunii să-i submineze stăpânirea de sine şi bunul-simţ. Şi asta numai pentru că fusese respins cu patru ani în urmă.

Era absurd, derutant şi foarte penibil.

Anna Rees nu era prima femeie care să-i respingă avansurile. Adevărat, era singura care i le încurajase doar ca să le respingă ulterior, dar asta nu explica reacţia severă pe care o avusese faţă de ea.

Nu avea altă explicaţie decât că, în ceea ce-o priveşte pe Anna, totul era şi fusese diferit.

Se simţise diferit atunci când se aflaseră în camera copiilor şi nu doar pentru că era beat (ceva deloc neobişnuit pentru el), şi se simţise diferit când se trezise a doua zi dimineaţă.

Întreaga experienţă i se păruse mai importantă cumva, mai bună, cu mai multă semnificaţie.

Săptămâna de după moartea fratelui său fusese o mlaştină de suferinţă. Reginald fusese un băiat răsfăţat şi un bărbat egoist, pompos şi laş. Max putea spune fără să se simtă vinovat sau ruşinat că nu-i plăcuse de fratele lui şi nici nu îl respectase după vârsta de zece ani.

Dar îl iubise. Aşa cum intuise Anna, îl iubise. Pierderea lui Reginald şi monstruoasa stupiditate a morţii lui îl dureau ca o rană deschisă.

Să-şi ocupe mintea cu încântătoarea domnişoară Anna Rees fusese un balsam bine-venit, o distragere necesară. Se gândise la chipul ei, la vocea ei blândă şi la râsul ei, la coama ei neagră şi la felul cum i se mişcaseră

buzele deasupra gurii lui. Se pierduse pe sine amintindu-şi de ea.

Făcuse chiar şi planuri – planuri de lungă durată, ceea ce cu siguranţă nu-i stătea în fire. Voia să-i cumpere Annei un câine de vânătoare şi o căsuţă, dacă şi-ar mai fi dorit-o după ce vedea conacul McMullin. Ea urma să aleagă între a obţine un permis special şi a fugi împreună. N-avea niciun rost ca lumea să citească ştirea în ziar, iar evitarea căsătoriei cu totul nu era o opţiune. Copiii lor aveau să fie legitimi. În ceea ce priveşte problema fidelităţii... ei bine, nu avea să existe o problemă a fidelităţii.

În momentul când ultima, inevitabila, responsabilitate legată de înmormântare fusese îndeplinită, se urca pe pereţi de nerăbdare să o vadă pe Anna din nou. Pe Anna *lui,* aşa cum se obişnuise să o considere. La naiba cu regulile doliului! Mai fusese şi altă dată nerăbdător să vadă o femeie, dar niciodată nu se simţise ca un băieţel entuziasmat, nici măcar când fusese la vârsta entuziasmelor.

Aproape că fugise până la casa Anover.

Şi când ea îl respinsese, când refuzase până şi să vorbească cu el, nu fusese vorba doar de orgoliu rănit. Îi distrusese un vis. Un vis ridicol, creat din suferinţă şi bazat pe o amintire îmbibată în alcool, dar totuşi un vis.

În camera întunecată, Max îşi trecu mâna peste faţă.

Ulterior înţelesese că dăduse o importanţă prea mare acelei întâlniri. Ar fi trebuit să ia în considerare posibilitatea că interpretase greşit situaţia şi intenţiile ei. Poate că ea nu intenţionase ca lucrurile să avanseze atât de mult şi că regretase ulterior comportamentul său impetuos.

Ar fi trebuit să-i spună în faţă că se răzgândise sau că nu era interesată de el, în loc să-i închidă uşa în nas, dar... trecuseră patru ani de-atunci. Fuseseră tineri şi naivi. Sau cel puţin şi mai tineri, şi mai naivi decât în prezent. Era posibil ca amândoi să se fi schimbat în bine de-atunci. Lui aşa îi plăcea să creadă despre el însuşi, dacă nu lua în calcul ultimele douăsprezece ore. Poate că şi ea se schimbase.

Era posibil ca orgoliul rănit în urmă cu patru ani şi loialitatea dintotdeauna faţă de cei din familia Haverston, pe care îi considera mai degrabă fraţi decât prieteni, să-l fi făcut un pic... autoritar.

Sau poate că Anna era o aventurieră manipulatoare. Oricum, nu îşi făcea nici lui, nici lui Lucien vreo favoare fiind într-un război pe faţă cu femeia aceea.

Ceea ce însemna că trebuia să cadă la pace.

Ceea ce însemna, îşi dădu seama Max, aruncând o privire plină de jind către sticla de coniac, că trebuia să-şi ceară iertare.

Capitolul 7

Anna se trezi de îndată ce primele raze de soare pătrunseră prin draperiile albastre. Luându-şi şalul de la piciorul patului, rămase la marginea saltelei pentru câteva momente, clipind în semiîntuneric.

Era o senzaţie ciudată să se trezească într-o cameră necunoscută. Era ceva misterios şi foarte incitant. Nu mai petrecuse niciodată o noapte în afara casei Anover. Iar în acel moment era la kilometri depărtare de Londra, în camera de oaspeţi a unui marchiz.

Voia să exploreze nu doar acea senzaţie, ci şi împrejurimile, şi, după o scurtă ezitare, îşi dădu seama că planul ei de a sta închisă în cameră era deopotrivă nepractic şi inacceptabil.

Avea mai mult orgoliu decât atât. Ar fi vrut să evite o situaţie neplăcută, dar era o diferenţă între a nu se implica într-o luptă şi a se ascunde. Nu avea de gând să-l lase pe Max Dane s-o intimideze şi s-o facă să se ascundă.

Anna se ridică din pat, începu să se îmbrace singură în timp ce încerca să-şi dea seama cum să-i facă faţă lui Max de acum înainte. Aşa cum plănuise, petrecuse nu puţin timp şi energie în noaptea aceea închipuindu-şi toate modalităţile posibile de a-l pedepsi. Nu simţise satisfacţia la

care sperase, dar era mai bine decât să se tot gândească la emoţiile mai greu de gestionat care clocoteau la limita furiei.

Ostilitatea pe care i-o arătase Max fusese neaşteptată şi nedorită, dar la fel de îngrijorător era cât de profund o răniseră cuvintele lui.

Anna mai fusese luată în derâdere. Văzuse asta pe faţa multora dintre invitaţii mamei sale. Se simţise dispreţuită, ridiculizată, desconsiderată şi chiar invidiată. Dar cu toate că astfel de reacţii dezagreabile nu-şi pierduseră niciodată puterea de a o jigni, nici nu o răniseră vreodată la fel de tare ca purtarea lui Max din noaptea trecută.

Se temea că adevărata cauză era dezamăgirea. Deşi se convinsese cu mult timp în urmă că era mai bine că Max nu se întorsese în casa Anover (dar având în vedere cât de mult o afectase comportamentul lui, admise posibilitatea că nu fusese întru totul împăcată cu asta), nu-i trecuse prin cap că motivul pentru care se întâmplase acest lucru fusese pur şi simplu dispreţul. Se simţea mult mai naivă în acel moment. Cum de nu văzuse cum era el cu adevărat? Şi dacă te gândeai la cât timp şi câtă energie irosise ducându-i dorul, imaginându-şi-l altfel de cum era în realitate.

Anna se opri din încheiatul nasturilor de la rochie şi scutură din cap. Nu avea niciun rost să se chinuie singură. Se înşelase în privinţa caracterului lui, asta era tot. Nu era nici prima femeie care făcuse asta, nici ultima care avea s-o facă.

Potrivit mamei sale, a crede că bărbaţii au caracter însemna să te înşeli amarnic, dar Annei îi plăcea să creadă că această părere se baza mai puţin pe realitate, şi mai mult pe înclinaţia spre exagerare a mamei sale.

Anna se încălţă cu nişte ghete de piele comandate înainte să părăsească casa Anover. Nu-i fusese uşor să cheltuie bani pentru ele, dar erau necesare. Nu puteai să locuieşti la ţară şi să nu ai o pereche de ghete.

Şi la asta trebuia să se concentreze în prezent – la căsuţa ei, la mia ei de lire şi la bărbatul de care depindeau

ele.

Lordul Engsly părea să fie genul de bărbat pe care *Madame* nu-l luase în considerare când declarase ce le lipseşte bărbaţilor cu bună ştiinţă – un gentleman foarte decent. Uşor arogant în ceea ce priveşte felul în care o convinsese să rămână la conacul Caldwell, dar totuşi un gentleman… Poate mai mult decât decent, acum că se gândea mai bine. Nu orice nobil din regat ar invita-o pe fiica nelegitimă a tatălui său în propria casă.

Fără ca oboseala, agitaţia şi frustrarea din urmă cu o zi să-i înceţoşeze perspectiva, Anna începu, să-l vadă pe Engsly şi situaţia în care se afla ea într-o lumină nouă.

Era un oaspete bine-venit pe un domeniu magnific. Pentru mulţi oameni, ar fi un vis devenit realitate. Nu era visul ei, dar ar fi nebună (şi nerecunoscătoare) dacă ar transforma asta într-o acuzaţie.

Ce-i spusese doamna Culpepper când plecaseră din Londra?

„Ce aventură ne aşteaptă, draga mea! Să profităm de ea!”

Şi asta urma să facă, îşi propuse, punându-şi boneta cu panglici albastre care se asortau cu rochia, şi părăsi camera. Va face tot ce-i stătea în putinţă ca să profite de situaţie, cu sau fără aprobarea lui Max Dane.

Cu un sentiment reînnoit de speranţă şi cu un ţel, Anna coborî scările. În opinia ei, nu exista un moment mai plăcut al zilei decât revărsatul zorilor.

În casa Anover, îi plăcea ora aceea când răsărea soarele pentru că era linişte. Mama ei şi oaspeţii nu se trezeau niciodată înainte de prânz, iar servitorii, cărora li se cerea să muncească o bună parte din noapte pentru petrecerile doamnei Wrayburn, nu se trezeau decât după ce se lumina.

Adesea, Anna era singura persoană trează din casă la acea oră. Uneori, avea impresia că era singură în reşedinţă, ca şi cum casa Anover îi aparţinea şi ar fi putut să cutreiere holurile şi camerele în voie. Pentru o oră sau două pe zi, aproape se putea convinge că era liberă.

La Caldwell, îşi dădu seama cu un început de zâmbet, nu trebuia să se convingă de nimic. Era musafiră pe o proprietate frumoasă, pe cale să aibă propria căsuţă la ţară. Lucrurile erau bune aşa cum erau.

Dar la Caldwell atmosfera era mai agitată decât anticipase. Din bucătăria de jos se auzea zgomotul înfundat al oalelor şi al cratiţelor. De deasupra se auzea târşâitul picioarelor şi scârţâitul podelelor. Se părea că viaţa începea mai devreme la un conac de ţară decât într-o casă din oraş.

Ei bine, nu conta. Un anume musafir cu siguranţă încă mai dormea şi asta era destul de bine.

Totuşi, evită holul de unde se intra în bibliotecă şi în sala de biliard, fusese suficient în zona aceea. Dar descoperi salonul de muzică şi oranjeria, numeroase camere de oaspeţi, câteva încăperi folosite pentru depozitare şi câteva al căror scop îi scăpa.

Prin ferestrele uneia dintre camerele misterioase descoperi că soarele se ridicase pe cer şi că era o dimineaţă frumoasă şi senină. Şi, mai important, soarele nu se ridicase deasupra acoperişurilor şi hornurilor cernite de funingine, ci deasupra unui peisaj vast şi plin de verdeaţă.

Nedorind să mai rămână în casă, găsi o uşă la capătul unui hol şi ieşi să se bucure de aerul cald şi blând al dimineţii însorite.

O, cât de plăcut era!

Dincolo de pajiştea din spatele casei se întindeau colinele pe care voia să le exploreze. Tremurând de nerăbdare, Anna trase adânc aer în piept, alese o direcţie la întâmplare şi o luă din loc.

În trecut, îşi imaginase cum ar fi să se plimbe la ţară într-o dimineaţă însorită. Îşi imaginase ciripitul păsărelelor şi freamătul veveriţelor, o adiere înviorătoare care purta cu ea mireasma de pin şi de fân. Poate ar zări nişte vite în depărtare sau un cioban care-şi ducea turma la piaţă.

„Tihnită”, „bucolică”, „ideală”, acestea erau cuvintele care descriau cel mai adesea viaţa la ţară în cărţi. Acestea erau cuvintele care-i veniseră în minte când visase cum ar fi să se plimbe pe câmpurile verzi ale Angliei.

Adevărul era că petrecuse mult timp visând cu ochii deschişi că se plimba la ţară.

Când casa Anover dormea, atunci cutreiera holurile. Dar când casa se trezea la viaţă şi era haotică şi zgomotoasă, Anna se retrăgea în cărţi şi în propria imaginaţie. De nenumărate ori se vedea plimbându-se pe câmpurile frumoase şi paşnice care înconjurau căsuţa ei imaginară.

Din nefericire, realitatea nu era pe măsura fanteziilor Annei.

În prima jumătate de oră, călcă în bălegar, ceea ce, evident, nu făcuse parte din fanteziile ei. Chiar şi după ce curăţă mare parte din el de o piatră, mirosul rămase puternic, aşa că încercă să remedieze problema băgându-se cu picioarele până la glezne într-un pârâu peste care dăduse în drum.

Apa era mai rece decât se aşteptase, iar pietrele alunecoase de pe fund făceau ca orice mişcare să fie periculoasă, dar, cu ceva efort, reuşi să-şi cureţe ghetele fără să cadă în apă.

Dar îi intră apă prin pielea subţire a ghetelor şi ciorapii i se udară, aşa că după ce ieşi din pârâu plimbarea nu mai fu atât de plăcută.

Dar Anna ignoră senzaţia dezagreabilă şi se îndreptă spre cel mai apropiat deal. Dacă făcea febră musculară, nu se va mai gândi la picioarele ude.

Dealul nu era prea abrupt, dar era înalt, iar spre vârf, pământul era umed şi afânat. Alunecă de mai multe ori, iar în ultimele minute ale plimbării ei mai mult se căţără decât urcă. Când ajunse sus, rochia îi era zdrenţuită la tiv şi murdară de la genunchi în jos, mâinile îi erau pline de praf şi de iarbă, şi, după cum se aştepta, o dureau picioarele.

Dar priveliştea merita tot efortul.

Frumosul peisaj rural se întindea în faţa ei, exact aşa cum şi-l închipuise. Câmpuri şi dealuri mănoase erau întrerupte de pâlcuri de copaci cu esenţă tare şi uneori de câte un zid de piatră. O briză caldă îi mângâia faţa, iar mirosul de fân îi gâdila nasul. Mugete de vaci şi behăituri de

oi răsunau în depărtare. Era o lume diferită de cea a zgomotelor şi a mirosurilor Londrei, o lume mai bună, în opinia ei.

Anna zâmbi larg şi hotărî că, făcând abstracţie de bălegar, febra musculară, ghetele ude, rochia sfâşiată şi băşicile din tălpi, era o dimineaţă absolut minunată.

Se mai bucură o vreme de privelişte, trase aer adânc în piept şi începu să coboare.

În următoarea oră, se plimbă pe câmpuri, printre copaci şi urcă dealurile mai mici, atentă să se mişte în cerc în jurul conacului şi să nu se îndepărteze prea mult. După o vreme însă, picioarele începură s-o doară prea tare şi nu mai fu în stare să ignore disconfortul. Era timpul să se întoarcă, hotărî când ajunse în vârful unei coline. Putea să exploreze următorul deal a doua zi dimineaţă, poate chiar să se aventureze până la turma de oi pe care o zărea în depărtare.

Anna mai aruncă o privire, se întoarse şi dădu cu ochii de un câine cu ochi căprui şi cu botul lung.

— Ah, ce avem noi aici? şopti încântată.

Negru cu arămiu, cu urechile lăsate, cu o coadă joasă şi cu o privire intensă, câinele abia îi ajungea la genunchi, dar forţa lui era evidentă din liniile lungi şi suple.

— Ce adorabil eşti! spuse şi se lăsă pe vine, întinzând mâna ca să i-o miroasă. Frumuseţe mică!

Frumuseţea lăsă capul în jos şi scoase un mârâit care-i dezvălui colţii albi şi ascuţiţi. Annei îi sări inima din piept.

— O, Doamne! O, stai binişor! Stai! Eşti un câine bun, nu-i aşa? Îşi retrase încet mâna şi începu să se dea în spate cu grijă.

Animalul se lăsă şi mai mult pe labe şi o urmă, mârâitul transformându-i-se într-un lătrat lung şi grav.

— Ei hai, nu e nevoie să te porţi aşa! Frica i se cuibări în piept ca un nod. Nu era o bestie mare, nu avea mai mult de douăzeci de kilograme, dar părea destul de agil (ca să nu mai vorbim de nervos) ca să poată să fie un pericol pentru ea. Nu e nevoie deloc. Mie îmi plac câinii.

Câinele făcu o mişcare în faţă, muşcă aerul la câţiva

centimetri de picioarele ei şi sări înapoi, iute ca fulgerul.

— Nu! Câine rău! Nu reuşi să-şi stăpânească tremurul vocii, dar compensă cu volumul şi admonestându-l cu degetul ca pe un copil obraznic. Gestul o făcu să se simtă ridicolă şi înspăimântată. Eşti un câine tare rău!

Câinele îi simţi ezitarea şi îi sări din nou la picioare, se opri brusc şi sări înapoi.

Ea trase aer adânc în piept, încercă să-l admonesteze din nou, gândindu-se disperată că putea controla situaţia până când va veni cineva s-o ajute. Dar nu avu ocazia să-şi pună în aplicare planul nu prea inspirat.

În spatele ei se auziră nişte fluierături ascuţite şi, spre încântarea ei, câinele o zbughi în direcţia opusă, spre turma de oi, ca şi cum Anna ar fi încetat brusc să existe.

Simţindu-şi încă inima palpitând, Anna continuă să ţintuiască animalul cu privirea, de frică să nu se răzgândească şi s-o atace din nou. Nici măcar sunetul unor paşi rapizi care veneau din spate n-o convinseră să se întoarcă.

Dar vocea lui Max Dane o convinse:

— Te-a muşcat?

„O, la naiba!”

Intenţia Annei de a mulţumi salvatorului ei îşi găsi sfârşitul tragic şi rapid când se întoarse şi văzu că era vorba despre Max, care gâfâia uşor, dar în rest era graţios şi calm ca de obicei. I se păru că arăta ca şi cum ar fi pierdut o cursă printre tufele de scaieţi pe timp de furtună.

Se apropie de ea şi-i examină înfăţişarea cu o privire rapidă şi meticuloasă.

— Te-a muşcat?

Clătinând din cap, făcu un gest către câine, care se întorsese la turma lui.

— Nu, nu. Doar m-a… Engsly ar trebui să fie mai atent cu animalele lui de companie.

— Clover nu e un animal de companie, dulceaţă. Şi e femelă.

Era prea speriată ca să facă altceva decât să clipească la auzul cuvântului de alint.

— Atunci, nu i-ar strica un pic de dresaj.

— Păzeşte şi mână turmele la păscut. Nu vei găsi în toată Anglia un câine ciobănesc mai bun. Cuprinse cu privirea turma de pe câmp şi strânse din buze de iritare. Păcat că nu se poate spune acelaşi lucru şi despre cioban.

Se simţi stânjenită că presupusese că era vorba de un animal de companie. Bineînţeles că era un câine ciobănesc. Turma era chiar în faţa ei. Se părea că trecerea de la viaţa citadină la cea rurală nu era atât de lină precum sperase.

— Nu l-am văzut, murmură ea.

— Asta era şi ideea, spuse el în şoaptă înainte să se întoarcă spre ea. Eşti sigură că n-ai păţit nimic?

— Da. Ridică din umeri, dar îşi dădu seama că nu putea trece cu indiferenţă peste incident. A încercat să mă muşte.

— Dacă voia să te muşte, te muşca. Ţi-a sărit la picioare ca să te convingă să te mişti.

— Am încercat să mă mişc, răspunse ea defensiv. M-a urmărit.

— Voia să te mişti mai repede. Îi oferi un zâmbet mic. Te-a speriat un pic, nu?

Amuzamentul din vocea lui îi dădu fiori pe şira spinării.

— Mi-am revenit.

— Mă bucur să aud asta.

— Chiar aşa? întrebă ea caustică.

Spre surprinderea ei, tresări şi îi oferi ceea ce ar fi putut fi interpretată ca o expresie de scuză, dacă ar fi venit din partea altcuiva.

— Nu-ţi vreau răul, Anna.

— Dar ai vrea să mă vezi plecată, nu-i aşa? întrebă ea neîncrezătoare.

— Dimpotrivă, ar fi o onoare să te însoţesc spre casă, spuse el şi-i oferi braţul cu emfază.

Arăta ca un gentleman care nu-şi dorea altceva decât să-i facă pe plac unei doamne, dar ea ştia mai bine. El nu era un gentleman, iar ea nu era o doamnă. Ar fi fost meschin din partea ei să-l refuze, dar când îl luă de braţ, o

făcu timid şi cu suspiciune.

— Speram să te întâlnesc în dimineaţa asta, comentă el, luând-o din loc. Presupun că te-ai odihnit după călătorie.

— Da, răspunse ea cu precauţie. O salva, o însoţea, se interesa de bunăstarea ei... Ce joc mai era şi ăsta? Şi de ce naiba nu era încă în pat ca orice degenerat care se respectă? Mulţumesc de întrebare.

— Nu sunt chiar lipsit de maniere. De obicei. Apropo, motivul pentru care te căutam de dimineaţă... Voiam să... Nu-şi termină ideea, pentru că aruncă o privire către rochia ei şi se opri brusc. Credeam că nu ai păţit nimic.

— Poftim? Îi urmări privirea, surprinsă. Rochia îi era murdară, dar nu de sânge. Nu am...

— Şchiopătezi.

— A, da. Ridică din umeri. Mi s-au udat ghetele, atâta tot. Cred că am făcut băşici.

El făcu semn către un buştean aflat la câţiva metri distanţă.

— Aşează-te puţin!

— Nu e nevoie, îl asigură ea. Mă simt bine.

— Stai jos! repetă el şi o împinse uşor spre buştean.

— Şi după aceea, poate aş putea să prind un fazan? întrebă ea ţâfnos. Să vă încălzesc picioarele? Să fug în urma trăsurii?

Ridică o mână în semn de capitulare.

— Îmi cer iertare dacă am fost prea dur. Dacă vrei... Se opri din vorbit, miji ochii şi-şi trecu limba peste dinţi. Asta cu încălzitul picioarelor nu e tocmai o idee proastă.

— La revedere, Lord Dane.

Dacă credea că avea s-o îmblânzească cu glume vulgare, se înşela. O luă spre casă, dar el o opri cu un gest blând.

— Opreşte-te! Doar o clipă. Te rog! Trase aer în piept şi îşi îndreptă privirea spre cer. Domnişoară Rees, te implor, nu ignora partea onorabilă din mine, oricât de neînsemnată şi de neglijată ar fi, şi ia loc!

Îşi termină micul discurs dându-şi jos haina şi întinzând-o pe buştean. Era un gest grijuliu, chiar

cavaleresc, iar ea nu putea să protesteze fără să pară ridicolă.

— Nu era cazul să faci asta, reluă ea, dar sări pe partea cealaltă, se aşeză pe marginea buşteanului, căci nu era tocmai confortabil să stea pe el, şi decise că tot se simţea ridicol, dar din motive diferite.

— E un gest inofensiv, zise şi îngenunche în faţa ei, scoţându-i ghetele din picioare.

Cum el părea destul de concentrat la ceea ce făcea, ea renunţă la ideea de a insista să-şi scoată singură ghetele din picioare. În schimb, se minună de dexteritatea cu care-i dezlega şireturile. Prima dată când se întâlnise cu Max, el era un bărbat sub influenţa alcoolului. Fusese destul de necoordonat în mişcări, incapabil şi să pocnească din degete. Dar bărbatul din faţa ei... bărbatul acela avea degete îndemânatice. I se păreau fascinante, dar nici ea nu ştia de ce.

Când îşi strecură degetul între gheată şi ciorap, i se păru ciudat că atingerea lui îi era atât de familiară. Ciudat şi îngrozitor, căci el o considera dezagreabilă, iar ea adormise cu gândul la bucuria pe care ar simţi-o dacă l-ar fi putut trage în ţeapă.

Jenată, încercă să facă puţină conversaţie ca să nu se mai gândească la toate astea.

— Cum de-ai ştiut să o alungi pe Clover?

— Uneori l-am urmărit pe cioban cum o dresează. Cum de-ţi sunt ghetele leoarcă? întrebă brusc, privind-o în ochi. Ce s-a întâmplat?

— Hmmm? Privirile li se întâlniră. Nu era un gest nepotrivit să-ţi priveşti picioarele în timp ce un gentleman îşi ţinea mâna pe ele... dar cu toate acestea, ea simţi că roşeşte. O, păi... am călcat în ceva neplăcut şi mi le-am spălat în pârâu.

El îi curăţă uşor noroiul de pe genunchi.

— Ce s-a întâmplat? Ai căzut?

— Nu. Îi dădu mâna la o parte. Era foarte nepotrivit să laşi un gentleman să-ţi atingă genunchii. M-am... aplecat să culeg o floare. Nu mi-am dat seama că pământul era atât

de…

— Murdar?

Îşi aranjă o mânecă, imaginea perfectă a calmului şi decise că cel mai bun răspuns era să nu răspundă deloc.

— Ce mincinoasă eşti! râse el uşor şi îi scoase gheata. Dacă nu vrei să-mi spui, nu-mi spune! Pot să-mi imaginez şi eu… Doamne, femeie, ce-ai făcut?

— Poftim? N-am făcut nimic greşit. Eu… Se întrerupse când îşi mişcă puţin capul şi îşi văzu piciorul. O, Doamne!

Se pare că făcuse ceva greşit. Pe partea interioară a gleznei, ciorapul i se rupsese şi i se pătase de sânge. Făcuse o băşică mare care i se spărsese şi acum avea o rană acolo.

— Cum de-ai ajuns în halul ăsta? întrebă Max.

Se încruntă uitându-se la ciorapul plin de sânge.

— Nu mi-am dat seama că e aşa de rău.

— Dar şchiopătai, îi reaminti el, luându-i celălalt picior în mână.

— N-am spus că nu mă durea, am spus că nu mi-am dat seama că e aşa de rău. În plus, nu şchiopătam. Călcam cu grijă. E o diferenţă.

Ea nu-şi dădu seama dacă el avu vreo reacţie la auzul acestor cuvinte lipsite de sens. Continuă să-şi ţină capul în jos şi se abţinu de la orice comentariu.

Când îi scoase şi cea de-a doua gheată, dădu la iveală un călcâi şi un deget mare pline de sânge. Avea deci două băşici. Ambele mai puţin grave decât cea de la celălalt picior, dar tot oribile. Învinsă, Anna oftă. Bălegar, noroi, un câine fioros, băşici sângerânde şi Max Dane. Plimbarea ei tocmai se transformă într-un eşec total.

Max îi luă călcâiul în palmă şi i-l examină cu blândeţe.

— De când tot calci cu atenţie?

— Nu de mult timp.

— „Nu de mult timp” e o exprimare aproximativă sau o minciună? întrebă el uitându-se în sus.

— „Nu de mult timp” e cea mai politicoasă modalitate de a-ţi spune să-ţi vezi de treaba ta. Trebuia să-mi imaginez că n-are niciun rost. Acum, dacă ai terminat să te joci de-a

gentlemanul, poţi să-mi dai gheata înapoi?

Îi dădu drumul la picior şi-i înmână ghetele.

— Bineînţeles. Să mergem acasă!

— Mulţumesc. Ea acceptă să i se ofere mâna şi se ridică de pe buştean. Sub picioarele goale, simţi pământul rece şi umed. Aşa, şi acum…

— Cu plăcere, o întrerupse el şi apoi, spre surprinderea ei, îi puse braţul pe după umeri şi se lăsă pe vine, în încercarea de a o lua în braţe.

Ea se dădu înapoi, la fel de iute ca Clover.

— Ce crezi că faci?

— O să te duc în braţe, răspunse el, ca şi cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume.

Îşi duse ghetele la piept ca pe un scut şi mai făcu un pas în spate.

— Asta s-o crezi tu.

— Eşti rănită.

— E o băşică, Lord Dane.

Ai zice că-şi rupsese piciorul. Auzi, s-o ducă în braţe!

— Ai multe băşici, contracară el, iar una dintre ele sângerează.

— Da, sunt râuri de sânge, răspunse ea sec. Mă întreb dacă doctorul o să-mi taie sau nu piciorul.

El îi ignoră sarcasmul.

— Sunt vreo patru sute de metri până la conac.

— Poate două sute.

Arătă neliniştit spre picioarele ei.

— Eşti desculţă.

— Da, încuviinţă ea pe un ton condescendent, şi cu siguranţă îmi va fi greu să ajung până la conac, dar dacă îţi închipui fie şi pentru o clipă că îţi voi permite să…

— Iar tu te înşeli amarnic crezând că o să te las să mergi şontâc-şontâc până la conac.

Auzise de bărbaţi care erau autoritari în încercarea lor de a fi cavaleri, dar nu trăise aşa ceva pe pielea ei. În condiţiile date, atitudinea lui i se păru deosebit de ridicolă şi puţin enervantă.

— Decizia nu-ţi aparţine, Lord Dane. Băşicile şi

plimbarea mea de dimineaţă nu te privesc.

— Dacă ar fi adevărat, te-aş lăsa să şchiopătezi în voie, nu-i aşa? Acum lasă-mă să… Făcu un pas în faţă, cu mâinile întinse.

Ea făcu un alt pas în spate.

El îşi lasă mâinile în jos şi-i aruncă o privire lipsită de expresie.

— Chiar ai de gând să faci asta?

— Ce anume, să te contrazic?

— Să te joci de-a prinselea ca un copil de opt ani?

Nu voia asta. Era prea mult pentru puţina demnitate care-i mai rămăsese. Dar nici nu o încânta ideea unei noi capitulări. Se retrăsese din sala de biliard şi acum se retrăgea şontâc-şontâc spre casă. Ambele erau semne de slăbiciune, dar măcar se întorcea acasă pe propriile picioare, cu sau fără băşici.

Max îi oferi mâna.

— Unul dintre noi trebuie s-o ia pe calea cea dreaptă, dulceaţă.

Iată că folosea din nou cuvântul de alint. Ce naiba se schimbase în ultimele douăsprezece ore?

— Te oferi s-o iei pe calea cea dreaptă?

Afişă un zâmbet subtil, viclean şi plin de umor.

— Dragă, nici n-aş şti de unde să încep s-o caut.

Reflectă asupra acestei afirmaţii şi a circumstanţei în care fusese făcută. Era greu să te cerţi cu un om care tocmai se luase singur peste picior pentru păcatele şi defectele sale. Dar de data asta, ea nu se lasă mai prejos.

— E adevărat că nu eşti pe drumul cel bun, fu ea de-acord. Dar dacă fac un efort şi te ghidez, poate că vei găsi calea spre…

El râse frustrat.

— Pentru numele lui Dumnezeu…

— Tu ai început cu această figură de stil, îi reaminti ea arogantă. Nu e vina mea că nu ai găsit una mai potrivită.

— Dar va fi vina mea, dacă rana se va înrăutăţi în drum spre casă. Engsly o să-mi ia capul.

— Iar dacă îţi permit să mă duci în braţe până acasă,

o să-mi ia mie capul doamna Culpepper.

În realitate, doamna Culpepper l-ar considera pe lordul Dane foarte romantic, dar Max n-avea de unde să ştie asta, iar doamna Culpepper era prea loială ca să se supere din cauza unei minciuni nevinovate.

— E adevărat însă că… adăugă ea, conştientă că trebuia să facă un compromis. Una era să fii independentă, şi alta era să fii nerezonabil de încăpăţânată. Nu avea experienţa necesară să ştie exact care era distincţia dintre ele, dar bănuia că n-avea niciun rost să se certe în legătură cu nişte băşici şi o plimbare de două până la patru sute de metri… Băşicile mă dor puţin şi aş aprecia, evident, un strop de ajutor.

— Excelent. Făcu un pas în faţă, încercând din nou s-o ia în braţe.

— Mă refeream la faptul de a-mi oferi braţul, Lord Dane.

Max se opri şi-şi lăsă braţele în jos. Privi cerul ca şi cum s-ar fi rugat să-i dea răbdare, apoi o măsură din cap până-n picioare ca şi cum ar fi examinat un oponent şi, în cele din urmă, îi oferi braţul, învins.

— Foarte bine. Dacă vrei să şchiopătezi…

Ea înaintă cu grijă, mută ghetele în cealaltă mână şi-i luă braţul cu aceeaşi precauţie de mai înainte.

— Nu muşc, îi promise el, păşind încet.

— Aşa spui tu.

— Iar tu nu ai niciun motiv să mă crezi, adaugă el.

Îl privi pieziş şi strânse din dinţi din cauza disconfortului. Iarba verde a Angliei rurale, care în ilustraţiile din cărţile ei părea întotdeauna atât de ademenitor de moale, nu era, din câte constata, nici prea moale, nici ademenitoare.

— De ieri până azi ţi-ai schimbat complet comportamentul faţă de mine.

— Aşa e. De fapt, de asta te-am căutat de dimineaţă. Ocoli o bucată de pământ bolovănos. Voiam să-mi cer iertare pentru felul în care m-am purtat ieri.

— Voiai să îţi ceri iertare, întrebă ea neîncrezătoare,

sau îţi ceri iertare?

Despica firul în patru, dar nu-i era ruşine să facă asta. Se simţea îndreptăţită să primească o scuză cum se cuvine.

— Îmi cer iertare, spuse cu o voce clară şi serioasă. M-am purtat urât şi-mi pare rău.

Părea sincer, dar, deşi exprimarea neaşteptată a regretului era bine-venită, ce nu înţelegea ea era:

— De ce?

— Poftim?

— De ce aşa, dintr-odată, îţi pare rău? Ce s-a schimbat peste noapte?

— Mi s-a schimbat percepţia, spuse el. Timpul poate schimba drastic percepţia... Văd pe faţa ta că nu mă crezi deloc.

— Mai cred şi eu câte un cuvânt din când în când. Timpul putea să schimbe multe lucruri, însă ea nu putea accepta că o singură noapte îl putuse schimba. Dar în acest moment, nu-ţi înţeleg atitudinea.

— Pot să-ţi explic?

— Te rog chiar. Simţea că merită o explicaţie pe lângă scuze. Poate chiar să se umilească un pic. Comportamentul lui fusese cu adevărat mizerabil.

Max făcu o scurtă pauză înainte să vorbească din nou:

— Nu credeam că te voi mai vedea vreodată, începu el. Nu mă aşteptam să te întâlnesc când am ajuns ieri la Caldwell. Iminenta ta sosire a fost o mare surpriză pentru mine.

— Faptul că am sosit la Caldwell te-a şocat atât de tare, încât ai devenit un ticălos?

— Mai mult sau mai puţin, răspunse ridicând uşor din umeri. Am zis că am o explicaţie, nu o justificare. Dacă aş fi avut o justificare, nu aş fi fost nevoit să-mi cer iertare.

Ea ascultă cu buzele strânse şi hotărî în tăcere că avea dreptate.

— Reacţia ta la surpriză este întotdeauna furia şi dispreţul?

— Iar tu, când cineva îţi cere iertare, răspunzi întotdeauna cu suspiciune şi cu critici?

Habar n-avea dacă era aşa sau nu. Singura persoană cu care se certase vreodată era mama ei, iar aceasta nu-şi cerea niciodată iertare.

— Nu vreau să fiu dificilă. Se răzgândi şi zise: Sau poate că vreau să fiu. Îndrăznesc să spun că sunt îndreptăţită să fiu dificilă. Oricum, nu înţeleg motivul. De ce faptul că m-ai revăzut ţi-a provocat o reacţie atât de neplăcută?

— Dacă m-ai fi întrebat asta cu o seară în urmă, aş fi zis că pur şi simplu încercam să-mi protejez prietenul. Dar adevărul e că afecţiunea pe care o port familiei Haverston a fost o scuză ca să mă port urât.

— Dar de ce te-ai purtat urât?

— Pentru că… ultima noastră întâlnire… Stânjenit, se frecă la ceafă şi bâigui: Să nu subestimezi niciodată consecinţele îngrozitoare ale orgoliului rănit.

— Orgoliul tău? „Ce absurditate”, se gândi ea. De ce-ai avea orgoliul rănit?

El se opri, îi lăsă braţul şi se întoarse să se holbeze la ea cu o expresie indescifrabilă.

— Ce? întrebă Anna după un moment. Ce e?

— Încerc să-mi dau seama dacă încerci să fii maliţioasă sau dacă faci intenţionat pe proasta.

— Poftim? Se crispă toată. Nu am făcut asta niciodată.

— Atunci, poate, fără să vrei faci, pe proasta?

— Dacă astea sunt scuze, n-am nevoie, mulţumesc…

— Ai refuzat să te mai întâlneşti cu mine, o acuză brusc. Privi în altă parte, dându-i impresia că este deopotrivă furios şi stânjenit. M-ai făcut să-ţi promit că voi reveni şi după aceea ai refuzat să mă vezi.

— Nu… nu înţeleg. Aseară? M-am dus devreme la culcare şi nu aveam nici cea mai mică…

— Nu, nu aseară, replică el, continuând să n-o privească în ochi. La casa Anover.

Se lăsă tăcere cât timp ea încercă să-i înţeleagă cuvintele. Dar tot nu reuşi.

— Eu am refuzat să te văd la casa Anover?

— Da, ai… în sfârşit, o privi în ochi. Nu-i aşa?

— Înainte? Adică la Londra? „Bineînţeles că la Londra”, se gândi ea iritată. Doar nu mai era altă casă Anover. M-ai căutat?

— Da. Te-am căutat de mai multe ori. Îşi înclină capul, studiind-o atent. N-ai ştiut asta?

Ea clătină din cap.

— Tot nu înţeleg. M-ai căutat recent?

— Nu. Am venit să te vizitez la o săptămână după ce ne-am întâlnit. Aşa cum am promis că o să fac. Nu mai părea stânjenit sau furios. În schimb, părea să aibă o revelaţie. Mi s-a spus că nu vrei să fii deranjată, că nu vrei să mă primeşti. Nu era adevărat, nu?

Ea clătină încet din cap, fără cuvinte.

Venise? O căutase? O scânteie de entuziasm i se aprinse sub piele, dar avu grijă să nu se dea de gol.

— Cine ţi-a spus asta? întrebă ea, cu toate că ştia deja răspunsul. Nu putea fi vorba decât de o singură persoană.

— Mama ta.

— Aha. I se puse un nod în stomac. Înţeleg.

De fapt nu înţelegea prea bine. Avea o mulţime de întrebări, se simţea furioasă şi plină de speranţă şi nu vedea mare lucru dincolo de toate astea. De ce ar face mama ei una ca asta? Nu era de mirare că nu prea îşi dorea s-o mai vadă vreodată.

„Venise. Aşa cum promisese”.

— Ţi-am trimis şi scrisori, îi spuse el.

— Scrisori, repetă ea în şoaptă, uimită.

— Da, mai multe. Să înţeleg că nu le-ai primit?

— Nu le-am văzut niciodată. N-am auzit… Clătină din cap, fâstâcită. Mi-ai scris! Ai venit să mă vezi!

— Da. Îşi înclină puţin capul, studiind-o. Chiar n-ai ştiut nimic?

— Nu. Nimic. Îţi dau cuvântul meu. Ar fi vrut să poată oferi mai mult. Cuvântul fiicei unei curtezane nu cântărea cine ştie ce. Din fericire, în acest caz, trebuia să cântărească doar mai mult decât cel al curtezanei.

Trebuia s-o creadă că *Madame* fusese cea care minţise. Trebuia s-o creadă că nu l-ar fi tratat niciodată cu

atâta cruzime.

— Te cred, spuse el.

„Of, slavă Domnului!”

Ea zâmbi timid.

— Iar eu te cred că ai venit să mă vizitezi.

— Mulţumesc.

Pentru câteva momente, se lăsă tăcerea între ei. Ea continuă să zâmbească. Ce să spună acum? Ce să facă?

— Te-ai fi întâlnit cu mine? o întrebă dintr-odată.

Ezită să răspundă. Nu pentru că nu era sigură de răspuns, ci pentru că întrebarea părea să aibă greutate. Ca şi cum ar fi trebuit să recunoască ceva mult mai important decât: „Da, clar, aş fi stat cu tine într-o sâmbătă în salonul mamei mele”.

— Da, spuse ea în cele din urmă, dar se uită în pământ când o făcu. Nu mai simţise niciodată un amestec atât de ciudat de stânjeneală şi de speranţă. Ce jenantă este situaţia!

— Este? Să ştii că mie mi se pare… interesantă, spuse el după o scurtă pauză.

Era şi ăsta un fel de-a spune.

— Nu ştiu ce să zic. Înghiţi în sec. Îmi cer iertare pentru amestecul mamei mele şi pentru neplăcerea pe care…

— Nu e nevoie, o întrerupse el cu blândeţe. Dacă n-a fost vina ta, nu vreau să-ţi ceri iertare.

Dar ce voia de la ea? Poate că şi-ar fi făcut curaj să întrebe exact asta, dar el vorbi înainte să aibă ea ocazia.

— Acum mă simt şi mai prost pentru purtarea mea de mai devreme.

— Iar eu mă simt mai înclinată să te iert.

— Nu-mi stă în fire să fiu atât de nepoliticos, o asigură el. Sau mă rog, sunt. Dar în general nu sunt atât de crud. Îmi pare rău.

Anna se gândi dacă voia sau nu să-i accepte scuzele în întregime. Era cu adevărat mai înclinată să-l ierte acum, când înţelegea sursa animozităţii lui, dar nu putea să se hotărască. Faptul că ai fost respins nu era un motiv

acceptabil pentru a te purta urât cu cineva.

Pe de altă parte, şi el părea să fi ajuns la aceeaşi concluzie, dat fiind că-şi ceruse iertare înainte să ştie că nu-l respinsese la Londra. Era şi asta ceva.

— Îţi accept scuzele, spuse, sperând să nu facă o greşeală.

Răsuflă uşurat, ceea ce Annei i se păru foarte satisfăcător.

— Eşti o persoană răbdătoare şi iertătoare, Anna Rees.

— Sunt?

Era? Nimeni nu mai spusese asta despre ea, nici măcar doamna Culpepper care era întotdeauna generoasă cu complimentele. Mama ei, care era generoasă cu insultele, o acuza regulat că era nerăbdătoare, intolerantă şi insensibilă.

— Eşti primul om care-mi spune asta.

— Îmi vine greu să cred, zise el, ducându-şi mâinile la spate. De ambele ori când ne-am întâlnit, am fost ameţit fie de alcool, fie de furie. Şi cu toate astea, eşti dispusă să-mi vorbeşti. Răbdătoare şi iertătoare.

— Nu m-am gândit la asta. Strâmbă amuzată din buze. Ai fost cam necioplit de fiecare dată când ne-am întâlnit, e adevărat.

— Ca oricărui bărbat, îmi place să impresionez o doamnă de la prima întâlnire, răspunse el căit.

Înainte ca mama ei să strice tot, prima ei impresie fusese favorabilă. Apoi, da, lucrurile degeneraseră. Dacă ar putea să dea timpul înapoi şi să repare situaţia…

— Poate că am putea să mai încercăm o dată? sugeră ea. Nu era posibil, evident, să o ia de la capăt. Nimeni nu putea să şteargă trecutul, aşa cum nu putea să prezică viitorul. Dar uneori, puteai să primeşti o a doua şansă. Poate că faptul că se întâlniseră din nou, după toţi aceşti ani, era o astfel de şansă.

— Mi-ar face plăcere.

— Bine atunci. Simţindu-se mai bine decât se simţise de multă vreme, făcu o mică reverenţă. Lord Dane, mă

bucur să vă cunosc.

El îi răspunse cu o plecăciune.

— Domnişoară Rees, plăcerea este de partea mea.

Anna îşi reţinu un zâmbet. Mica scânteie de speranţă se transforma repede într-o flăcăruie de entuziasm prudent. Dar mai exista o chestiune îngrijorătoare care nu putea fi lăsată neexplicată.

— Înainte să lăsăm în urmă acest episod neplăcut, pot să te întreb ceva?

— O să-mi placă această întrebare sau va trebui să-mi cer din nou iertare? întrebă Max îngrijorat.

— N-am de unde să ştiu ce îţi place şi ce nu, dar nu e nevoie să-ţi ceri iertare a doua oară. O dată a fost suficient.

— Atunci întreabă-mă!

— De obicei... Se opri ca să-şi găsească cuvintele potrivite. Chiar eşti un beţiv prietenos?

Nu putea să se împrietenească cu cineva care o considera inferioară, care credea că aparţinea clasei de jos, aşa cum îi dăduse de înţeles cu o seară în urmă.

El făcu un pas înapoi, ceea ce îi dădu şi mai multă satisfacţie decât să-l vadă jenat.

— Simt că ar trebui să-mi cer din nou iertare.

— Dacă vrei să ai conştiinţa împăcată, atunci eu nu te pot împiedica.

Deşi nu era necesar, era încă sensibilă la puţină umilinţă.

— Îmi pare rău. Nu, nu... Vreau să spun că nu sunt un beţiv prietenos... De fapt, sunt. Când beau, sunt destul de bonom. Dar ce sugeram aseară...

Ea ridică o mână în aer.

— Am înţeles ce-ai sugerat aseară şi îţi accept scuzele.

— Excelent. Mulţumesc. Răsuflă din nou uşurat şi umerii i se relaxară vizibil. Acum, am şi eu o întrebare pentru tine. Chiar eşti sora vitregă a lui Lucien şi a lui Gideon?

— Da, sunt. Pentru că nu mai erau supăraţi unul pe celălalt, nu mai simţi nevoia să pretindă că nu era

deranjată de felul în care se schimbase brusc situaţia. Nu te învinovăţesc că nu m-ai crezut imediat. Aşa cum ai spus şi tu, e ciudat. Nici mie nu-mi vine să cred. Dar am dovada şi dacă vrei s-o vezi…

— Da, aş vrea.

— Aha. Clipi şi simţi cum flacăra speranţei scade. Făcuse acea ofertă doar aşa, de dragul conversaţiei. Bine.

Max avu bunul-simţ să pară puţin ruşinat.

— Te rog să mă înţelegi, sunt recunoscător că m-ai iertat şi sunt bucuros că ne-am împăcat. Dar adevărul este că nu te cunosc, domnişoară Rees. În afara faptului că-ţi doreşti un câine şi că ai nişte pretenţii de la familia Haverston – o familie căreia îi datorez multe –, nu ştiu aproape nimic despre tine.

Înţelese argumentul şi văzu raţiunea din spatele lui, dar cuvintele tot o înţepară. În afară de doamna Culpepper, Max era persoana care ştia probabil cele mai multe despre viaţa ei. Ei doi erau singurii care ştiau despre visul ei de a-şi cumpăra o căsuţă la ţară. Şi doar el ştia despre dorinţa ei prosteasc ă de a avea un câine.

Ceea ce, acum că se gândea, era o situaţie destul de tristă. În afară de doamna Culpepper, singurul om care putea fi numit prietenul ei era un bărbat cu care petrecuse foarte puţin timp. Şi care fusese dispus cu o seară în urmă s-o alunge de la conac.

Cu siguranţă era o persoană mult mai profundă decât se putea descoperi pe parcursul unei seri. Ea era mai mult decât visurile ei de a avea o mie de lire, un câine şi o casă. Era mult mai complexă, mai interesantă decât atât. Trebuia să fie. Alternativă era prea deprimantă pentru a fi luată în considerare. Aproape la fel de deprimantă ca faptul că nu avusese niciodată o prietenă care să nu fie plătită ca să-i ţină companie. Dar cel puţin acest lucru putea fi schimbat.

N-avea nicio intenţie ca în această vizită să-şi petreacă timpul apărându-se în faţa lui, dar putea să şi-l petreacă cunoscându-i mai bine pe Max şi pe Engsly. Cel puţin putea să încerce. Existau o mie de motive pentru care ar putea să eşueze – lipsa ei de experienţă în ceea ce

priveşte prietenia fiind cel mai important –, dar nu avea nicio scuză dacă nu încerca măcar.

Dacă ar fi vrut să rămână izolată şi fără prieteni, ar fi rămas în casa Anover. Şi dacă trebuia să-i arate lui Max dovada filiaţiei ei pentru a putea să aibă încredere unul în altul – ceva necesar în orice prietenie, cu siguranţă –, atunci era dispusă să o facă.

Îşi trecu mâna peste talie, ca să se calmeze.

— Dovada este un contract, împreună cu un jurnal şi corespondenţa dintre răposatul marchiz şi mama mea. Presupun că omul care se ocupă de afacerile lui Engsly încă mai are contractul. Poţi să-i ceri să ţi-l arate, dacă vrei. Eu nu am nimic împotrivă.

— Iar scrisorile şi jurnalul?

— Au rămas la mine, deşi omul de afaceri al lui Engsly le-a văzut şi îţi poate spune ce conţin. Şi nu, nu le poţi vedea. Există multe chestiuni personale în ele.

— Vrei să-ţi protejezi mama?

— Dacă jurnalul şi scrisorile ar deveni publice, mama mea nu ar fi singura persoană care ar fi afectată.

— Nu aveam de gând să le fac publice…

— Răspunsul este nu, Lord Dane.

Nu prea avusese ocazia până acum să pună piciorul în prag în vreo privinţă şi era neplăcut să facă asta tocmai cu Max, şi mai ales după ce hotărâseră să devină prieteni, dar nu avea de ales. Nu avea niciun drept să împărtăşească cu nimeni conţinutul jurnalului şi al scrisorilor.

Max se bosumflă puţin, dar aprobă din cap.

— Ai dreptate. Contractul este suficient. Dar spune-mi ceva: şi familia Haverston ar fi afectată de conţinutul lor?

— Scrisorile sunt de la răposatul marchiz către o femeie care nu era soţia lui, îi atrase ea atenţia. Şi asta ar fi o insultă pentru răposata marchiză.

— Înţeleg, spuse el cu îndârjire. Există vreo şansă să te conving să distrugi scrisorile acelea?

— Da. Voi face asta cu prima ocazie.

— Imediat nu se poate?

— Sunt dovada descendenţei mele, fu răspunsul ei.

— Şi ai nevoie de dovadă ca să obţii mia de lire.

— Da, răspunse ea şi ridică bărbia în aer. N-avea de gând să-şi ceară scuze că avea nevoie să mănânce şi să aibă o casă.

El scutură din cap.

— Practic.

— Ăăă… da. Nu se aşteptase să fie atât de repede de-acord. Este o chestiune practică.

— Te aşteptai să te condamn.

— Poate.

— După cum spuneam, nu ne cunoaştem atât de bine.

— Nu, nu ne cunoaştem, recunoscu ea. Ai de gând să rămâi la Caldwell?

— Pentru o vreme, răspunse el.

Avu nevoie să-şi adune tot curajul i pentru a-l privi în ochi.

— Atunci avem timp să ne cunoaştem.

În toată viaţa ei, nu ceruse prietenia cuiva decât de două ori, şi în ambele cazuri fusese vorba despre Max. Cu ajutorul lui Dumnezeu, de data asta lucrurile vor decurge mai bine.

Zâmbetul lui fu lent şi perfect.

— De-abia aştept.

De data asta, când îi oferi braţul, Anna i-l luă fără suspiciune şi fără să se opună.

Capitolul 8

Retrospectiv, ar fi fost înţelept din partea Annei să se opună puţin, căci două minute mai târziu, se împiedică de o piatră ascuţită, iar el se lăsă imediat pe vine, îi strecură un braţ pe sub genunchi şi o luă în braţe. Aparent fără să-i pese dacă ea va aprecia sau nu ajutorul.

Iar ea nu-i apreciase ajutorul.

— Lasă-mă jos, ordonă ea, în timp ce-l lua de gât ca să se echilibreze.

— De ce, ca să te răneşti mai tare? Ca să te împiedici, să cazi şi să te agăţi de mine orbită de panică şi să ne faci rău la amândoi?

La auzul unei asemenea prostii, ea bâigui:

— Eu… orbită de panică?

— Aşa cum am mai spus, nu te cunosc atât de bine.

— Of, e ridicol! Dacă doar m-ai…

— Dacă te mai agiţi, s-ar putea să te scap din braţe, spuse el degajat.

— Mă îndoiesc că o să mor din atâta lucru.

— Nu. O prinse mai bine în braţe. Dar ar fi totuşi deosebit de jenant.

Anna se gândi la asta. Dacă o scăpa acum, şi ea nu reuşea să aterizeze în picioare…

— Înţeleaptă decizie, murmură atunci Max, când ea încetă să se mai agite.

Ea nu era convinsă de faptul că era o decizie înţeleaptă, dar părea mai bine decât să cadă pe spate. Iar adevărul era că, odată ce îşi îngădui să se relaxeze, descoperi că nu era chiar aşa neplăcut.

Situaţia îi aduse aminte de atunci când era mică şi adormea în bibliotecă, pe bancheta de la fereastră sau în fotoliul ei preferat, iar doamna Culpepper o lua în braţe şi o ducea în camera ei.

În acele momente se simţea uşoară şi la adăpost, ca şi cum ar fi plutit.

Dar asemănările se terminau aici. În braţele doamnei Culpepper simţise iubire necondiţionată şi siguranţă. Braţele lui Max promiteau altă formă de afecţiune. Deşi trebuia să admită că această promisiune era la fel de incitantă ca în prima seară în care se întâlniseră, se decise să facă abstracţie pentru moment de aceste sentimente şi să se concentreze spre ceva mai simplu, respectiv să-l cunoască mai bine pe acest bărbat.

Putea să facă asta, îşi spuse ea. Nu era ca mama ei, care era călăuzită doar de pasiune oarbă. Putea să distingă între un interes carnal şi unul intelectual. Puteau să fie prieteni. Odată ce luă această decizie, îşi găsi o poziţie

confortabilă în braţele lui Max şi ignoră cu încăpăţânare vocea care-i spunea că era o prostuţă mincinoasă.

*

Max o prinse mai bine în braţe pe Anna şi ocoli rădăcina unui nuc.

Se simţea bine s-o ţină în braţe, era o povară plăcută. Cel puţin, la început. După zece minute de mers şi de conversaţie politicoasă, povara deveni mai puţin plăcută şi mai… grea.

Mirosul ei, de trandafiri şi de biscuiţi, pe care îl simţise şi în casa Anover, încă îl aţâţa. Iar curbele fine ale picioarelor ei îi ispiteau imaginaţia spre fantezii necugetate, dar încântătoare. Însă cincizeci şi ceva de kilograme erau cincizeci şi ceva de kilograme, iar în curând braţele începură să-l doară. Situaţia era un avertisment cu privire la costurile ascunse ale galanteriei şi preţul plătit pentru a-ţi impune voinţa. Fusese ideea lui s-o ducă în braţe până acasă.

Agăţându-se de ultima fărâmă de demnitate, ignoră durerea din braţe şi de spate şi se concentră asupra plăcerii de a fi aproape de Anna Rees – mirosul ispititor şi curbele plăcute, felul amuzant în care stătea ţeapănă şi nemişcată, încercând, pe măsura posibilităţilor, să-l atingă cât mai puţin. Ca să mai atenueze durerea şi pentru propria plăcere, îi tot schimba poziţia şi o trăgea mai aproape.

Trăsăturile ei rămaseră pasive, dar el simţi cum trupul îi devine din ce în ce mai tensionat. Deşi afectarea ei i se părea amuzantă, nu urmărea cu tot dinadinsul să o facă să se simtă prost.

— Te bucuri de această primă vizită la ţară? o întrebă în încercarea de a mai destinde atmosfera.

Întrebarea era atât de absurdă în împrejurarea dată, încât ea începu imediat să râdă. Iar el simţi că pielea îi ia foc. Uitase cât de mult îi plăcea râsul acela.

— Mi se pare… îşi înclină un pic capul, căutând cuvântul potrivit… revelatoare.

Era cuvântul perfect.

Timp de patru ani crezuse o minciună. Timp de patru ani, crezuse ce era mai rău despre ea.

Dar Anna nu refuzase să-l vadă. Nu-i ignorase scrisorile.

Bineînţeles, era posibil ca ea să-l fi minţit, dar nu credea asta. N-ar fi avut nimic de câştigat. Îl cucerise deja pe Engsly. Nu-i folosea la nimic ca el să aibă o părere bună despre ea.

Dar el chiar avea o părere bună despre ea.

„Ai fost cam necioplit de fiecare dată când ne-am întâlnit”.

Fusese mai mult decât necioplit. Prima lor întâlnire, la casa Anover, nu-l deranja prea mult. Deşi nu fusese cel mai bun moment al lui, nu-i era deloc ruşine de felul cum se purtase. Fusese o noapte frumoasă şi, dacă nu ar fi intervenit doamna Wrayburn, ar fi avut o amintire plăcută în mijlocul unei enorme suferinţe. Dar cel mai important era că Anna nu se plânsese. Îl implorase să-i promită că se va întoarce. S-ar fi întâlnit din nou cu el.

Cu siguranţă, nu era nimic greşit cu ce se întâmplase între ei în casa Anover.

Însă în ceea ce priveşte ziua de ieri…

Lui Max îi era foarte ruşine de purtarea lui în sala de biliard. Cu atât mai mult, dacă o compara cu cea a Annei. Crezuse că făcea pe nebuna cu el şi, în consecinţă, o ridiculizase şi o tratase cu dispreţ. Ea crezuse că nu-şi respectase promisiunea şi cu toate astea nu renunţase la politeţe… până în momentul în care el se comportase ca un bădăran, ceea ce era de înţeles.

Când ajunseră pe pajiştea din spatele conacului, îşi dădu seama că Anna era mai mult o lady decât era el gentleman. I-ar fi plăcut să-i spună asta, dar se temea că va părea nesincer, dat fiind că tocmai se certaseră.

Pentru moment, era de ajuns că-i spusese că era iertătoare şi răbdătoare. În opinia lui, acestea nu erau caracteristicile esenţiale ale unei lady, dar păruse să-i facă plăcere să audă asta. Nu putea cere mai mult.

De fapt, putea şi probabil, cu timpul, o va face. Dar pentru moment…

— O, nu! icni Anna dintr-odată, agitându-i-se în braţe. Lasă-mă jos! Lasă-mă jos în momentul ăsta…

— Uşurel. O ţinu şi mai strâns în braţe. Am crezut că ne-am lămurit.

— Se uită la noi. Lasă-mă…

— Nu te mai agita! Cine se uită la noi?

— Evident, cineva din casă. Îşi trase braţul de după gâtul lui şi-i arătă cu degetul. N-ai văzut că s-au mişcat perdelele la fereastră?

Din spatele casei, se vedeau cel puţin treizeci de rânduri de perdele.

— Nu, trebuie să recunosc că nu am văzut nimic.

— Ei, eu am văzut. Acum…

— Ce contează dacă ne vede cineva?

— O să vorbească.

Făcu ochii mari de uimire prefăcută.

— O să vorbească despre recent descoperita şi abia sosită soră vitregă a marchizului, fiica faimoasei doamne wrayburn? Nu mai spune!

Ea pufni.

— Faptul că deja se vorbeşte atâta nu înseamnă că trebuie să-i încurajăm…

— Nu încurajăm nimic. Poate doar nişte spasme musculare destul de dureroase. Nu eşti atât de uşoară precum pari.

Se lăsă o tăcere lungă şi apăsătoare înainte ca ea să răspundă.

— Minunat.

El nu încerca să fie minunat, încerca doar să se gândească la altceva. Era mai uşor s-o ducă în braţe când nu se agita.

— Bine măcar că nu porţi o rochie împodobită cu nestemate.

Anna fu vizibil uimită de comentariu.

— Ăăă… ce? N-am nicio rochie împodobită cu nestemate.

— Rochia cu diamante?

— Ce anume? întrebă ea, râzând surprinsă.

— Rochia de bal care avea diamante la mâneci. S-a vorbit săptămâni întregi despre acea rochie.

— Rochia cu… Se încruntă puţin în timp ce încercă să-şi aducă aminte. Te referi la chestia aia bleu cu panglici crem pe margine?

— Dacă avea diamante cusute pe mâneci, atunci da, la aia mă refeream.

— Ce prostie! Erau false, evident. Cine ţi-a spus că erau diamante?

— Nu mai ştiu cine mi-a spus exact. Am presupus că era adevărat.

Era sigur că doamna Wrayburn fusese cea care răspândise zvonul, dar Max se gândi că Anna descoperise destule minciuni ale mamei sale pentru o singură zi.

— Toată lumea a crezut asta? întrebă ea.

— A fost invitat vreun bijutier care să le examineze de-aproape?

— Nu.

— Atunci da, toată lumea a crezut asta.

Ea îşi relaxă puţin mâinile.

— Diamante cusute pe mâneci. Doamne, ce naivă este lumea demimondenă! Ce bine ar fi fost dacă aş fi luat rochia aia cu mine. Înainte să plec din Londra, aş fi purtat-o pe Bond Street şi aş fi vândut-o primului idiot care ar fi crezut că e o rochie cu diamante.

El ocoli o baltă cu noroi.

— De ce nu ai adus-o cu tine?

— Nu e a mea. E a mamei mele.

Doamna Wrayburn era mai înaltă decât ea şi avea un bust mai generos.

— Tu şi mama ta purtaţi aceleaşi haine?

— Ai putea să spui şi aşa. Mi-a făcut rochii de bal ca să le port, dar nu ca să le păstrez. Le-a dus înapoi.

— Ca să refolosească materialul, ghici el.

— Aşa s-ar zice.

Cu siguranţă, ea avea îndoieli în această privinţă.

— Dar tu ce crezi?

Ea îi aruncă o privire condescendentă.

— Să nu crezi că n-am observat că încercaţi să mă duceţi cu vorba, Lord Dane.

— Max, o încurajă el. Şi nu încercam să te duc cu vorba, cât încercam să mă gândesc la altceva până ajungem în casă.

— Păi, asta însemnă să duci pe cineva cu vorba.

Max îşi muşcă obrazul pe dinăuntru, ca să nu izbucnească în râs.

— Nu, nu asta înseamnă, zise el.

— Este… dădu să spună ceva, dar se abţinu. Ba da, asta înseamnă…

— Ba deloc.

— Cum poţi să…?

Ea îşi miji ochii.

— Pur şi simplu, eşti…

— Vrei să punem pariu?

— Poţi să te opreşti acum. N-o să-ţi mai spun să mă laşi jos. Se uită spre casă. Nu mai are niciun rost.

— Chiar nu mai are.

Ajunseseră deja la treptele de la intrarea din spate a conacului.

— Dar în casă n-o să mă mai duci în braţe.

— Cu siguranţă, nu, fu el de-acord, pentru că, dacă ar fi încercat să deschidă uşa cu mâinile ocupate, ar fi fost ridicol.

În schimb, urcă scările şi o lăsă jos în faţa uşii, ţinând-o de talie o secundă mai mult decât era strict necesar. Nu intenţionase să prelungească momentul, dar nu se putuse abţine. Nu putea să piardă legătura cu ea, să n-o mai atingă deasupra şoldului.

— Ai nevoie de ajutor să ajungi în camera ta?

— N-am avut nevoie de ajutor nici până acum, îi reaminti ea şi se dădu un pas în spate, desprinzându-se cu totul de el.

Pentru că îi venea s-o atingă din nou, îşi duse mâinile la spate.

— Cu plăcere.

Ea acceptă această dojană uşoară cu graţie:

— Mulţumesc că m-ai ajutat.

— A fost plăcerea mea.

O plăcere pe care o va plăti cu durere musculară a doua zi.

— Păi… Se uită la uşă şi apoi se uită la el. Ar trebui să…

— Ai planuri pentru restul zilei? o întrebă el repede. Nu voia ca ea să plece. Nu încă.

— Ca să fiu sinceră, Lord Dane…

— Max, o încurajă din nou. Te rog!

— Atunci, Max, fu ea de acord şi zâmbi. Ca să fiu sinceră, plănuisem să fiu în drum spre sora doamnei Culpepper. Nu aveam de gând să rămân la Caldwell. Am crezut că… mă rog…

— Ai crezut că o să-ţi primeşti mia de lire şi o să-ţi vezi de drum.

Făcu un gest defensiv din umeri.

— Am presupus că marchizul va prefera asta.

— Iar eu am presupus că tu ai presupus asta. Nu voiam să te jignesc.

— Eu… Răsuflă uşor. Va fi nevoie de ceva efort ca să ne cunoaştem mai bine.

— Problema nu e să ne cunoaştem mai bine, problema e să avem încredere unul în altul.

Şi încrederea, odată pierdută, chiar dacă nu era vina nimănui, în fine, fiind parţial vina lui, era greu de recâştigat. Din motive pe care nu avea curajul să le examineze prea bine, Max dorea să-i recâştige încrederea. Dar asta va lua timp.

— Deci nu ai planuri… sugeră el.

— Cred că-i voi ţine companie însoţitoarei mele şi îmi voi obloji rănile, aşa dureroase cum sunt. Şi tu?

— Eu trebuie să ajung în Codridgeton, minţi el. Cu puţin noroc, o să-mi termin treburile până la cină.

— Păi, atunci… se uită din nou spre uşă. Ne vedem diseară, presupun.

— Da, diseară, fu el de-acord, neputând să se gândească la altă modalitate de a-i amâna plecarea. Şi nici pe a lui.

O urmări intrând, apoi se răsuci pe călcâie şi o luă direct spre grajduri. Numai că nu se ducea la Codridgeton. Se ducea la Londra, să se întâlnească cu omul lui Engsly.

Max ştia că, în general, minciuna nu era cea mai bună metodă de a recâştiga încrederea cuiva. Dar uneori, nici adevărul nu era de mare ajutor. O credea pe Anna, ştiind că ea se considera fiica răposatului marchiz. Dar nu era convins de acest lucru, dat fiind că singura dovadă venea de la puţin credibila doamnă Wrayburn.

Jurnalele puteau fi inventate. Scrisorile şi contractele puteau fi falsificate. Spera că omul lui Lucien putea recunoaşte un fals, dar era mai bine să se asigure.

Max nu avea nicio idee de ce doamna Wrayburn ar pune la cale un asemenea vicleşug. Nu existau zvonuri că ar avea probleme financiare, nici că femeia ar fi interesată să ducă o viaţă respectabilă. Dar din ce aflase în acea zi, nu putea elimina posibilitatea că o făcuse de plictiseală.

Oricare ar fi motivele mamei ei, dacă se dovedea a fi fals contractul, va găsi o modalitate de a o scoate pe Anna din bucluc. Putea să facă măcar atât. Iar Engsly îl va ajuta. Nu o va pedepsi pe fiică pentru păcatele mamei.

Dacă se dovedea că este autentic, ei bine, atunci se va simţi ca un nemernic sau mai mult decât atât. Dar mai bine să se simtă el prost că făcuse prea mult, decât să se simtă altcineva mizerabil pentru că nu făcuse el destul. Ştia cum e să se întâmple asta. Nu voia să facă aceeaşi greşeală de două ori.

Capitolul 9

Anna făcu ceea ce-i spusese lui Max pe terasă. Se schimbă de hainele murdare şi se îmbrăcă cu o rochie puţin demodată, dar curată, din muselină de culoarea fildeşului,

cu marginea din dantelă. Apoi îşi îngriji băşicile şi se duse s-o vadă pe doamna Culpepper. Îşi găsi însoţitoarea trează, îmbrăcată şi nerăbdătoare să aibă parte de companie şi de mic dejun.

Bucuroasă să o ajute, Anna ceru să li se aducă tăvile în cameră. În timp ce îşi mâncau porţiile delicioase de ouă şi peşte, Anna îi povesti cum se schimbaseră planurile. Spre uşurarea Annei, doamna Culpepper îşi dăduse singură seama ce se întâmplase, iar faptul că trebuia să mai rămână la Caldwell n-o deranja. Îi mărturisi că nu se grăbea să se urce din nou în trăsura aceea îngrozitoare.

Apoi doamna Culpepper începu să-i pună un şir infinit de întrebări în legătură cu Engsly, iar timp de o oră Anna se strădui să-i răspundă la toate. Însă doamna Culpepper nu-l menţionă pe Max, de unde Anna trase concluzia că nimeni nu-i pomenise de prezenţa lordului Dane. Nevrând să fie prima care o face, Anna nu-l menţionă pe parcursul mesei şi al conversaţiei, şi nici ulterior, când, ca de obicei, începură să citească împreună.

Oricât de familiară şi de confortabilă era această rutină, Anna nu reuşi să se calmeze. Nu putea să se gândească la altceva decât la plimbarea ei cu Max. Unele episoade îi reveneau mereu în minte. O privire, o atingere. Drumul petrecut în braţele lui. Totul era deosebit de incitant. Cu siguranţă, cu atât mâi incitant, cu cât nu avusese parte de aşa ceva în viaţa ei.

O interesa un bărbat. Era probabil iraţional şi nechibzuit din partea ei, dat fiind ce se întâmplase între ei, dar asta era situaţia… îi plăcea de Max Dane. Şi asta o făcea să se simte minunat. Până la urmă, existau multe genuri de aventură. Asta era una dintre ele.

O aventură care te zăpăcea, îşi dădu ea seama după ce citi de trei ori acelaşi paragraf şi înţelese că trebuia să-l citească şi a patra oară.

Renunţând la lectură, Anna lăsă cartea şi începu să brodeze, dar cu cât trecea timpul, cu atât înţelegea mai mult că nu se putea concentra nici la asta. Se înţepă de două ori, de fiecare dată pentru că se uita pe fereastră în

loc să fie atentă la ce făcea.

Ştia că Max îi spusese că nu se va întoarce decât seara, dar nu putea să fie sigură. Satul nu era aşa de departe, şi dacă îşi termina repede treburile, atunci… se va întoarce mai repede şi ea tot în compania prietenei ei va fi. Deci ce conta unde era în acest moment?

În câteva ore va conta, dar acum…

— Draga mea, poţi să-mi dai şi mie ceaiul?

Trezită din reverie, Anna o privi pe doamna Culpepper, care stătea într-un fotoliu lângă fereastră, cu un şal crem pe umeri şi cu o carte de poezii în mână.

— Arăţi mult mai bine, comentă ea, întinzându-se să-i dea doamnei Culpepper ceaşca de ceai. Prietena ei nu mai era cenuşie la faţă, ci avea o culoare mai sănătoasă, deşi era încă uşor palidă.

— Şi tu arăţi mai bine, comentă ea.

Anna se încruntă.

— Mie nu mi-a fost rău.

— Când ţi-e frică, capeţi o culoare nefericită. Doamna Culpepper luă o gură de ceai şi strâmbă din nas, căci era rece. Sper că nu-ţi mai este teamă că lord Engsly te-ar poate ataca în orice moment cu cuţitul.

— Nu de asta mi-era frică, răspunse ea ţâfnoasă. Mi-era teamă că o să mă răpească şi o să mă trimită la dracu-n praznic.

— Mă rog, pe-aproape. Făcu un gest cu degetul ei lung către Anna. Nu poţi să spui că nu te cunosc.

— N-am spus asta niciodată.

Doamna Culpepper îşi lăsă ceaşca deoparte.

— Atunci nu vei fi surprinsă că te întreb ce te mai deranjează acum?

— Nu mă…

— Te tot agiţi în fotoliu, o întrerupse doamna Culpepper şi pufni. Ştii că nu-mi place când te agiţi.

Pe lista gafelor de comportament, agitaţia inutilă era între a sta gârbovită şi a mesteca cu gura deschisă.

Doamna Culpepper îi aruncă o privire aspră de deasupra nasului ei impresionant.

— Hai, copilă, spune-mi ce se întâmplă!

Anna se abţinu cu greu să nu-şi dea ochii peste cap.

— Privirea asta nu mă mai impresionează. Nu mai am 12 ani.

Doamna Culpepper plusă ridicând dezaprobator dintr-o sprânceană. Când se întâmpla asta, Annei îi venea să râdă... şi să facă imediat ce i se spunea. Era ciudat să fii prietenă cu fosta ta guvernantă.

— Lord Dane e aici, recunoscu ea. Nu pentru că fusese obligată, ci pentru că era ridicol să-şi imagineze că prezenţa lui Max putea fi ascunsă la infinit.

— Serios? Doamna Culpepper se aplecă în faţă, cu ochii mari. Chiar e aici? Şi ai vorbit cu el?

— Da. Anna se încruntă la modelul de broderie. La început, atmosfera a fost cam încordată.

— Ei, asemenea întâlniri nu au cum să nu fie neplăcute. Doamna Culpepper îşi îndreptă spatele. Femeia asta avea aproape întotdeauna o postură perfectă. Sper că n-ai fost prea dură cu el?

— Eu?! se miră Anna. Eu am fost un exemplu de bună-cuviinţă.

Doamna Culpepper îşi înclină capul în semn de scuze şi loialitate.

— Nu mă îndoiesc, draga mea.

— El a fost cel care a fost exagerat de nepoliticos. Mai avea puţin şi insista să părăsesc conacul Caldwell.

— Aşa a făcut? Doamna Culpepper îşi îndreptă şi mai mult spatele şi-şi drese glasul: Ce diavol îngâmfat!

— Chiar aşa s-a comportat, fu de acord Anna. Din fericire, şi-a cerut scuze ulterior.

— Aşa şi trebuia. Şi ţi-a dat vreo explicaţie pentru comportamentul lui ruşinos?

— Se pare că-mi purta pică.

— Ţie? Doamna Culpepper pufni indignată. Ce absurd!

— Nu e chiar aşa, admise Anna. Deşi apreciez că îmi iei apărarea. Mi-a spus că m-a căutat la casa Anover, la puţin timp după prima noastră întâlnire. De mai multe ori. Mama l-a alungat, spunându-i că nu vreau să am nimic de-a

face cu el.

— O, Dumnezeule! Doamna Culpepper îşi duse mâna la piept. Ce femeie dată naibii! Ştiam că poate fi meschină şi răuvoitoare, dar să fie aşa de malefică... nu mi-aş fi închipuit. Clipi şi deveni şi mai palidă decât era. Ştii că nu am avut nimic de-a face cu asta. Sper că ştii...

— Da, bineînţeles. Ideea că doamna Culpepper ar fi complotat împotriva ei era absurdă. Era singura persoană din lume de care Anna era sigură, care nu-i înşelase niciodată încrederea. Nici nu mi-a trecut prin cap.

Doamna Culpepper îşi lăsă mâna în poală.

— Ar fi trebuit să te scot din casa aia cu ani în urmă.

— Nu e vina ta, o contrazise Anna. Vina îi aparţine în exclusivitate lui *Madame.*

— Nu putea să facă asta singură.

— Foarte bine, atunci este vina lui *Madame* şi a vreunei servitoare sau lacheu care probabil lucrează deja în altă parte. Nu mai are nicio importanţă acum.

Se pare că pentru doamna Culpepper avea importanţă. Îşi muşcă buzele şi mormăi:

— Pun pariu că a fost Bridget Harbeck. Avea un aer viclean.

Anna nici măcar nu putea să-şi imagineze cum arată un om cu aer viclean, dar ştia cum arată cineva când e trist. Hotărâtă să o facă pe prietena ei să-şi recapete buna dispoziţie şi culoarea în obraji, Anna îşi înghiţi orgoliul şi schiţă un zâmbet.

— Am avut un mic necaz, când m-am plimbat de dimineaţă, spuse ea degajată. Nimic serios. Am făcut câteva băşici.

— Am un unguent pentru asta.

Cum doamna Culpepper avea un unguent pentru orice, Anna nu simţi nevoia să comenteze. În schimb, ca să creeze un efect dramatic, tăcu şi apoi spuse:

— La întoarcere, m-am întâlnit cu lordul Dane. A insistat să mă ducă în braţe până acasă.

— Ce...? Doamna Culpepper făcu ochii şi mai mari ca înainte. Te-a dus în braţe? Tot drumul până acasă?

Drumul până acasă putea să însemne oricât pentru doamna Culpepper, dar Anna nu simţi nevoia să o contrazică.

— Tot drumul.

— O, oftă ea lung şi cu satisfacţie. O, ce incredibil de romantic!

Anna rânji, apoi se aplecă şi o mângâie pe mână.

— Ştiam eu că-mi cunosc guvernanta.

*

Anna îi ţinu doamnei Culpepper companie, citind şi vorbind, până când femeia mai în vârstă îi spuse că voia să se întindă puţin. Nemaifiind nevoită să pretindă că avea chef să brodeze, Anna o ajută să se aşeze confortabil, apoi coborî să exploreze casa.

Nu văzuse prea mult din ea şi, dacă urma să rămână mai multe zile la conacul Caldwell, trebuia să înveţe să se descurce. Şi dacă un anume gentleman se întâmpla să se fi întors din sat şi dacă se întâmpla să dea peste el, ei bine…

Dădu peste lord Engsly, care, evident, nu era gentlemanul la care se gândea ea. Ea îl salută zâmbind, iar el se oferi să-i facă turul galeriei unde se aflau portretele de familie.

Ea continuă să zâmbească până la destinaţie, deşi era în continuare puţin stânjenită să se afle în compania lui. Asta era ceea ce-şi dorise, îşi reaminti ea, şansa de a ajunge să-l cunoască pe fratele ei şi el pe ea. Să petreacă timp împreună era pentru ea singura modalitate de a învăţa să depăşească stânjeneala, iar pentru el singura modalitate de a învăţa s-o vadă şi ca pe altceva decât ca pe o soră vitregă şi nelegitimă, căreia îi promisese o mie de lire.

Şi până la urmă, trebuia să admită că lecţia nu era aşa de greu de suportat. De fapt, de la un punct încolo, începu să se bucure de experienţă. Era fascinant să se plimbe de-a lungul galeriei şi să vadă pentru prima oară în viaţă chipurile strămoşilor ei – stră-străbunici, mătuşi, unchi şi veri de mult răposaţi. Nu văzuse nici măcar o miniatură a

părinţilor mamei sale, iar acum, dintr-odată, era înconjurată de imagini cu membrii familiei.

La capătul holului, ajunseră în cele din urmă la portretul răposatului marchiz, tatăl lor. Anna studie cu atenţie tabloul, dar nu văzu nicio asemănare între ea şi gentlemanul cu părul alb care se uita la ea cu ochi albaştri reci. Pe de altă parte, nu vedea nicio asemănare nici între fostul şi actualul marchiz.

— Tabloul a fost realizat cu cinci ani înainte să moară, îi spuse Engsly. Nu i-a plăcut deloc. L-a acuzat pe artist că l-a făcut să pară cu zece ani mai în vârstă şi a refuzat să-l plătească. Eu şi Gideon am fost nevoiţi să-l plătim în secret.

— Şi cu toate astea a ales să-l pună pe perete? Omul fie era un escroc, fie deosebit de excentric.

— Nu, eu am ales să-l atârn pe perete după ce a murit. E un portret bun. Zâmbi uşor. Şi nici n-am vrut să fi aruncat banii degeaba.

Anna avu senzaţia că el voia să-l ia peste picior pe răposatul marchiz, dar nu comentă.

Engsly îşi întoarse privirea de la portret către ea.

— Ce ştii despre el?

— Foarte puţin, recunoscu ea. Mama nu mi-a spus decât că avea ochii albaştri.

— E adevărat, încuviinţă Engsly şi arătă spre portretul unui marchiz pe lângă care trecuseră deja. Ai ochii bunicului nostru.

— A, da? Se uită a doua oară şi de data asta cu mai multă atenţie la bărbatul de vârstă mijlocie care purta o perucă pudrată şi o haină din catifea roz cu fireturi aurii. Observă că dincolo de sprâncenele încruntate erau nişte ochi migdalaţi şi cenuşii, foarte asemănători cu ai ei. Ei bine, se gândi ea amuzată, misterul fusese elucidat.

— Un bărbat chipeş, spuse Anna şi se simţi încântată când Engsly izbucni în râs. Şi dumneavoastră cu cine semănaţi la ochi? Căci, cu siguranţă, nu cu tatăl sau cu bunicul nostru.

El îi arătă portretul unei femei care purta o rochie albă, la modă cu cincisprezece ani în urmă.

— Eu şi Gideon semănăm cu mama noastră.

Anna se apropie mai mult de tablou. Deci ea era marchiza. Lady Engsly avea un păr şi nişte ochi frumoşi şi negri şi un zâmbet subtil, plăcut, capricios, care-i amintea Annei de *Mona Lisa.* Doar că mai prietenos. Semăna cu conacul Caldwell, îşi spuse Anna. Deşi era o prezenţă intimidantă, era deopotrivă drăguţă. Poate că ea era cea care ceruse să fie vopsite obloanele şi plantate florile.

— E atrăgătoare, murmură Anna, apoi regretă. Nu era cuvântul potrivit.

Frumoasă, superbă – acestea erau adjectivele potrivite pentru o marchiză. Mai ales dacă le foloseai în prezenţa fiului ei.

Din fericire, Engsly nu păru jignit.

— A fost o femeie minunată, spuse el cu severitate.

Anna simţi dragostea şi respectul din vocea lui. Dintr-odată nu se mai simţi în largul ei. Indiferent cât de primitor era, probabil că măcar în parte Engsly considera simpla ei existenţă o insultă la adresa marchizei. Cu siguranţă nu se simţea confortabil ştiind că dovada infidelităţii tatălui lui se plimba prin casa mamei sale.

Se îndepărtă de portretul marchizei. Îşi dădu seama că dacă voia să ajungă să-l cunoască pe Engsly, trebuia să o facă treptat şi cu mare grijă.

— Ar trebui să văd ce face doamna Culpepper.

— Hmmm? Engsly se întoarse spre ea, iar faţa i se lumină. O, da, bineînţeles. Sper că şi-a revenit.

— Se simte mai bine.

— Excelent. Excelent. Ei bine, atunci… Făcu o plecăciune rapidă. Atunci ne vedem la cină.

Anna simţi un nod în stomac în timp ce făcu o reverenţă.

— Aşteptăm cu nerăbdare, spuse ea, şi reuşi să schiţeze un zâmbet sincer, apoi se întoarse şi se îndepărtă.

Nu era tocmai adevărat.

Indiferent de circumstanţe, prima dată când doamna Culpepper, Lord Engsly şi Max Dane se vor afla în aceeaşi încăpere va fi un eveniment de care-i era teamă, iar faptul

că se va întâmpla în cadrul unei cine formale o făcea pe Anna să fie şi mai îngrijorată.

Nu mai participase niciodată la o cină formală. Ştia regulile de etichetă pe care trebuia să le respecte în calitate de oaspete. Doamna Culpepper nu neglijase acele lecţii. Dar Anna nu avusese şansa să folosească aceste abilităţi, ci doar să le repete. Luase întotdeauna masa cu doamna Culpepper în camera de zi de lângă dormitorul ei.

Anna răsuflă adânc şi îşi îndreptă umerii. Nu avea niciun motiv să fie îngrijorată şi toate motivele să fie entuziasmată. Prima ei cină formală, şi nici nu se petrecea la casa Anover. Era minunat, incitant... o aventură.

Asta îşi spusese când ajunsese în camera ei, apoi şi în după-amiaza şi în seara aceea, în timp ce-i ţinea companie doamnei Culpepper, trăgând cu ochiul şi ciulind urechile la intrarea din faţă. Asta îşi spuse şi în timp ce se îmbrăca cu cea mai frumoasă rochie a ei, din mătase aurie, şi în timp ce cobora la cină, şi încă o dată când îl văzu pe Max, prăfuit şi bătut de vânt intrând pe uşă chiar în momentul în care doamna Culpepper ajunsese la capătul scărilor.

Asta era o mare aventură.

Max ridică privirea, se uită în ochii ei şi zâmbi.

— Domnişoară Rees.

Conştientă că doamna Culpepper o măsura din cap până-n picioare, Anna îşi păstră umerii drepţi şi vocea calmă:

— Lord Dane, mă bucur să văd că te-ai întors cu bine. Pot să ţi-o prezint pe însoţitoarea mea, doamna Culpepper? Doamna Culpepper, Lord Dane.

Încercă să observe dacă Max dădea vreun semn de surpriză sau de enervare că i se făcuse cunoştinţă cu o femeie care era doar puţin deasupra celorlalţi servitori. Dar nu văzu decât un gentleman care saluta o doamnă cu politeţea rezervată pe care ar fi acordat-o oricărui alt musafir. Îşi exprimă plăcerea de a o fi cunoscut, o întrebă dacă se simţea mai bine după călătorie şi se scuză ca să se poată schimba pentru cină.

Anna simţi o scânteie ridicolă de plăcere şi de

mândrie. Deşi se îndoia că era conştient de asta, Max nici n-ar fi putut să facă mai mult ca să-i câştige simpatia doamnei Culpepper. Femeia nu aprecia familiaritatea asumată, cum nu aprecia nici aroganţa făţişă. Ambele erau, în opinia ei, dovezi ale lipsei de respect şi, prin urmare, culmea lipsei de maniere.

Anna nu fu deloc surprinsă când, după ce Max dispăru, doamna Culpepper se aplecă spre ea şi-i şopti:

— Băiatul ăsta are potenţial.

Era încântată şi, cu încrederea pe care i-o dăduse această interacţiune armonioasă, consideră prima jumătate de oră petrecută la cină o experienţă mai mult decât plăcută.

Max li se alătură câteva minute mai târziu, îngrijit şi cu alte haine, ceea ce Anna aprecie ca fiind un lucru necesar, dar nu neapărat pe placul ei. Arătase impresionant în costumul de călărie, cu lavaliera strâmbă şi cu părul vâlvoi acoperindu-i chipul frumos.

Anna îşi luă pentru o clipă privirea de la castronul de supă de mazăre şi decise că nu arăta prea rău nici în haine elegante.

Ridică privirea, se uită în ochii ei şi zâmbi, iar ea se uită repede în altă parte, stânjenită că fusese surprinsă urmărindu-l. Doamna Culpepper şi Engsly nu părură că observă ceva, dar Anna îşi propuse ca în restul serii să se concentreze asupra discuţiei cu ei, pentru orice eventualitate.

Engsly conduse conversaţia într-un mod degajat pe toată durata cinei, punând întrebări inofensive Annei şi doamnei Culpepper, ascultându-le respectuos răspunsurile, adăugând câte ceva din când în când. Deşi nu era o conversaţie simandicoasă, Anna era recunoscătoare pentru lejeritatea ei. Cu fiecare minut care trecea fără vreun incident, se simţea mai în largul ei şi începu să aibă încredere că seara se va desfăşura dacă nu perfect, cel puţin rezonabil de bine.

Asta până când Engsly întrebă:

— Vă place să locuiţi în Londra?

— Da, destul de mult, răspunse ea, în mare pentru că părea un răspuns politicos.

Fu mai mult decât surprinsă când Max zâmbi cu viclenie de după marginea cupei pe care o ţinea în mână.

— Serios? întrebă el. Ce anume din oraş vă place în mod deosebit? Aveţi poate un loc preferat?

Nu-şi îngădui să dea vreun semn de iritare. Dar în mintea ei, îi aruncă o privire încruntată, ocoli masa şi-i dădu un şut. Blestematul ştia foarte bine cât de rar ieşise din casa Anover.

Şi-ar fi dorit să ştie dacă doar o tachina inofensiv sau dacă urmărea ceva anume. Din nou, era într-o poziţie dezavantajoasă din cauza lipsei de experienţă, dar n-avea de gând să lase să se vadă că se simţea stingherită. Dacă doar o tachina, ar fi fost stupid să se supere. Dacă era vorba de altceva, îşi va exprima nemulţumirea între patru ochi.

Apucă paharul de vin cu un gest calculat.

— Trebuie să recunosc că nu există vreun loc în care să mă simt mai bine decât în biblioteca din casă. Apreciez foarte mult cuvântul scris.

Buzele lui Max zvâcniră, iar Engsly afişă un zâmbet larg.

— Înseamnă că avem un interes comun, spuse marchizul. Aţi apucat să exploraţi biblioteca Caldwell?

— Nu, n-am avut încă această plăcere.

— Poate după cină, atunci. Cred că o să fiţi încântată.

*

Intrând în bibliotecă după cină, Anna fu mai mult decât încântată. Era uluită, fermecată.

Anna nu putea să facă altceva decât să stea în mijlocul încăperii enorme şi să se străduiască să nu rămână cu gura căscată. Era înconjurată de cărţi, mai multe decât putea să cuprindă cu privirea, mai multe decât putea să spere că va citi într-o viaţă.

Lângă ea, doamna Culpepper murmură:

— Doamne, Dumnezeule, câte am fi putut realiza, dacă am fi avut o asemenea bibliotecă la dispoziţie.

Anna încuviinţă din cap, fără să scoată un cuvânt. Păreau să existe cărţi despre orice subiect imaginabil. În casa Anover, doamna Culpepper fusese obligată să modeleze educaţia Annei în funcţie de materialele deja disponibile în biblioteca mare, dar nu prea variată, în consecinţă, Anna nu stăpânea subiecte precum matematica sau istoria Marii Britanii între secolele al XV-lea şi al XVII-lea. Pe de altă parte, stăpânea foarte bine geografia şi avea o înţelegere fenomenală a arhitecturii italiene din secolul al XVI-lea.

Ştiuse de la început că multe dintre informaţiile pe care le dobândise nu-i vor folosi nici ei, nici altcuiva. Dar îi plăcea să înveţe, să-şi însuşească pe deplin conţinutul cărţilor.

Ce bucurie ar fi să studieze aici, ar putea să petreacă săptămâni, luni, chiar ani întregi învăţând în fiecare zi ceva nou.

O, cât de mult adora această bibliotecă! Zâmbi cu gura până la urechi, dar îşi schimbă repede expresia într-una mai potrivită cu împrejurarea. Chiar dacă se simţea ca un ştrengar într-un magazin de dulciuri, nu avea de gând să se pună pe sine şi pe doamna Culpepper într-o situaţie stânjenitoare.

În timp ce doamna Culpepper se îndepărtă ca să examineze rafturile din capătul celălalt al camerei, Engsly îşi duse mâinile la spate şi întrebă:

— Credeţi că v-ar plăcea ceva în mod deosebit? Un autor preferat sau vreun subiect anume?

„Tot. Orice”.

— Sunt prea multe ca să aleg. E… minunat, Excelenţă. Nici nu ştiu de unde să încep.

— Aţi putea să începeţi prin a-mi spune pe nume şi să-mi permiteţi acelaşi lucru. Suntem în familie, până la urmă.

Această invitaţie o făcu pe Anna să-şi îndrepte atenţia spre el.

— Sunteţi sigur?

— „Excelenţă” e prea formal pentru membrii aceleiaşi familii, iar Engsly i se spunea tatălui nostru, explică el. Prefer să mi se spună „Lucien”.

Majoritatea oamenilor trăiesc toată viaţa fără să aibă ocazia să i se adreseze unui nobil pe nume. Ea avusese parte de această invitaţie de două ori în aceeaşi zi. Anna interpretă acest lucru ca un semn că purtarea ei la Caldwell fusese rezonabilă.

— Atunci, Lucien, aş fi onorată dacă mi-ai spune Anna.

— Excelent. El făcu o plecăciune scurtă, părând foarte încântat de cum evolua situaţia. Excelent, atunci te rog să-mi permiţi să-ţi fac turul.

Oricât de fascinant fusese turul portretelor de familie, nu se compara cu încântarea de a fi în această bibliotecă enormă. Lucien o conduse prin încăpere, arătându-i unde se aflau cărţile axate pe anumite subiecte sau diferiţi autori, indicându-i volumele lui preferate.

— Bineînţeles, poţi consulta oricând orice carte. Doamna Webster are cheile de la vitrinele închise, dacă te interesează ceva dinăuntru.

— Serios? Unele vitrine erau pe bună dreptate încuiate. Cărţile pe care le adăposteau erau manuscrise foarte vechi, opere scrise de mână, care erau deopotrivă fragile şi valoroase. Îşi dorea cu disperare să le examineze de aproape. Unele dintre ele erau de neînlocuit. Probabil toate. Poate că ar fi mai bine să…

— Am să-i spun doamnei Webster să-ţi dea cheile de care ai nevoie.

Anna nu ştiu ce să răspundă aflată în faţa acestei oferte. Nu ştia cum să se simtă. Era o dovadă incredibilă de încredere. Numai doamna Culpepper îi mai acordase o asemenea încredere.

— Dacă te-am făcut să te simţi prost, îmi cer iertare, spuse Lucien ca urmare a tăcerii ei.

— Nu, nu, îl asigură ea. Nu m-ai făcut să mă simt prost deloc. Dacă el putea să-i încredinţeze manuscrisele

lui nepreţuite, putea şi ea să mintă ca să-i facă pe plac. Pur şi simplu sunt copleşită. Este un gest foarte generos din partea ta. Mulţumesc.

— Plăcerea este a mea. Acum că ne-am lămurit, te las să explorezi biblioteca în pace. Făcu o plecăciune, se întoarse, apoi reveni, mai puţin sigur pe sine. Sper… De fapt, sper din tot sufletul că te vei simţi bine aici.

— Sunt sigură de asta.

Nu era deloc sigură. Dar în acel moment, înconjurată de cărţi şi cu Lucien zâmbindu-i, crezu în posibilitatea de a fi fericită la conacul Caldwell şi asta era de-ajuns.

După ce Lucien făcu o nouă plecăciune şi se îndepărtă, doamna Culpepper ajunse lângă Anna.

— Marchizul pleacă deja? Pare că se pricepe la asta.

— Se pricepe la plecat? Anna se uită confuză la prietena ei. Plecatul presupune nişte abilităţi speciale?

— Cred că evadarea noastră întârziată din casa Anover îţi răspunde la întrebare, dar ce voiam să spun este că ştie când să fie prezent şi când să ofere spaţiu. Cred că-mi place şi de el.

— A insistat să rămânem la conac.

Şi dacă acesta nu era un un indiciu că făcea presiuni, Anna nu ştia ce era.

— Nimeni nu e perfect, draga mea. Şi nu e ca şi cum ţi s-a băgat pe gât?

— Nu, recunoscu Anna.

Doamna Culpepper dădu din cap şi continuă să se holbeze la uşa prin care ieşise Engsly.

— Pare să aibă bun-simţ, murmură ea.

Anna aproape că auzi cum în mintea doamnei Culpepper rotiţele se pun în mişcare.

— La ce te gândeşti?

— Hmm? A, nimic important, mă gândeam la perspectiva plăcută de a mă duce să mă culc. Seara asta m-a epuizat.

Anna nu o crezu, dar nu ar fi avut niciun sens s-o contrazică. Atunci când doamna Culpepper îşi propunea să se abţină în legătură cu un subiect, n-aveai nicio şansă s-o

faci să vorbească.

— Vrei să te însoţesc?

— Nu, nu. Stai aici şi simte-te bine! Doamna Culpepper o sărută pe obraz. Dar să nu te culci prea târziu, draga mea. Toate acestea vor fi aici şi mâine. N-are niciun rost să-ţi oboseşti ochii. Aşa ceva nu e plăcut.

Anna se uită la ea şi oftă.

— Nu pot să promit nimic.

Capitolul 10

Max o privi pe Anna plimbându-se printre rafturile bibliotecii, atingând din când în când cotoarele cărţilor şi părând total absorbită – ceea ce explica de ce, deşi era de cinci minute în bibliotecă, încă nu-l observase.

Intrase aşteptându-se să-i găsească acolo pe Lucien, pe Anna şi pe doamna Culpepper. N-o găsise decât pe Anna.

Un gentleman s-ar fi retras în tăcere.

El însă se făcu comod, sprijinindu-se de un raft şi încrucişându-şi braţele la piept. Şi, aşteptând să-i remarce prezenţa, o urmări.

Nu se întâmplă prea des să poţi studia o altă persoană când aceasta se crede singură. Cu atât mai puţin pe Anna Rees. Femeia era ca o fortăreaţă. Şi cu toate astea, iat-o aici, explorând biblioteca Caldwell, copleşită de o nestingherită uimire şi încântare. Se apropie de el, nu îndeajuns încât să-l vadă, dar el îi simţi mirosul sau cel puţin aşa i se păru. Şi când îşi înclină capul ca să citească titlul de pe cotorul unei cărţi, el observă cum în lumina lumânării şuviţe din părul ei căpătau nuanţe de arămiu-închis.

Ea râse uşor. Sunetul acela, jos şi catifelat, îl făcu să se înfioare, aşa cum se întâmplase cu patru ani în urmă în casa Anover şi cum se întâmplase de dimineaţă, pe câmp.

Dumnezeule, era *ceva* în legătură cu felul cum râdea

femeia. Provoca un bărbat să facă tot felul de lucruri, cele mai multe dintre ele necugetate, doar ca să audă din nou sunetul acela.

— Of, să ai o bibliotecă din asta, murmură ea, şi el râânji.

Îi plăcea că era genul de femeie care râdea şi vorbea singură.

— Asta îţi doreşti cu adevărat? o întrebă încetişor.

Anna se sperie şi se întoarse. Şi brusc, Fecioara-de-Gheaţă reveni. Expresia îi deveni rece, ochii i se micşorară. Transformarea fu atât de rapidă şi de completă, încât Max se întrebă dacă era conştientă de ea sau dacă era involuntară. Această din urmă posibilitate nu-i convenea dintr-o mie de motive.

— Lord Dane. Zâmbi politicoasă. Nu mi-am dat seama că eşti aici.

— De-abia am ajuns, minţi el.

— Aha. Ea se uită în jur, evitând să-l privească în ochi. Am crezut că te-ai retras în camera ta.

El clătină din cap.

— Trebuia să mă îngrijesc de un cal, atâta tot. Nu mi-ai spus la un moment dat că visul tău este să ai o căsuţă la ţară?

— Aşa este, spuse ea, şi, nedumerită, se încruntă uşor.

— Într-o căsuţă n-ai putea să ai nici măcar o părticică dintr-o astfel de colecţie, îi atrase el atenţia.

— N-am de gând să iau nimic din această colecţie.

— Voiam să spun că nu ai avea cum să ai o bibliotecă.

Şi, în mod evident, cărţile făceau parte din visul ei. Bucuria la care fusese martor nu avea cum să fie prefăcută.

— Bineînţeles că pot. Evident, nimic care să se compare cu asta, admise ea, arătând în jur cu un gest graţios, dar ai fi surprins să vezi câte cărţi încap într-o grămăjoară. Poţi să construieşti rafturi în cele mai bizare locuri. În camerele mele din casa Anover, nu am niciun perete gol.

Nu-i era ruşine să admită că, imediat după ce se

cunoscuseră, şi-o imaginase pe Anna în dormitorul ei de câteva ori. Fanteziile sale fuseseră fireşti, foarte distractive şi fără nicio legătură cu pereţii acoperiţi cu cărţi. În mare, fanteziile acelea fuseseră locuite de Anna îmbrăcată în cămaşă de noapte, întinsă pe un pat imens. Îi făcuseră mare plăcere fanteziile acelea.

— În casa Anover există o bibliotecă decentă, comentă el în timp ce ea se apropie de un raft ca să se uite mai bine la volumele de pe el. De ce vrei să ai alta?

Anna se uită peste umăr, părând uşor amuzată de întrebare.

— Ai fost în biblioteca din casa Anover?

— Da, de mai multe ori.

— Dă-mi voie să reformulez, spuse ea sec. Ai fost în biblioteca aceea cu scopul de a te uita la cărţi?

Încercă să-şi aducă aminte. Pe parcursul celei de-a doua şi a celei de-a treia vizite în casa Anover, avusese o întâlnire clandestină cu doamna Pratt. Apoi mai fusese în seara în care cameră unde se jucau cărţi devenise prea aglomerată şi cei care nu mai aveau loc se mutaseră în bibliotecă. Apoi mai avusese o întrevedere plăcută, dar dezamăgitor de castă cu doamna Stoddington, de câteva ori băgase capul pe uşă în căutarea cuiva şi, în sfârşit, acea ultimă dată fatidică când căutase o băutură misterioasă şi o întâlnise pe Anna.

— Nu, spuse în cele din urmă. Nu cred că am fost.

— Biblioteca de acolo are un număr considerabil de cărţi, dar selecţia nu e tocmai ideală. Alese un volum de pe raftul din faţa ei. În plus, cărţile acelea sunt ale mamei.

Îi urmări mişcarea subtilă a ochilor în timp ce deschidea cartea şi citea prima pagină.

— Iar cărţile din camera ta sunt ale tale?

— Da, au fost.

— Au fost?

— Hmm? Îşi ridică privirea şi clipi. O, sunt. Sunt ale mele. Îi zâmbi timid. Îmi cer scuze, mă gândeam la altceva.

Se apropie, aruncă o privire asupra cărţii pe care o avea în mână şi zâmbi condescendent. Nu se gândea la

altceva, se prefăcea doar că nu e atentă la discuţie.

— E în rusă, domnişoară Rees.

Spre surprinderea lui, ea îi întoarse zâmbetul şi tonul condescendent.

— E în greaca veche, Lord Dane.

— Ăăă… Se mai uită o dată şi văzu că literele erau greceşti, nu chirilice. Ar fi trebuit să petreacă mai mult timp în propria bibliotecă. Aşa e, admise el, amuzat de propria aroganţă şi de impertinenţa ei. Îmi cer iertare. Poţi să citeşti în greaca veche?

— Perfect, răspunse ea. Ai mai aflat ceva despre mine.

— Cu siguranţă. Cum ai învăţat?

De ce o învăţase? Greaca veche nu se învăţa de bunăvoie. Nimeni sănătos la cap nu învaţă greacă de bunăvoie. Era o tortură obligatorie rezervată şcolarilor şi istoricilor.

— Din cărţi, evident. Toate limbile pe care le ştiu le-am învăţat din cărţi.

„Toate?!”

— Câte limbi ştii?

Ea îşi miji ochii şi se uită în tavan, iar el îşi dădu seama uimit că număra în gând.

— Opt, spuse după o clipă. Socotind şi engleza.

— Opt?! Dumnezeule, şi el care se credea educat ştiind trei.

— Doamna Culpepper spune că am talent la învăţarea limbilor străine. Zâmbi autoironie. De fapt, am mult timp liber.

— Ce limbi ştii?

— Franceză, germană, italiană, rusă, latină şi greacă.

— Cu engleza, sunt şapte. — A, da, ştiu greacă modernă şi greacă veche.

— Impresionant. Şi nu se ştie de ce, atrăgător. În mod ciudat, simţi nevoia s-o întrebe dacă poate să-i spună ceva în franceză. Ca să se abţină, vorbi în italiană.

— Non tutti quelli che hanno lettere sono savi.

Anna se concentră încreţindu-şi fruntea.

— Nu toţi… ceva. Dădu din cap. Ce înseamnă?

— Credeam că vorbeşti italiană.

— Pot să citesc la perfecţie, dar la nivel conversaţional nu mă descurc atât de bine.

Pentru că învăţase din cărţi, îşi dădu el seama. Opt limbi străine, învăţate exclusiv din cărţi. Era o realizare incredibilă.

— E un proverb vechi. Înseamnă că nu toată lumea care este educată este şi înţeleaptă, deşi nu literal. Zâmbi când îi văzu expresia iritată. Ai mai auzit pe cineva vorbind italiană până acum?

— Câte o frază pe ici, pe colo. Şi am auzit-o pe doamna Culpepper în timpul lecţiilor. Nici ea nu vorbeşte mai fluent. Închise cartea şi se uită la el rugător. Poţi să spui altceva?

— *Vorrei poterti haciare,* spuse fără să se gândească.

Anna îşi muşcă buza gânditoare.

— Mi-aş dori… ceva?

„Mi-ar plăcea să te sărut”.

— Nu chiar, spuse el, şi se consideră norocos că ea nu recunoscuse cuvintele. Nu intenţionase să le rostească. Poţi să vorbeşti vreuna dintre celelalte limbi? întrebă el, încercând să-i distragă atenţia.

— Da, franceză şi mai puţin germană. Am avut noroc s-o am pe doamna Culpepper ca guvernantă. Spune-mi ce-ai spus mai înainte.

— Nu, clătină el din cap. Nu încă.

— De ce nu?

„Pentru că un bărbat nu trebuie să rostească tot ce-i trece prin minte”.

— Pentru că sunt obsedat de putere.

— Cum vrei, răspunse ea şi strânse cartea la piept. Nu am de gând să te implor.

— Eşti sigură de asta?

— Da, foarte.

Clătină din cap, prefăcându-se dezamăgit.

— Îmi strici bucuria.

— Aşa zice şi mama.

Nu era ce voia să audă.

— Dacă vrei să funcţioneze această prietenie, va trebui să nu mă mai compari cu mama ta.

— Ai dreptate, încuviinţă ea şi făcu o grimasă.

— De ce nu te-a crescut în altă parte? întrebă el, sperând să o îndepărteze cu totul de subiectul limbii italiene şi al sărutului. Scuză-mă că sunt aşa direct, dar, dacă nu sunteţi atât de apropiate, de ce ai rămas în casa ei?

— Lui *Madame* îi place să aibă o fiică în preajmă, explică ea, ridicând uşor din umeri. Să aibă pe cine îmbrăca în rochii cu diamante şi care să defileze în faţa prietenilor ei.

Ca o păpuşă vie, se gândi el dezgustat.

— Şi cu toate astea, n-a avut nicio problemă să te trimită aici după moştenire?

Ea făcu o pauză semnificativă înainte să răspundă.

— E posibil să fi avut.

— A încercat să te oprească?

— Nu. N-am fost rezervată atunci când am spus că e posibil. Voiam să spun că e posibil, dar n-am cum să fiu sigură, pentru că nu am vorbit cu ea înainte de a veni aici.

— Nu ştie că eşti aici? Ai fugit din casa Anover?

— Bineînţeles că nu. N-aş fi putut să fiu atât de crudă. Am lăsat un bilet.

— Un bilet?!

— Poate că ar fi mai bine să-ţi temperezi atitudinea critică. Înainte să plec, mama lua laudanum pentru dureri. Era exclus să purtăm o discuţie raţională.

— Şi în caz contrar?

— În caz contrar, aş fi… îşi strânse buzele pentru o clipă înainte să răspundă. M-aş fi furişat şi aş fi lăsat un bilet. De cele mai multe ori este nerezonabilă, chiar iraţională.

Max adaugă această informaţie la tot ce aflase despre doamna Wrayburn în ultimele 24 de ore.

— Atunci mă bucur că am decis să nu o vizitez azi.

— Te-ai gândit să te duci la Londra?

— Nu, chiar am fost la Londra, recunoscu, surprinzându-se şi pe el. Nu avusese nicio intenţie să-i spună asta, dar descoperi că nu avea niciun chef să continue s-o mintă că fusese în sat.

— Înţeleg. Îşi înclină capul, cu o expresie răutăcioasă. Şi contractul a primit aprobarea ta sau a fost pe măsura aşteptărilor tale?

— În ceea ce te priveşte, a fost pe măsura ambelor. În ceea ce-o priveşte pe mama ta, am presupus că ea ţi-a dat contractul şi am suspectat-o că minte, explică el.

— Aha, făcu ea gânditoare. Atunci, călătoria ta are sens. Sinceră să fiu, aş fi făcut acelaşi lucru în locul tău. Dar nu e cazul. Eu şi doamna Culpepper l-am… l-am descoperit.

— Descoperit, repetă el amuzat. Ştiu ce înseamnă asta. Nu eşti furioasă că am fost la Londra?

— Când ai spus că te duci în sat? Nu, nu în mod deosebit. Ai avut motive solide. Şi mi-ai spus acum adevărul, nu?

— Aşa e. Spera că nici ea nu minţise când îi spusese că nu se supărase. Erau deja prea multe neînţelegeri între ei. Ar fi trebuit să-ţi fi spus de dimineaţă care-mi sunt intenţiile.

— Poate, recunoscu ea. Dar pacea dintre noi e nouă. Cu siguranţă vom face mişcări greşite şi mă bucur că tu ai fost primul care ai călcat strâmb. Vei fi obligat să mă ierţi când voi greşi la rândul meu.

— Nu ştiam că domnişoara Anna Rees face greşeli.

— Se spune că există o primă oară pentru orice.

Faptul că era dispusă să facă glume îi elimina orice îndoială că ar putea să aibă resentimente ascunse.

— Chiar nu te-ai supărat, spuse un pic mirat.

— Ai încercat să-ţi protejezi prietenii, răspunse ea. Nu e nimic în neregulă cu asta.

— Uneori sunt prea protector cu Lucien şi cu Gideon, recunoscu el.

— Şi de ce faci asta?

— Îţi povestesc altă dată, schimbă el vorba. Nu avea nimic împotrivă să-i povestească despre istoria lui cu

familia Haverston, dar nu în acea noapte. Voia să afle mai multe despre ea. Deci ai dat peste nişte documente pe care nu trebuia să le găseşti şi ai plecat de-acasă fără permisiune şi fără să anunţi. Să înţeleg că a fost o încercare de a scăpa de mama ta?

— De a scăpa de lumea ei, clarifică Anna. De casa Anover, de lumea demimondenă. O încercare de a scăpa de toate astea.

— O lume este mai cuprinzătoare decât o singură persoană sau un singur loc. Lumea demimondenă are mai multe de oferit decât ceea ce se întâmplă în casa Anover.

Ea nu păru deloc convinsă.

— Te asigur că, dacă există ceva ce oferă lumea demimondenă, se întâmplă deja în casa Anover.

El se întrebă dacă glumea sau dacă era doar destul de naivă încât să creadă asta. Casa Anover, deşi un loc destul de rău famat, nu era destinaţia preferată şi nici măcar cea mai interesantă pentru cei mai depravaţi indivizi din lumea demimondenă. Persoanele de faţă se excludeau, evident.

— Crezi că toţi care îşi fac veacul acolo sunt la fel?

— Aş spune că sunt destul de asemănători, încât să nu vreau să am nimic de-a face cu ei.

— Ai convingeri de neclintit.

— Sunt sigură de drumul meu, răspunse ea.

Îl deranja să audă asta. Lumea demimondenă fusese alegerea lui, lumea bună era cea în care se născuse. Faptul că ea voia să scape de aceste două lumi îl făcea să fie nervos şi puţin defensiv.

Pe de altă parte, îşi dădu seama mai bine cât de hotărâtă era să obţină mia de lire de la Lucien. Nu doar că îşi dorea banii aceia sau că se simţea îndreptăţită să-i obţină, avea nevoie de ei ca să supravieţuiască.

— Şi doamna Culpepper ce rol joacă în toată povestea asta? se întrebă dacă ea încuraja viziunea aceasta sumbră despre societate a Annei.

— A… este prietena, însoţitoarea mea…

— Cea împreună cu care ai complotat?

— Da, şi asta, recunoscu ea chicotind uşor. Ca să fiu

sinceră, ea a fost cea care a pus la cale tot planul. Dacă nu era ea, încă mai eram în casa Anover.

— Înseamnă că îi sunt foarte recunoscător.

Nu roşise aşa cum ar fi făcut celelalte femei pe care le cunoştea, ci privi pentru o clipă în altă parte înainte de-a se uita din nou la el. Era şi ăsta un început, îşi spuse Max.

Dar îşi dorea mult mai mult. Îşi dorea s-o sărute.

Fraza în italiană nu-i venise din senin. Dorinţa era acolo. Îşi dorise să o atingă din momentul în care intrase în casă şi o văzuse coborând scările.

I se păruse potrivit să o facă în acel moment, când stătea în lumina lumânărilor printre cărţile pe care le iubea. Erau singuri şi ascunşi şi îşi dorea s-o tragă lângă el şi să-i simtă căldura prin haine, să i atingă buzele.

Totuşi, nu era momentul potrivit. Încrederea nu se recâştiga într-o singură zi şi nu ar fi fost înţelept din partea lui să împingă lucrurile prea repede şi prea departe. Mai ales că nici el nu ştia unde voia să ajungă.

Era mai bine să se retragă.

Era mai bine, dar nu şi uşor. Se gândi la o mie de scuze ca să plece brusc, dar nu găsi puterea necesară de a o face.

Rămase pe loc, şi o tăcere apăsătoare se prelungi între ei.

Ochii îi căzură pe buzele ei.

Anna se uită în jur, în timp ce se juca cu cotorul unei cărţi. El îşi imagină cum îl atinge pe gât şi cum se joacă cu părul lui.

Evident, era conştientă de tensiunea dintre ei. Dar nu fugea. Era promiţător. Foarte, foarte promiţător.

Însă asta nu schimba lucrurile cu nimic. Avea să pună capăt tensiunii. Imediat. Avea să plece el ca să nu fie ea nevoită să fugă. Avea să…

În cele din urmă, nu trebui să facă nimic. Servitoarea de la etaj, Abigail, îi salvă. După ce bătu la uşă politicos şi se scuză la fel de politicos că-i întrerupe, femeia traversă camera şi-i dădu Annei un inel de chei.

— Doamna Webster a zis că Excelenţa Sa i-a poruncit

să vă dea astea.

— A, da. Anna acceptă cheile, părând mult mai calmă decât i-ar fi plăcut lui Max. Mulţumesc. Sper că nu am creat niciun fel de neplăcere.

— Doamna Webster se bucură că nu trebuie să mai care atâtea chei după ea. Dar sunteţi amabilă că aţi întrebat. Să vă arăt care cheie se potriveşte la care vitrină?

Anna îi aruncă o privire scurtă.

— Da, cred că ar fi mai bine.

Max încercă să nu aibă resentimente pentru că fuseseră întrerupţi (ce naiba, erau nişte chei de la nişte lacăte, cât de greu putea să fie?), deşi recunoscu în acelaşi timp că era mai bine aşa.

— Te las să te dumireşti, spuse înainte ca Anna să o urmeze pe Abigail spre cea mai apropiată vitrină. Făcu o plecăciune. Noapte bună, domnişoară Rees.

— Noapte bună, Lord Dane.

Dacă era dezamăgită de plecarea lui, nu i se văzu pe faţă. Zâmbi politicos, dar rece. Asta îl irita la maximum.

Tocmai de aceea, când trecu pe lângă ea, îi şopti la ureche:

— Vise plăcute, Anna.

Nu avea cum să ştie dacă vorbele lui o făcuseră să aibă vreo reacţie vizibilă, dar simţi cum i se taie răsuflarea, şi asta îi fu de ajuns. Pentru moment.

Capitolul 11

Când zorii se revărsară peste conacul Caldwell, Anna era în camera ei, scuturându-şi picioarele bandajate în pantofi.

— Destul de confortabil, murmură ea.

Unguentul doamnei Culpepper şi faptul că petrecuse mult timp cu picioarele goale au făcut minuni pentru băşicile ei. Bandajată şi cu o pereche potrivită de pantofi, avea încredere că putea face o mică plimbare fără să o

doară prea mult picioarele.

Şi dacă o vor durea puţin... Ei bine, o să trăiască cu asta. Era o dimineaţă prea însorită şi prea frumoasă ca să rămână în casă, decise ea şi coborî scările.

Iar în ceea ce priveşte ghinioanele din ziua precedentă, dacă ştiai la ce să fii atent, erau uşor de evitat. Va avea grijă să nu calce în bălegar, să nu intre în vreun pârâu, să ocolească oile şi câinii ciobăneşti şi să se plimbe doar pe teren plat.

Din clipa în care ieşi pe uşa pe care intrase în braţele lui Max cu o zi în urmă, faţa îi fu scăldată în lumina caldă a dimineţii. Clipi, să-şi limpezească ochii, şi dădu peste Max, care stătea sprijinit de balustrada de piatră a terasei, arătând destul de bine în haină neagră şi pantaloni din piele.

Arătă şi mai bine când îi zâmbi, ochii lui căprui sclipind în lumina dimineţii.

— Speram că o să ieşi pe-aici.

— Bună dimineaţa! Era mai mult decât bună, era probabil cea mai frumoasă dimineaţă pe care o avea din ultimii ani. Cam devreme pentru tine, nu-i aşa? Credeam că demimondenii respectă programul din oraş, chiar şi atunci când sunt la ţară.

— Eu am programul care îmi convine, răspunse apropiindu-se de ea. Şi mi-a convenit să te găsesc aici în această dimineaţă.

Ea se îndoia că se trezise cu noaptea-n cap şi ieşise din casă doar ca s-o întâlnească pe ea, dar aprecie intenţia din spatele cuvintelor. Vrei să te duci în sat?

— Nu, vreau să te însoţesc. Mi-am închipuit că orice femeie care este atât de hotărâtă să facă o plimbare de dimineaţă încât să meargă cu picioarele rănite va fi destul de hotărâtă încât să mai încerce şi a doua zi. Şi m-am gândit că poate ai nevoie de un ghid. Îţi promit că o să evit râurile şi bestiile care mănâncă oameni.

Doamne, chiar se trezise de dimineaţă pentru ea. Ce minunat!

— Mi-ar face mare plăcere.

— Excelent. Dar înainte de toate, cum stai cu picioarele?

Anna se uită la cizmele de postav care-i ieşeau de sub rochie.

— Mult mai bine, mulţumesc, dar, pentru o zi sau două, va trebui să mă limitez la cărările domoale şi să evit noroiul.

— Nimic mai uşor, o asigură şi cu o mişcare a mâinii o invită să o ia înainte pe terasă.

În următoarea jumătate de oră, păstrară un pas lent şi conversaţia la un nivel minim. Max îi arătă o movilă scundă, formată din pietre care ieşeau din iarbă, tot ce mai rămăsese dintr-o mică fortăreaţă medievală de dinainte de construirea conacului Engsly. Anna îl întrebă despre câteva acareturi intacte şi despre nişte păsări cântătoare, dar Max nu putu să o lămurească.

Anna nu simţea nevoia să umple toate golurile din conversaţie. Se întâmplau atâtea lucruri în jurul lor, încât i se părea stupid să vorbească întruna. Ce rost mai avea o plimbare la ţară, dacă nu puteai să te opreşti din când în când să priveşti zborul unui şoim deasupra capului sau să asculţi şuierul vântului printre copaci?

Se uită pe furiş la Max. I se părea ciudat că într-un timp atât de scurt trecuseră de la neîncredere reciprocă şi furie la a se simţi confortabil împreună fără să-şi spună nimic. Şi i se părea şi mai bizar firescul situaţiei. I se părea normal să se plimbe alături de Max în timp ce soarele dimineţii îi încălzea spatele. Era mai mult decât normal. Era perfect. Era mai mult decât visase vreodată.

Pentru că totul era bine, căpătă încredere şi sparse tăcerea, punând o întrebare care nu-i dădea pace.

— Aseară la cină, ai încercat să mă iei peste picior? Când m-ai întrebat care sunt locurile mele favorite din Londra?

Max o privi ciudat, deşi ea nu putu să-şi dea seama dacă era luat prin surprindere de întrebarea ei sau de faptul că abordase tocmai acel subiect.

— Nu, deloc. Doar te tachinam. Dacă te-am jignit, îmi

cer iertare…

— Nu m-ai jignit. Doar că nu eram sigură. Nu prea mă pricep la prieteni şi dată fiind istoria noastră recentă…

— Ai presupus că vreau să te rănesc, adăugă el.

— Nu ştiam, îl corectă ea. Şi asta pentru că e clar că ai fost furios pe mine o lungă perioadă.

— Te-am căutat de multe ori. Aşa cum ţi-am zis, asta mi-a rănit puţin orgoliul… Se opri dintr-odată, apoi urmă o pauză scurtă, dar apăsătoare. De fapt, mint. A fost mai mult decât atât. Am fost… foarte dezamăgit. Eram sigur că o să vrei să mă vezi. Ştiam că ai refuzat nenumăraţi alţi bărbaţi, dar noi doi…

— Stai puţin, alţi bărbaţi?! Care alţii?

— Ceilalţi bărbaţi care… Se opri brusc, îi văzu expresia nedumerită şi înjură. O, la naiba! Nici de ei nu ştiai, nu?

— Ei? Au fost mai mulţi? Spune-mi ce ştii.

El ezită, nedorind să continue.

— Nu am fost singurul bărbat care te-a căutat la casa Anover, spuse în cele din urmă. Au mai fost şi…

— Au mai fost şi alţii, completă ea, simţind cum i se pune un nod în stomac. Nenumăraţi alţii.

— Ei bine, poate nu nenumăraţi.

Se lăsă o scurtă tăcere.

— Ce bine!

— Anna…

Ea scutură din cap, întrerupându-l. Nu avea chef de platitudini.

— Să înţeleg că aceşti bărbaţi care m-au căutat erau prieteni de-ai mamei mele, ca şi tine?

— Eu nu sunt un prieten de-ai mamei tale, spuse el mohorât, dar, da, cred că mulţi te-au văzut prima oară în casa Anover.

— Nu e ca şi cum ar fi putut să mă vadă în altă parte.

— Eu te-am văzut la teatru o dată, spuse cu blândeţe. Cu aproximativ un an înainte să ne întâlnim.

Îi luă două secunde să-şi dea seama la ce se referea.

— La Flautul fermecat.

— Să… da, de unde ştii?

— Am fost la numai două piese de teatru în viaţa mea, explică ea plictisită. Cu aproximativ un an înainte de a ne întâlni am văzut *Flautul fermecat.*

— Se pare că nu te ajut cu nimic.

— Ba chiar mă ajuţi. Mi-a fost ascuns adevărul atât de mult timp. Sau, mai bine zis, eu am fost ţinută departe de adevăr. Oricum, m-ai ajutat să mă lămuresc, şi pentru asta îţi sunt recunoscătoare.

El se uită în altă parte, evident stânjenit.

Cum ea n-avea nicio idee ce să facă în această situaţie, pur şi simplu împinse lucrurile mai departe.

— Ştii cum îl chema pe vreunul dintre cei care au încercat să mă viziteze?

— Îmi amintesc câteva nume, răspunse după ce se gândi puţin. Îi aruncă o privire ciudată. Te interesează cineva în particular?

Întreba dacă se interesa de vreun gentleman anume? Îi plăcea această idee. Păcat că nu avea experienţa necesară să-şi dea seama.

— Mă întrebam dacă au fost şi doamne care au vrut să mă viziteze. Nu doamne adevărate, evident – o doamnă adevărată n-ar vizita niciodată casa Anover, nici măcar să-şi recupereze soţul sau fiul nebunatic – dar o femeie…

— Da, înţeleg. Şi nu, nu ştiu. Îmi imaginez că o doamnă nu ar vrea să se ştie că nu a fost primită.

— E diferit pentru un gentleman?

— Pentru unii. Este… Se uită în altă parte şi tuşi. Este diferit în funcţie de împrejurări.

Anna aşteptă ca el să explice mai mult, apoi preferă să n-o fi făcut, căci el se uită în ochii ei şi spuse pe un ton blând, reticent, îngrozitor, tonul pe care îl aveau oamenii când se pregăteau să-ţi dea o veste proastă.

— Anna… Hai să găsim un loc unde să ne aşezăm!

„Un loc unde să ne aşezăm?” Doamne, asta era şi mai rău.

— Nu vreau să stau jos. Se îndoia profund că tot ceea ce urma să audă ar fi fost mai puţin dureros după trei sau

cinci minute de groază până găseau un loc unde să se aşeze.

Max îi luă mâna într-ale lui.

— Nu toţi bărbaţii sunt nemernici. Sper că ştii asta.

— Şi eu sper să fie adevărat, spuse ea şi-şi dori ca mănuşile ei să nu fi fost atât de groase şi ca el s-o fi ţinut de mână din alte motive decât alinatul.

— A existat… îi strânse uşor degetul. Câţiva gentlemani din Londra au făcut un pariu. Un fel de miză. O provocare.

— Ce fel de provocare?

— Dacă voiau, bărbaţii puteau să parieze cinci lire înainte de a vizita casa Anover. Câştiga primul care primea o audienţă cu tine.

— Înţeleg. Văzu roşu în faţa ochilor. Dar îşi înghiţi furia, ca să nu se dea de gol. Şi mai există acest pariu?

— S-a renunţat la acest pariu cu câţiva ani în urmă. Participanţii puteau să…

— Câţi bani se strânseseră înainte să se renunţe? îl întrerupse ea.

— Nu ştiu.

Ea îşi miji ochii. Dacă ştia despre existenţa pariului, atunci nu putea să nu ştie cât de departe se ajunsese.

— Câţi bani se strânseseră?

— N-am urmărit problema îndeaproape. Estimez că s-au strâns cinci, şase sute de lire.

— Şase sute de lire, repetă ea încet, în timp ce furia i se amestecă cu uimirea. Îşi închipuise că „nenumăraţi” însemna câţiva bărbaţi hotărâţi, care nu putuseră s-o întâlnească la vreuna dintre petrecerile mamei sale şi îşi propuseseră să-şi încerce norocul a doua zi. Am refuzat să mă văd cu mai mult de o sută de gentlemani?

— Nu, deloc, o asigură el. Puteai să pariezi de mai multe ori. Cei mai mulţi au încercat de mai multe ori.

Asta n-o consola deloc. De mai mult de o sută de ori, cineva încercase s-o viziteze şi, fără să vrea, ea refuzase.

— Se pare că mi-am meritat porecla, nu-i aşa?

— I s-ar potrivi mai bine mamei tale, bombăni el.

Anna nu putu să nege acest lucru. Se întreba dacă *Madame* ştiuse de pariu şi dacă se simţise mândră într-un mod pervers de cât de mare era miza.

— Când a început acest pariu?

— Cu ani în urmă, când aveai… probabil 19 ani. Se încruntă gânditor în timp ce se uită la ea, evaluând-o. Câţi ani ai acum?

— Cred că 28. O sută de vizite nu erau atât de multe dacă te gândeai că s-au întins de-a lungul unui deceniu. Majoritatea oamenilor cred că sunt mai tânără, dar…

— Poftim? o întrerupse el. Mi s-a părut mie sau ai spus că tu *crezi* că ai 28 de ani?

Îşi retrase mâna dintr-a lui, căci se îmbujoră de ruşine. Îşi dorea să se fi abţinut. Pentru mulţi oameni – cu siguranţă pentru bărbaţii ca Max –, vârsta era o parte importantă a identităţii, era adesea inseparabilă de momentele esenţiale ale vieţii. Orice bărbat de viţă nobilă îşi putea aminti că plecase la şcoală la zece ani, că-şi terminase studiile la 21 de ani şi că devenise major la 25 de ani. O fată îşi schimba coafura la 16 ani, îşi făcea debutul în societate la 18 ani şi se mărita înainte să împlinească 20 de ani.

Anna nu trecuse prin niciuna dintre aceste etape şi nici nu ştia exact cu cât timp în urmă ar fi trebuit s-o fi făcut. Era jenant să recunoască deschis că ratase acea parte a identităţii ei.

Dar era prea târziu să-şi ia vorba înapoi, prin urmare continuă, prefăcându-se indiferentă.

— În tinereţe, mi s-a schimbat de mai multe ori vârsta.

— Şi nu ştii când te-ai născut, ghici el şi aşteptă confirmarea ei. Presupun că a fost ideea mamei tale?

— Da.

— Nu vrea să-ţi spună vârsta reală?

— Cred că mi-ar spune-o, răspunse Anna, evitându-i privirea, dacă şi-ar aminti-o.

Max dădu gânditor din cap.

— Nu e aşa de surprinzător, dat fiind tot ce am aflat

despre caracterul mamei tale.

Era adevărat că nu era surprinzător, dar ceea ce era surprinzător era felul degajat în care Max accepta aceste fapte.

— Nu eşti surprins?

— Anglia e plină de oameni care nu-şi cunosc data de naştere, explică el. Nu eşti prima persoană pe care am cunoscut-o în această situaţie.

Ar fi pariat că ea era prima persoană în această situaţie care nu era orfană, dar dacă pe Max nu îl deranja, ea nu avea de gând să insiste.

— Te deranjează că nu ştii? întrebă el.

— Puţin, da. Cel puţin mi-aş dori să am aceeaşi zi de naştere în fiecare an.

— O zi în care să sărbătoreşti?

Ea aprobă din cap, puţin ruşinată că trebuia să-şi recunoască dorinţa copilărească de a avea o petrecere de ziua ei.

— Doamna Culpepper s-a oferit să aleagă o zi pentru mine, dar nu mi s-a părut corect. O pseudo-zi de naştere pe an este suficientă.

*

Max se uită de la expresia rezervată a Annei la faţada de piatră a conacului Caldwell.

Putea pune pariu că undeva în casă exista o scrisoare adresată de doamna Wrayburn răposatului marchiz prin care-i aducea la cunoştinţă naşterea fiicei sale şi, cu siguranţă, aceasta includea şi data de naştere. Fu tentat să-i ofere Annei această fărâmă de speranţă şi eventual să-i propună să caute în pod sau în camerele de depozitare. Dar se gândi mai bine şi hotărî să păstreze această idee pentru sine. *Majoritatea* femeilor ar trimite o scrisoare tatălui noului lor născut. Dar nu se ştie ce făcuse doamna Wrayburn.

În plus, voia să deturneze discuţia de la aniversările ratate şi de la pariurile răutăcioase.

Doar că nu ştia cum să procedeze. Mare parte din viaţa Annei era un mister pentru el. Nu ştia ce subiect ar fi mai puţin riscant.

Avea experienţă cu doamne răsfăţate, demoazele întreţinute, hangiţe cu picioarele pe pământ şi cu versate curtezane. Anna nu se încadra în niciuna dintre aceste categorii. Sau poate că era câte puţin din fiecare. Nu mai cunoscuse în viaţa lui o femeie ca ea şi, deşi în general căuta şi se bucura de experienţe noi, în acest caz ar fi vrut să profite de înţelepciunea pe care ţi-o dă experienţa.

Îşi dorea să o poată face din nou să râdă.

Dar Anna vorbi înainte ca el să aibă ocazia.

— În ceea ce priveşte pariul… începu ea ezitând, iar el fu cât pe ce să facă un pas înapoi.

Oricât de mult şi-ar fi dorit, era stupid din partea lui, şi poate chiar puţin egoist, să creadă că ea putea să treacă de la vestea despre jocul acela rău intenţionat la a râde pe parcursul unei singure conversaţii.

— Ce vrei să spui?

— Ai pus şi tu pariu?

— Nu. Slavă Domnului! Niciodată.

Ea ridică din umeri ca şi cum nu i-ar fi păsat prea mult, dar privirea i se fixă la ceva din spatele lui.

— Nu ţi-aş fi purtat pică dacă ai fi făcut-o.

— Mincinoaso!

Cel puţin spera că minte. Ea avea toate motivele să nu aibă o părere bună despre orice bărbat care făcuse un astfel de pariu. Avea tot dreptul să respecte mai puţin un bărbat care nu se opusese unui astfel de pariu. El însuşi se respecta mai puţin pentru că nu-i pusese capăt decât după ce o cunoscuse.

— Păi… Ţi-aş fi purtat pică dacă ai fi făcut şi tu acest pariu înainte de a ne cunoaşte.

— Şi dacă aş fi regretat ulterior?

— Asta ar fi ajutat. Dar zici că n-ai făcut-o? În sfârşit, îl privi în ochi. De ce nu?

— N-aş face niciodată un pariu legat de o femeie, îi spuse şi aşteptă ca ea să afişeze o expresie conciliantă

înainte să continue cu un rânjet maliţios: natura lor iraţională le face mult prea imprevizibile.

Fu bucuros să vadă că această absurditate îi provocă un zâmbet şi că pufni uşor:

— Orice nu înţeleg bărbaţii trebuie să fie greşit.

— Poftim?

— E ceva ce mi-a spus doamna Culpepper, când eram mai tânără. Ea este de părere că bărbaţii sunt creaturi foarte previzibile.

— Pentru că suntem raţionali?

— Pentru că sunteţi simpli, îl corectă el. Femeile, crede ea, sunt mai complexe. Prea complexe pentru confortul bărbatului obişnuit…

— Fiind noi aşa prostănaci.

— Exact, spuse ea sacadat, arătându-l cu degetul. Şi cum reacţionează prostănacii, mai ales cei aroganţi, pătrunşi de propria importanţă, la ceva ce nu înţeleg? La ceva ce-i înspăimântă?

— În general, preferăm să-l împuşcăm.

— Îl ignoră, continuă ea, ignorându-l. Îl redenumeşte, îl minimalizează. Îi diminuează importanţa ca să-şi exagereze propria importanţă. Apoi adăugă, zâmbind uşor: Sau îl împuşcă.

Nu era râsetul pe care şi-l dorea, dar era mai aproape de ce era de aşteptat în astfel de circumstanţe.

— Şi eşti de-acord cu doamna Culpepper?

— Nu în totalitate. Din experienţa proprie, oricât de limitată ar fi ea, ştiu că toată lumea este înclinată să atace ce nu înţelege, dar cred că genul masculin este, în medie, mai previzibil decât cel feminin.

— Măcar în această privinţă suntem de-acord.

Evident, astea erau fleacuri, dar dacă Anna se simţea mai bine vorbind prostii, el putea să mai aştepte să formuleze un argument serios în această privinţă.

— Doar că tu consideri asta un compliment. Îşi încreţi buzele gânditoare. În noaptea în care ne-am întâlnit mi-ai spus că, dacă vrei, poţi convinge şi diavolul să-ţi dea coada.

— Aşa am făcut? chicoti el. Dumnezeule, ce aroganţă

pe capul meu!

— Ştii ce părere am avut despre asta?

— Eu nici măcar nu-mi amintesc că am spus aşa ceva.

— Am crezut că vei încerca să faci asta. Pentru că eşti bărbat, şi bărbaţii se simt în mod inexplicabil obligaţi să obţină ceea ce nu au. Chiar şi atunci când nu le foloseşte la nimic s-o facă. Scoase un sunet dispreţuitor. Auzi, să convingi diavolul să-ţi dea coada! Serios, acum, ce să faci cu ea?

— Îţi dai seama că nu vorbeam la propriu?

— S-o împuşti, probabil, şi după aia s-o pui pe perete, ca să-ţi admire ceilalţi curajul. Dădu din cap dezgustată. Nici eu n-aş fi avut altă soartă.

— Poftim? De ce ar împuşca oare cineva o coadă? Şi ce legătură avea soarta ei cu asta?

— Bărbaţii care m-au căutat urmăreau acelaşi lucru.

Se întorseseră la asta? Max scutură din cap, uimit, gata să-şi reevalueze părerea că bărbaţii şi femeile erau la fel de previzibili.

— Nu cred că…

— Ce-ar fi făcut bărbaţii aceia dacă i-aş fi primit? Mi-ar fi adus poezii? Cadouri şi flori? Ar fi avut intenţii onorabile?

— Mă îndoiesc, recunoscu el.

— Asta pentru că puţin le păsa de compania mea. Voiau doar coada.

Se lăsă o tăcere semnificativă înainte ca el să spună:

— Poate ar fi mai bine să faci altă analogie. Aceasta e… problematică. La mai multe niveluri.

Îi aruncă o privire aspră. Se pare că nu-i scăpau conotaţiile multiple ale cuvântului.[1]

— Se potriveşte la toate nivelurile.

— Dulceaţă, tu nu eşti diavolul.

— Pentru ei, sunt, sau, mă rog, pe-aproape. Se uită în pământ şi dădu cu piciorul într-o piatră. Şi pentru tine am fost la fel, cu câteva zile în urmă.

---

1 În limba engleză, cuvântul coadă *(tail)* poate fi folosit cu conotaţii erotice, (n.tr.)

— M-am înşelat. Îl va măcina o lungă perioadă de timp cât de mult se înşelase. Şi îmi pare rău.

Ea dădu din cap.

— Ce-a fost a fost.

— Poate, dar…

Ea făcu un gest cu mâna.

— Nu, te rog. Să vorbim despre altceva. E o dimineaţă atât de frumoasă. Nu vreau să mă mai gândesc la toate lucrurile astea neplăcute. Nu vreau să mai insist.

Nu insistase, dar dacă voia să schimbe subiectul, el era foarte bucuros s-o facă.

— Bine. Despre ce vrei să vorbim?

— Vorbeşte-mi despre moşia Engsly, se decise după o clipă. Cât de mult din ce vedem aparţine familiei Haverston?

— Tot ce se află în faţa noastră şi mai departe, răspunse el şi-i oferi braţul că să-şi continue plimbarea.

Îi povesti tot ce ştia despre marchizat şi despre conacul Caldwell, cu un flux constant de informaţii – şi exagerând din când în când pentru efectul dramatic –, până când se întoarseră acasă.

Anna se despărţi de el în faţa scărilor, iar el, urmărind-o cum dispare după colţ, reflectă la evenimentele acelei dimineţi.

„Ce-a fost a fost”.

Cuvintele acestea îl deranjau. Era de acord cu ele în principiu. Cu siguranţă, l-ar fi avantajat să fie adevărate. Nu putea să nu se întrebe dacă ceea ce se întâmplase putea fi reparat cu nişte simple scuze.

Cu timpul, putea să-i recâştige încrederea – plimbările de dimineaţă, conversaţiile în bibliotecă, fiecare moment petrecut împreună conta. Dar el îşi dorea mai mult decât să avanseze încet.

Voia să găsească o modalitate de a o convinge că scuzele lui fuseseră sincere.

Trebuia să facă ceva măreţ. Şi ştia exact ce anume.

Capitolul 12

Max ciocăni la uşa biroului lui Lucien, apoi intră, fără să aştepte să i se răspundă.

— De ce naiba stai închis aici când afară e aşa frumos?

Lucien îşi ridică privirea şi clipi. Se uită de la Max la ceasul de pe poliţa căminului şi apoi din nou la Max, cu o expresie mirată, uşor exagerată.

— Poftim?

Max se aşeză pe fotoliul lui obişnuit, din faţa biroului lui Lucien, şi ignoră aluzia că era surprinzător să fie treaz la ora aceea.

— La ce lucrezi?

— A! Lucien se încruntă la hârtia din faţa lui. Îi scriu mătuşii Gwen, să-i explic că nu o voi aduce imediat pe noua ei nepoată la Londra.

Max se gândi la ceea ce ştia despre formidabila mătuşă a lui Lucien.

— Baftă!

— Mulţumesc. Ai nevoie de ceva?

— Da. Ai o căţea de vânătoare care tocmai a făcut pui, nu?

— Da, am, şi da, a făcut pui, răspunse Lucien, relaxându-se pe spătarul scaunului.

— Poţi să-mi vinzi şi mie un pui?

— Nu, evident că nu.

— Excele… Max îşi îndreptă spatele. Poftim?

— Un câine de vânătoare n-are ce căuta într-o casă din oraş, spuse Lucien sfidător.

— A, nu e pentru mine. Este pentru sora ta.

— Vrei să cumperi un câine de la mine ca să i-l dai Annei? Îşi încruntă sprâncenele negre. De ce?

— Vreau să-i fac un cadou.

— Un gentleman nu face un câine cadou unei doamne cu care nu este însurat. Bătu cu pana în braţul fotoliului. Un gentleman inteligent nu-i oferă aşa ceva nici soţiei lui.

— Chiar trebuie să urmăm eticheta cu privire la cadouri?

— Da, dacă nu-mi dai un motiv întemeiat să n-o urmăm.

Avea o mie de motive, dar din lipsă de timp, Max consideră că poate sintetiza problema mai simplu.

— Pentru că e o tâmpenie.

Lucien nu păru impresionat.

— Multe reguli sunt idioate, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să le respectăm.

Dacă putea să facă ceva, această regulă urma să nu fie respectată.

— Anna îşi doreşte un câine. Eu vreau să-i dăruiesc unul. De ce ar trebui ca fericirea noastră, a tuturor, să fie afectată de o regulă stupidă?

— Dar de ce vrei să-i dăruieşti un câine? insistă Lucien.

Max se concentră la următoarea lui mişcare. Dacă îşi alegea bine cuvintele, ar fi putut să evite să menţioneze că avea un trecut cu Anna şi totuşi să-l convingă pe Lucien să-i vândă câinele. Dacă se străduia şi mai mult, ar fi putut să se convingă şi pe el însuşi că nu prelungea o minciună, ci păstra un secret.

Sau ar fi putut să-i spună adevărul lui Lucien.

— Îi datorez nişte scuze.

Lucien se întunecă la faţă şi se ridică de pe scaun.

— Pentru ce trebuie să-ţi ceri scuze? Ce-ai făcut?

— Nimic care să justifice o ieşire isterică, îl asigură el. Nu e supărată pe mine. „Nu mai este supărată pe mine”, completă în gând şi aşteptă ca Lucien să se calmeze înainte de a continua: Acum patru ani, nu doar am întâlnit-o pe Anna, aşa cum am sugerat mai demult. Am încercat să mă împrietenesc cu ea. Am vizitat-o de mai multe ori, i-am şi scris de câteva ori. Însă doamna Wrayburn m-a informat că fiica ei nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine. Recunosc că întreaga situaţie m-a amărât şi că prima noastră conversaţie când a ajuns la Caldwell nu a fost foarte prietenoasă. Am fost cam bădăran.

Lucien, fără să arate atât de supărat pe cât se aşteptase Max, făcu un semn nerăbdător cu mâna.

— Prostii. Ai fost mai arogant decât de obicei, dar asta era de aşteptat. N-ai făcut nimic…

— Nu mă refeream la momentul în care a sosit la conac, îl întrerupse Max. Mă refeream la prima noastră conversaţie, la care tu nu ai asistat.

— Ce vrei să spui?

— Hai, că nu e nevoie să mă provoci la duel! N-am fost prietenos, dar nu am fost nici cu adevărat ticălos. Mă rog, depinde de ce înţelegi prin „ticălos”.

— Unde v-aţi întâlnit?

— Pe hol, răspunse Max şi se simţi doar puţin vinovat pentru jumătatea de adevăr.

La drept vorbind, chiar se întâlniseră pe hol. Era adevărat că mare parte a discuţiei lor avusese loc în sala de biliard, dar nu acolo se întâlniseră. Dar era mai bine pentru amândoi ca Lucien să nu afle aceste amănunte.

— Şi ce i-ai spus mai exact?

— Am pus sub semnul întrebării momentul vizitei ei. Am fost suspicios în ceea ce priveşte descendenţa ei.

Lucien scăpă o înjurătură.

— N-aveai niciun drept să faci asta.

— Asta este discutabil. Dar am făcut-o. Mi-am cerut iertare şi…

— Ar fi trebuit să-mi spui că ţi-a refuzat favorurile cu patru ani în urmă, mormăi Lucien.

— Nu mi le-a refuzat. Doamne, era la fel de bine să rostească aceste cuvinte precum fusese să le audă. A fost vina doamnei Wrayburn. Anna n-a ştiut nimic despre vizitele mele. Scrisorile mele nu au ajuns la ea. Iar eu… De ce naiba râzi?

Era mai degrabă un chicotit decât un râset adevărat, dar dată fiind starea lui Lucien de mai înainte, era o reacţie neaşteptată.

— Îţi mai aduci aminte că am fost despărţit de Lilly când eram mai tineri? întrebă Lucien.

— S-a băgat mama ta vitregă între voi. Dar ce…?

— Ne-a confiscat scrisorile fără ştirea noastră şi mi-a spus că Lilly a fugit şi s-a măritat cu altcineva. Văd nişte asemănări între cele două situaţii, atâta tot.

— Cu diferenţa semnificativă că eu nu sunt ca tine, ea nu e ca Lilly, iar noi nu suntem îndrăgostiţi unul de altul, contracară Max, stingherit de direcţia în care o luase discuţia. Toate astea nu au nicio importanţă. Încerc să mă împrietenesc cu ea pentru că face parte din familia Haverston. Şi-a dorit dintotdeauna un câine mare de rasă. Iar eu vreau să-i dăruiesc unul. Vrem amândoi s-o facem fericită. Ai de gând să-mi vinzi câinele sau nu?

— Nu...

— La naiba, prietene!

Lucien ridică o mână în aer.

— Mă laşi să termin? Poate să-şi aleagă ce pui vrea ea. Câinele va fi din partea mea, pentru că este acceptabil ca un frate să-i dăruiască un câine surorii lui. Tu, pe de altă parte, poţi să-ţi asumi meritul altfel. Spune-i care au fost motivele tale, că reprezintă o expresie a scuzelor tale, că m-ai convins...

— Toate astea sunt ridicole şi inutile.

— Nu, sunt ridicole, inutile şi deloc negociabile. Lucien îşi aruncă pana pe birou şi rânji. Bine ai revenit în societatea respectabilă, prietene!

Lui Max nu-i plăcea cum suna asta.

— Sunt doar în vizită.

Lucien zâmbi şi mai larg.

— Nici nu mă îndoiesc.

*

Deşi era nerăbdător să-i ofere cadoul cu greu obţinut, Max nu reuşi să fie singur cu Anna în restul zilei. Ea îşi petrecu prima parte a zilei cu doamna Culpepper, a doua cu Lucien şi seara cu toată lumea, iar el nu avu altă opţiune decât să-şi amâne surpriza până dimineaţă.

În zori o aşteptă din nou pe terasă şi simţi un fior de bucurie când o văzu ieşind pe uşă, ridicând privirea şi

zâmbindu-i.

Te poţi obişnui cu un astfel de zâmbet, îşi spuse, cu o astfel de plăcere. Poţi deveni dependent de ambele.

Alungându-şi un astfel de gând înspăimântător, Max îi răspunse cu un zâmbet.

— Bună dimineaţa, Anna! Eşti gata de plimbare?

Nu era sigur, dar i se păru că roşeşte puţin.

— Sunt gata. Putem să ne plimbăm în grădină? Doamna Webster mi-a spus ieri că a înflorit curpenul ei favorit.

— Habar n-am ce e, spuse el, coborând scările alături de ea.

— Nici eu, recunoscu ea chicotind. Dar mi-a vorbit de el cu un asemenea entuziasm, încât trebuie să fie remarcabil.

— Sunt convins, dar am altceva în minte pentru dimineaţa asta. O surpriză.

De data asta, nu putu să nu-i observe culoarea din obraji.

— Serios? Ce fel de surpriză?

— Una… surprinzătoare.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Trebuie să-mi dai măcar un indiciu. E un lucru sau un loc?

— Nu e niciuna, nici alta. Dar pot să-ţi spun că ne îndreptăm în direcţia aceasta, spuse şi indică grajdurile aflate la mai puţin de 50 de metri.

Ea se întristă puţin.

— Dacă ai de gând să-mi arăţi un cal, îţi pierzi timpul. Nu mă pricep deloc la cai.

— Nu e un cal.

— A, nu? Recăpătându-şi interesul, îşi îndreptă privirea spre grajd şi-şi muşcă buza.

— E vorba de ceva care se află de obicei într-un grajd?

— Nu, nu-ţi mai dau niciun indiciu.

— Dar…

— Nu poţi să aştepţi douăzeci de secunde ca să afli?

— Aş putea, dar e mai amuzant să încerc să ghicesc în timpul ăsta, explică ea, iar el se întrebă ce spunea despre el faptul că nu doar îi înţelegea raţionamentul, dar era şi de-acord cu el.

— Bine atunci, poţi să continui să ghiceşti.

— Excelent. Surpriza este animată sau neanimată?

— Da.

Ea se strâmbă la el.

— Este comestibilă?

— Poate că da, poate că nu.

— Voi putea să...?

— Răspunsul este trei.

— Vrei să-mi strici bucuria? îl acuză ea, ca un ecou al insultei din ziua precedentă.

— O să-mi mulţumeşti când vei vedea ce ţi-am pregătit, îi promise el ajungând la uşa deschisă a grajdului. Când intrară înăuntru, Max respiră adânc aerul îmbâcsit. Îi plăcea la nebunie mirosul unui grajd bine îngrijit – caii, harnaşamentele din piele şi fânul. Când era tânăr şi locuia în casa McMullin i se părea că ăsta era mirosul libertăţii.

Îşi punea repede şaua pe cal şi era imediat la Caldwell cu Lucien şi Gideon.

— După ce să mă uit? întrebă Anna.

— Uite, spuse el, şi o conduse în a doua boxă din dreapta.

Acolo, pe un morman de fân, erau cinci pui de câine de vânătoare şi mama lor.

Annei i se tăie răsuflarea la vederea lor. Faţa i se lumină de o bucurie nereţinută.

— O, Doamne!

— Ogari englezeşti de vânătoare, îi spuse, deschizând uşa de la boxă. Lucien nu vânează, dar îi place rasa. Sunt foarte prietenoşi, se împacă bine cu ceilalţi câini şi...

Se opri din vorbit, căci era clar că nu mai era atentă la ce spunea el.

Nescăpând câinii din ochi, Anna intră în boxă şi începu să scoată nişte sunete pe care numai o femeie le poate scoate – aaa, ooo, uuu – în timp ce căţeii se îmbulzeau unii

peste alţii să ajungă la ea. Erau numai picioare, urechi şi curiozitate.

Ea îngenunche în fân, se întinse după ei şi începu să râdă când puii începură să dea din coadă şi să se vânzolească sub mângâierea ei. Sunetul acela îi încânta urechile, dar să o vadă aşa de relaxată şi de fericită era o privelişte cu adevărat minunată.

— Sunt atât de pufoşi şi de calzi. Îi mângâie unuia dintre ei burtica şi râse din nou.

— Alege-ţi unul care îţi place!

Ea chicoti când căţeluşul se contorsionă încercând să-i lingă mâna fără să se ridice de pe spate.

— O, ce prostuţ eşti! Eşti prostuţ şi mic… Mâna îi încremeni. Se agăţă de privirea lui. Ce-ai spus?

— Alege-ţi puiul pe care-l vrei!

— Să fie al meu?

— Ai zis că vrei un câine de vânătoare, îi aminti el.

— Da, dar… Se uită la căţei şi apoi la el. Îmi faci cadou un câine?

— De dragul etichetei, trebuie să spunem că este un cadou de la fratele tău, dar…

— Dar e de la tine. Îmi faci cadou un câine, spuse ea, şi în vocea ei se desluşi uimirea.

— Mai mult sau mai puţin. Din motive necunoscute lui însuşi, dintr-odată se simţi deopotrivă stânjenit şi încântat. A fost ideea mea. Tuşi şi se abţinu să nu se fâţâie de pe un picior pe altul. Am vrut să găsesc o altă modalitate de a-mi cere iertare pentru felul cum m-am purtat zilele trecute. M-am gândit că e cazul să apelez la ceva mai concret decât cuvintele. Mi-am adus aminte că-ţi doreai un câine de vânătoare. Ceva mai mare decât căţeii mamei tale, corect? Aşteptă răspunsul ei şi adăugă: Păi, uite, acum ai unul.

— Câinele meu, spuse ea copleşită. Propriul meu câine.

Recunoscu aceeaşi expresie şi acelaşi ton pe care le observase în bibliotecă atunci când vorbise despre cărţile ei şi-şi dădu seama că important pentru ea nu era să aibă un câine de o rasă anume, ci să aibă unul al ei.

Biblioteca mamei ei, hainele mamei ei, câinii mamei ei, trăsura mamei ei, prietenii şi petrecerile mamei ei. Nu putea să nu observe scenariul tulburător care se repetase în ultimele două zile. Anna trăise ca un musafir în propria casă.

Max se trezi călcând cu vârful picioarelor fânul împrăştiat pe podea, în timp ce Anna se agita cu căţeii.

— Poţi să te mai gândeşti pe care-l vrei…

— Pe asta o vreau, îl întrerupse ea, ciufulind o căţeluşă grasă.

— Păi, bine atunci. Excelent.

Ea afişă o expresie supusă.

— Am greşit? Există o modalitate mai bună de a alege?

— Probabil, dar eu nu ştiu care e şi, oricum, nu cred că se aplică în cazul de faţă. Oricare dintre aceşti pui va avea grijă de tine, dacă ai grijă de el. Se lăsă pe vine ca să scarpine spinarea căţeluşei. Un astfel de câine presupune efort. Nu o să se mulţumească să se zbenguie prin casă ca un câine de apartament. Are nevoie de mişcare şi de companie. I-ar plăcea compania altor câini.

Ea îşi muşcă buza, vizibil îngrijorată.

— Poate că ar trebui să mă mai gândesc la asta. Pentru moment, nu am o casă a mea. Nu pot să presupun că sora doamnei Culpepper va vrea să primească un câine de vânătoare până îmi găsesc eu o căsuţă şi…

— Nu ai de ce să-ţi faci griji în această privinţă. Poate sta aici până te muţi la casa ta. Mi-ar face plăcere să ţi-o aduc eu.

— Nu pot să-ţi cer…

— Bine. Fratele tău, care ţi-a făcut acest cadou, va fi bucuros să ţi-o aducă. Îi zâmbi încurajator. Nu te mai îngrijora şi bucură-te de moment, Anna!

Îşi muşcă din nou buza, dar de data asta din ce în ce mai entuziasmată.

— Chiar e adorabilă.

— Va trebui să-i pui un nume.

— O să mă gândesc, murmură în timp ce se juca cu

căţeluşa. O, ce drăgălaşă eşti! Aşa eşti. O drăgălaşă, nu altceva!

Râseră împreună când drăgălaşa se bălăbăni, încercând să-i muşte cizma cu o ferocitate jucăuşă.

— Hermia, spuse Anna. O cheamă Hermia.

Numele îi trezi o amintire.

— „E fioroasă, cât o fi de mică”, recită el, încântat de alegerea ei şi de el însuşi pentru că făcuse legătura cu Shakespeare.

— Ai recunoscut numele! exclamă ea, cu o expresie uluită.

El fu cât pe-aci să facă o remarcă frivolă, spunând că toată lumea văzuse cel puţin o dată *Visul unei nopţi de vară,* chiar dacă nu era vorba decât de o reprezentaţie a unor rude ambiţioase şi plictisite în salon. Dar îşi înghiţi cuvintele în ultima clipă. Era puţin probabil ca Anna să fi făcut parte din această categorie.

— Mai deschid şi eu din când în când o carte, spuse în schimb.

— Ei bine, mă bucur că ţi-ai dat seama despre cine e vorba. Mă bucur de ea. O trase cu blândeţe de coadă. Ar trebui să o iau cu mine în casă?

— Poţi să faci asta dacă vrei, a fost înţărcată de mult. Dar ar fi mai simplu dacă ai lua-o mai încet. Hai să începem cu o mică plimbare!

Ea se încruntă.

— N-o să fugă?

— Nu.

Se uită îngrijorată spre uşa grajdului.

— Eşti sigur?

— E prea mică să alerge mai repede decât noi prea mult timp şi nici nu mergem departe. Până la marginea pădurii şi înapoi.

Nu erau nici treizeci de metri până acolo. Distanţa perfectă pentru căţeluşă şi noua ei stăpână agitată.

— O să fie amuzant pentru amândouă, îţi promit.

Capitolul 13

Noul ei animal de companie o făcea pe Anna nu neapărat agitată, cât încântată, fascinată şi terifiată.

Când ai un vis, nu contează cât de departe de realitate este şi asta este partea lui cea mai bună. În visurile ei, Anna nu se gândise nici la bălegar urât mirositor şi nici la câini agresivi, pentru că nu avusese de ce să se gândească la aşa ceva. Până la urmă, era doar un vis.

Iar când visase să aibă propriul câine, şi-l imaginase dând din coadă şi zburdând fericit pe câmp. Nu se gândise că a avea un câine înseamnă să fii responsabil pentru el. Dar acum era nevoită să ia în considerare această idee, şi asta o intimida.

Nu fusese niciodată responsabilă pentru o altă creatură. Doamne, Dumnezeule, şi dacă dădea greş?

Anna renunţă la acest gând. Nu ajuta la nimic dacă se concentra la ce ar putea face greşit în loc să se concentreze la ce putea face corect. Şi ce putea să facă în momentul acela era să se bucure de plimbare, alături de câinele ei şi de Max.

Înlocuind neliniştea cu entuziasmul, găsi o bucată de sfoară moale pe care voia să o folosească drept lesă. Max nu riscă să sperie căţeluşa şi o luă în braţe ca s-o ducă afară.

Anna îşi înăbuşi un oftat când ieşiră din grajd. Nu exista o privelişte mai înduioşătoare decât să-l vezi pe Maximilian Dane în lumina soarelui cu o căţeluşă agitată în braţe. Şi mai mult decât atât, era vorba de căţeluşa *ei.* Max Dane alinta căţeluşa pe care i-o dăruise ca să-şi ceară scuze mai convingător.

Decise că acest gest era mult mai potrivit decât dacă s-ar fi umilit în faţa ei.

Aproape că fusese dezamăgită când Max o lăsă jos pe Hermia, pe câmpul de la jumătatea distanţei dintre grajd şi pădure. Şi-şi pierdu din încredere când descoperi că Hermia, deşi stângace, era destul de rapidă şi nu părea

deloc interesată să-i acompanieze în pădure.

Hermia mirosi aerul dimprejur, pământul, apoi se întoarse şi o luă la fugă spre grajduri. Ei bine, se gândi Anna, cel puţin nu trebuia să-şi facă griji că se va pierde.

— Vrea înapoi acasă, râse Max, apoi se uită la ea, rânji şi spuse: fugi spre copaci!

Anna îşi luă ochii de la căţeluşa în retragere.

— Ce? De ce să fac asta?

— Ai încredere în mine. Joacă-te cu ea! Arată-i că poate fi distractiv. Şi după ce spuse asta, chemă căţeluşa, apoi se întoarse şi o luă spre pădure fără să fugă prea repede.

Fără să se gândească mai bine, Anna îşi ridică poalele şi îl urmă. Se simţi ridicolă şi stânjenită şi total nechibzuită fugind pe câmp cu Max Dane ca nişte copii.

Max se uită peste umăr când îl ajunse din urmă.

— Vezi? strigă el. Funcţionează.

Anna nu trebui să se uite în spate, căci Hermia fugea pe lângă ea încercând să-l prindă din urmă pe Max. El rânji către căţeluşă, apoi făcu la stânga fără să încetinească de teamă să n-o calce în picioare.

Şi apoi, înainte ca ea să-l poată avertiza, Max făcu o piruetă şi se lovi de un copac înalt, subţire, dar aparent foarte robust.

Accidentul fu atât de neaşteptat şi de neplăcut, încât Anna nu putu decât să se oprească şi să înlemnească cu gura deschisă, în timp ce Max se clătină pe picioare, îşi duse mâna la frunte şi scoase un şir de înjurături pe jumătate.

— Sfinţii… morţii… Afurisit… Afurisit… Scoase un geamăt lung şi furios şi spuse în cele din urmă: La naiba!

Apoi Anna nu mai auzi decât propriul ei râs, care avu ecou în toată pădurea şi stârni căţeluşa care se afla la picioarele ei să înceapă să latre.

Râse până când o duru burta, şi ochii i se umplură cu lacrimi. Pentru că, Dumnezeu s-o ierte, nu mai fusese niciodată martoră la ceva atât de incredibil de amuzant precum spectacolul oferit de citadinul Lord Dane lovindu-se

cu fruntea de un pin.

— O... O, Doamne! se aplecă încercând deopotrivă să-i pună câinelui lesa şi să-şi recapete suflul. Doar prima îi reuşi iniţial. Mai avu nevoie de două încercări ca să-şi stăpânească veselia şi să-l poată privi pe Max fără să rişte să izbucnească din nou în râs.

El se ţinea încă de frunte, dar se uita urât la ea, cu o expresie în care se citea promisiunea unei răzbunări şi amuzamentul.

— Îmi pare rău, spuse ea gâfâind. Îmi pare tare rău. Eşti bine? Te-ai rănit grav?

Putea să vadă şi ea cu ochii ei că nu era grav, căci altfel nu i s-ar fi părut atât de amuzant, dar părea genul de întrebare care se punea în astfel de situaţii.

— Sunt foarte bine, mormăi el şi-şi examină mâna. Date fiind circumstanţele.

— Sper că nu sângerezi. Ar fi putut paria că orgoliul îi sângera valuri-valuri.

— Nu.

— Să fug repede la grajduri să cer ajutorul cuiva?

— Nu. Ocărî din nou, dar mai încet. De data asta, era şi puţin umor printre obscenităţi. Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva de când eram copil.

Nu era prima dată? Nu ştia de ce, dar asta i se păru Annei şi mai amuzant.

— Sigur eşti bine?

— Da. Se uită la ea şi făcu o grimasă. Cât de grav e?

Pielea de deasupra ochiului stâng era puţin roşie, dar nu se umflase. Se îndoia că se va umfla ulterior. Nu alergase atât de repede.

— Te-ai zgâriat puţin, dar nu ţi-a dat sângele. Nu cred că o să se învineţească.

— La naiba! Îşi atinse pielea cu grijă. N-o să scap niciodată de ruşinea asta.

— Eu n-o să uit niciodată.

— Nu la tine mă referream. La restul creştinătăţii. Se strâmbă şi arboră o expresie rugătoare care-i aminti de ce la un moment dat i se păruse adorabil. Aş putea să te

conving să spunem o altă poveste despre ce s-a întâmplat?

— Depinde de poveste, răspunse ea, dispusă să coopereze.

— Am putea să spunem că m-am rănit pentru că am încercat să te salvez de un animal?

— Ce animal te zgârie pe faţă?

— Un cal sălbatic? sugeră el plin de speranţă, făcând-o să râdă.

— Vrei să spun oamenilor că ai fost bătut de un cal?

El aruncă o privire dezgustată la copacii dimprejur.

— E îngrozitor cât de lipsită de animale periculoase e Anglia.

— Dar se pare că nu stă la fel de prost în ceea ce priveşte vegetaţia periculoasă. Hai să spunem că am fost atacaţi de tâlhari!

— Nu putem, răspunse Max mâhnit. Ar crea prea multă agitaţie. Lucien ar trimite oamenii să prindă tâlharii. Sătenii s-ar înarma. Ar urma o vânătoare lungă şi inutilă. Ne-am simţi foarte vinovaţi. Sau, cel puţin, tu te-ai simţi vinovată. Tăcu şi întoarse capul scrutând cu privirea câmpurile de dincolo de copacii rari.

— Ştii dacă oile sunt vreodată cuprinse de streche?

Ridicolul situaţiei îi provocă o altă criză de râs, deşi mai scurtă.

— M-ai salvat de oi lovite de streche? reuşi ea să spună în cele din urmă.

— Şi am salvat şi căţeluşa. Nu trebuie să uiţi să menţionezi şi căţeluşa. El zâmbi şi îşi înclină capul în timp ce ea continua să râdă. Ai cel mai neobişnuit râs din câte am auzit.

Schimbarea bruscă de subiect îi mai ostoi veselia.

— M-ai mai auzit râzând.

— Şi mi-a plăcut, dar nu te-am auzit niciodată râzând atât de nestingherit. Şi nici atât de zgomotos. Râzi ca un copilaş.

Se bâlbâi puţin, consternată de comentariu.

— Poftim?

— Râzi de aici, spuse şi făcu câţiva paşi înainte,

trecându-şi degetele peste abdomenul ei şi luând-o prin surprindere. Râzi cu toată burta. Poate de aceea e un râs atât de gros.

Atingerea lui îi trimise fiori pe şira spinării. Ignoră conflictul dintre dorinţa de a se îndepărta şi dorinţa de a se apropia de el.

— Nu e adevărat. Nu e aşa gros.

— N-ai de ce să te simţi jignită. Nu există un râset mai încântător decât cel al unui copil. Este dezinhibat, lipsit de orice artificiu. Este sunetul nestânjenit şi ţanţoş al bucuriei pure.

Îşi strânse buzele, gânditoare.

— Durerea celorlalţi nu-mi face de obicei plăcere, dar m-a distrat cum ai dat nas în nas cu pomul acela.

— Hmm. Cred că a fost rezultatul surprizei.

— Dar nu sunt un copil inocent.

— Nu, asta nu. Am spus doar că râsul tău vă face să aveţi câteva trăsături în comun. Rânji la ea. Acelaşi lucru se poate spune şi despre umorul meu, uneori. Nu e nimic în neregulă cu niciunul din aceste lucruri.

Nu se putu abţine să nu zâmbească şi ea.

— Nu, presupun că nu.

E adevărat că dacă ar fi fost ceva în neregulă, probabil tot ar fi abandonat subiectul. Era prea bine dispusă ca să s-o deranjeze imperfecţiunea lucrurilor. De ce să piardă timpul cu ce era în neregulă când se putea concentra asupra a ceea ce era bine?

Şi era cum nu se poate mai bine să stea cu Max în iarbă şi să se joace cu noua ei căţeluşă. Aruncară beţişoare (pe care Hermia mai mult le ignoră), folosiră sfoara ca să se joace de-a odgonul (joc pe care îl câştigă mai mult Hermia) şi în general petrecură următoarea jumătate de oră distrându-se.

Ce lucru simplu, să stai la soare şi să te joci cu un căţeluş! Simplu, dar nu prea întâlnit, cel puţin nu în viaţa Annei, şi se bucură să vadă că Max, cu toată experienţa şi sofisticarea lui, părea la fel de încântat.

Când veni timpul să o ducă pe Hermia înapoi la

familia ei, Max o luă din nou în braţe până la grajd.

— Data viitoare, putem să aducem nişte jumări ca noi s-o putem învăţa să prindă o urmă.

Anna încercă să-şi ascundă zâmbetul atunci când auzi cuvintele „data viitoare” şi „noi” şi se uită pe furiş la Max în timp ce intrară în grajdul întunecat. Îi oferise un cadou minunat şi o dimineaţă de neuitat. Nu-şi dorea decât să aibă ce să-i ofere în schimb.

Poate că avea ce să-i ofere până la urmă, se gândi când Max o lăsă pe Hermia printre fraţii ei.

— Ştii, dacă vrei, ghinionul tău ar putea rămâne între noi.

Ridică o sprânceană neagră în timp ce ieşea din boxă, închizând uşa în spatele lui.

— E o ofertă foarte generoasă.

Anna văzu cum Hermia face trei paşi, apoi cade brusc şi adoarme.

— Poate fi… neplăcut să fii în centrul atenţiei fără să vrei. Sper că nu ţi-am rănit sentimentele râzând atât de mult.

— Sentimentele mele sunt mai puternice de atât, dragă. Mândria mea, pe de altă parte, vă trebuie să fie oblojită. Spune-mi că sunt chipeş.

Anna râse din nou şi se întrebă dacă se mai distrase vreodată atât de mult.

Încuviinţă de cap la auzul acelui sunet.

— Ştiam eu.

— Ce? întrebă ea, cu spatele la boxă.

— Ai un minunat simţ al umorului, Anna. Şi cred că îţi plac prostioarele.

Ea evaluă evenimentele din ziua aceea şi reacţiile ei de până atunci.

— E posibil să ai dreptate.

Şi nu era oare un lucru minunat pe care îl afla despre ea însăşi? N-avea nicio legătură cu Fecioara-de-Gheaţă.

— Presupun că nu prea ai avut parte de aşa ceva în casa Anover, comentă Max.

Ea clipi, uimită de intuiţia lui.

— Da, nu se întâmpla prea des.

Petrecerile mamei ei erau teribil de neplăcute, iar doamna Culpepper, deşi o prietenă minunată, nu era înclinată spre şotii.

Max încuviinţă pentru că înţelegea.

— Şi în casa copilăriei mele a fost la fel. De aceea am preferat moşia Caldwell.

— Ai petrecut mult timp aici?

— Da. Se uită spre casă pe una dintre ferestrele grajdului. Chiar şi după ce a murit Lady Engsly, şi Caldwell a devenit un loc mai puţin primitor, tot îmi plăcea mai mult decât conacul McMullin.

— Ai fost apropiat de marchiză?

— Cât era posibil pentru un copil. Ştiam că este o femeie incredibilă, o adevărată lady. M-a învăţat să râd de greşelile mele şi să nu mă las definit de ele sau să mă îngrijorez prea mult din cauza consecinţelor lor. Şi m-a învăţat cum să găsesc partea amuzantă în orice situaţie. Cel puţin a încercat, se corectă el. Nu am fost un învăţăcel la fel de bun ca Gideon.

— Aş zice că te-ai descurcat destul de bine.

Nu orice nobil ar râde de el însuşi după ce se izbise de un copac.

— Marchiza a fost foarte importantă pentru tine, ghici ea.

Max nu răspunse imediat, ci se mulţumi să încuviinţeze o dată din cap. Se întoarse cu spatele la boxă şi îi făcu un semn cu mâna să-şi continue plimbarea. Nu spuse nimic până nu ieşi de tot din grajd.

— M-ai întrebat la un moment dat de ce tind să fiu prea protector cu Lucien şi cu Gideon.

Anna se uită pe furiş la el, dar nu reuşi să-i citească nimic pe faţă.

— Şi tu mi-ai răspuns că o să-mi povesteşti cu altă ocazie.

El încuviinţă, tuşind.

— I-am promis lui Lady Engsly că voi avea grijă de fiii ei. I-am promis pe patul de moarte.

Era doar un copil pe-atunci.

— A fost foarte altruist din partea ta.

— Mi-a cerut să-i promit.

— Ţi-a cerut asta? Nu i se părea corect. Câţi ani aveai mai exact?

— Vreo treisprezece ani.

— Doamne!

Cum putuse să pună o astfel de povară pe umerii unui copil? S-o fi ocupat ea de ghivecele frumoase cu flori, dar femeia părea să fi fost o idioată.

— O poţi judeca pentru gestul ei, ghici Max şi clătină din cap. Nu face asta! Nu mi-a cerut asta pentru ea sau pentru copiii ei, mi-a cerut asta ca să mă ajute pe mine.

— Nu înţeleg.

— Mi-a dat un scop în viaţă, explică el. M-a făcut să mă simt… demn de încredere, demn de preţuire.

— Altfel nu te-ai fi simţit astfel?

— Am fost al doilea copil al unor părinţi care se comportau ca şi cum nu ar fi avut nevoie decât de primul.

— S-au înşelat. În orice fel imaginabil se înşelaseră. Îmi pare rău că mama şi tatăl tău nu au fost în stare să te preţuiască.

— Ei, asta e. Afişă un zâmbet strâmb. E o poveste care se întâmplă adesea, nu-i aşa? Şi, retrospectiv, ştiu că am fost preţuit ca prieten de Lucien şi de Gideon şi ca frate de Beatrice şi chiar de către Reginald din când în când. Dar atunci mă simţeam… neimportant. Unul dintre ultimele gesturi ale lui Lady Engsly a fost să mă facă să mă simt important până la maturitate, când mi-am dobândit singur acest sentiment.

— Ceea ce tu ai făcut cu aplomb, îl tachină ea, dându-şi seama că ceea ce-i ceruse Lady Engsly nu fusese chiar aşa o idioţenie.

Max rânji.

— Crezi?

Îşi aminti ceva şi chicoti.

— Ţi-aduci aminte că mi-ai spus la un moment dat că trebuie să fac ce zici tu pentru că tu eşti viconte?

— O, Doamne, nu! Presupun că am scos perla asta la casa Anover. Pufni amuzat. Sunt destul de surprins că ai stat cu mine cât ai stat şi că ai vrut să mai ai ceva de-a face cu mine după aceea. Beat cum eram, probabil am fost insuportabil.

— Ca să fiu sinceră… mi s-a părut că ai fost adorabil. Deşi mă bucur că ţi-ai mai temperat viciul în anii care au urmat. Un astfel de comportament nu ar fi la fel de înduioşător dacă s-ar repeta în mod frecvent.

Max simţi că îi fuge pământul de sub picioare.

— Adorabil?

— Da, foarte.

— Înţeleg. Sincer, nu ştiu cum să reacţionez. Repetă cuvântul încet, ca şi cum l-ar fi gustat, apoi se strâmbă ca şi cum nu i-ar fi plăcut. Sper că n-ai mai spus asta nimănui?

— Doar lui Engsly, îl asigură ea. El este cel care mi-a spus că nu mai bei aşa de mult şi că…

— Doar lui Engsly?! Doamne, femeie! râse el amar. Între copac şi părerile tale despre mine, n-o să mai scap niciodată de gura lumii.

Nu avea de ce să scape, căci ea minţea. Doar că era mai amuzant să-l vadă cum se agită decât să discute despre rugăminţi pe patul de moarte şi despre părinţi cruzi.

— Adorabil? întrebă el din nou, aruncându-i o privire rugătoare. Serios?

— O, da.

— Nu chipeş? Sau elegant? Sau tulburător de fermecător?

„O, da!”

— Îmi pare rău, nu.

— Al naibii de desfrânat?

— Tocmai te-ai izbit de un copac.

— Da, corect. O luă de braţ, oprindu-se într-un pâlc de copaci unde nu puteau fi văzuţi din casă. O privi în ochi, hotărât şi făcu un pas în faţă. Bine, atunci.

Înainte ca ea să poată scoată vreun cuvânt, o prinse pe după talie şi o trase spre el.

— Ce faci? vru ea să ştie, întrebarea fiind, evident,

retorică. Şi un orb şi-ar fi dat seama ce voia să facă.

Îşi înclină capul, cu un zâmbet răutăcios şi jucăuş pe buze.

— Remediez o concepţie greşită, şopti el.

Şi apoi o sărută, gura lui căutând-o cu blândeţe pe a ei.

Annei nici nu-i trecu prin cap să protesteze feciorelnic. Poate că era un gest greşit, iresponsabil şi necugetat, dar în momentul acela nu-i păsa, surprinzător sau nu, sărutul era bine-venit.

În loc să se dea înapoi, se ridică pe vârful picioarelor şi-i răspunse la sărut.

„Ce minunat este!” îşi spuse ea. Era mai bine decât atunci când se sărutaseră în camera copiilor, pentru că acesta era un sărut despre care nu crezuse că va mai avea parte. Şi pentru că, bineînţeles, cei patru ani fără beţii şi în care se maturizase îl transformaseră pe Max dintr-un băiat care putea să câştige inima unei fete cu farmecul şi drăgălăşenia lui într-un bărbat care putea să răvăşească o femeie cu încredere şi pricepere.

Anna îl apucă de haină şi-l trase mai aproape. Se simţi imorală, liberă şi teribil de nerăbdătoare. Oricât de minunat era sărutul acela, îşi dorea mai mult. Îl dorea mai aproape, voia s-o strângă în braţe mai tare, voia să-l mângâie mai mult. Şi crezu că urma să obţină ceea ce-şi dorea, de aceea fu surprinsă când Max se îndepărtă brusc. Închise ochii, o apucă strâns de umeri, apoi îi dădu drumul şi se retrase câţiva paşi.

Anna rămase pe loc, fără răsuflare şi năucă, iar Max îşi puse mâinile în şolduri şi lăsă capul în jos, ca şi cum şi-ar trage sufletul.

Ea îşi linse buzele şi descoperi că erau plăcut de fragede.

— De ce te-ai oprit?

El ridică brusc privirea, aspră şi neîncrezătoare.

— Ai fi preferat să nu mă opresc?

„Da. Nu”.

— Nu ştiu.

El afurisi încet.

— Şi eu aş fi preferat să nu mă opresc.

Atunci de ce naiba a făcut-o?

— Păi…

— Ar trebui să te întorci în casă.

— Ăăă… Ea clipi rapid, încercând să-şi limpezească gândurile. Făcuse ceva greşit? Oare regreta deja că o sărutase? Îţi pare rău?

El păru surprins de întrebare.

— Dacă crezi că e necesar, pot să-mi cer scuze…

— Nu în sensul ăsta mă refeream.

— A, nu. Trăsăturile i se îmblânziră puţin. Nu, draga mea. Nu-mi pare rău. Nu-mi pare rău în niciun sens al cuvântului.

— Bine. Îşi îndreptă spatele şi îşi ridică bărbia. Bine, căci nici mie nu-mi pare rău. Şi ca să dovedească acest lucru, făcu un pas înainte şi-l sărută blând pe obraz.

Simţi că el se încordă. Răsuflarea lui caldă îi mângâia obrazul, şi cu fiecare clipă care trecea se crea din nou tensiune între ei.

— E timpul să pleci, Anna.

Retrăgându-se, se uită atent la el. Maxilarele îi erau încleştate, nările umflate, respiraţia nu i se calmase încă. Îşi dădu seama că era încă destul de tensionat. Şi, Dumnezeu s-o ierte, acest lucru îi făcea plăcere.

Era clar că nu-i părea rău că o sărutase.

Privirea îi zăbovi pe buzele ei.

— Anna, intră în casă acum!

Ea încuviinţă din cap. Nu voia să plece în mod special, dar dacă Max avea nevoie să fie singur, îi putea face această favoare.

— Ne vedem diseară, murmură ea, se întoarse cu spatele şi plecă, nu înainte să-i mai zâmbească o dată.

*

Max o privi pe Anna îndepărtându-se şi se gândi că asta însemna să regreţi ceea ce ţi-ai dorit.

Era pe cale să obţină încrederea şi prietenia Annei, aşa cum sperase. Dar se întâmpla mai repede decât se aşteptase, ceea ce era o surpriză deopotrivă plăcută şi îngrijorătoare. Nu era sigur ce voia de la ea. Şi nici nu avea cea mai vagă idee ce spera ea să obţină de la el. Şi până nu înţelegea exact ce voiau unul de la altul era o nebunie să continue în ritmul acela.

Nu mai avea 25 de ani, nu mai era beat şi furios pe toată lumea, nu mai era dispus să ceară în căsătorie o persoană pe care o cunoscuse cu o jumătate de oră înainte.

Acum avea 29 de ani, era complet treaz şi gata să tragă o doamnă în iarbă ca un maniac. Apoi s-o ceară în căsătorie.

Max îşi trecu mâna prin păr. Aveau amândoi nevoie de timp. N-aveau de ce să se grăbească. Nu era ca şi cum urma să plece la război. Şi nici ea nu era înconjurată de pretendenţi şi nici nu era copleşită de cereri în căsătorie.

Iar el nu era un maniac.

Dar să fie al naibii dacă nu îi plăcuse la nebunie gustul gurii ei şi căldura ispititoare care îi emanase prin haine. Dorinţa care năvălise peste el în momentul în care o atinsese îl luase prin surprindere. Dorinţa transformată în nevoie aproape că îl făcuse să-şi piardă controlul.

Îşi roti umerii ca să se detensioneze. Nu-i plăcea să piardă controlul.

Avea nevoie de puţin timp şi de puţin spaţiu ca să analizeze situaţia înainte de a merge înainte. Două sau trei zile în care să-şi limpezească mintea şi să facă un plan de acţiune cumpătat.

Poate doar două zile, decise el, privind cum Anna îşi unduia şoldurile în timp ce urca treptele de la terasă. Până la urmă, nu plănuia o campanie militară. Două zile erau suficiente. Mai mult decât suficiente.

Anna se uită peste umăr o singură dată înainte să dispară apoi în casă.

Poate că nu avea nevoie decât de o singură zi. 24 de ore pline, în felul acesta nu va rata decât o cină şi două plimbări de dimineaţă. Era destul timp cât să rezolve

situaţia spre satisfacţia lui şi, spera el, spre binele tuturor.

În cel mai rău caz, măcar avea timp suficient să se reculeagă.

Capitolul 14

A doua zi dimineaţă, Anna îl aşteptă răbdătoare pe Max afară, până când mândria îi spuse că era momentul să o ia din loc. Apoi mai aşteptă puţin. Ceea ce fu o greşeală, pentru că, atunci când plecă în cele din urmă fără el, nu era doar dezamăgită că nu venise, ci şi puţin supărată pe sine că pusese atât de mult preţ pe prezenţa lui.

Cât de naivă fusese să presupună că Max va veni! Ce prostie să se simtă atât de dezamăgită! Nu plănuiseră propriu-zis să se întâlnească. Nu-i promisese că se va plimba cu ea în fiecare dimineaţă. Aşa cum nu promisese că va fi prezent la fiecare masă.

Nu fusese prezent la cină seara trecută, iar Lucien nu oferise decât o scuză superficială în numele lui. I se spusese că Max avea treabă. Annei i se păruse teribil de nedrept că un gentleman putea să scape de orice activitate pretinzând că avea treabă. Dar încercă să nu ia personal absenţa lui Max şi nici explicaţia dată pentru absenţa lui.

Dar îi era greu să nu ia personal absenţa lui din dimineaţa aceea. Era puţin probabil să nu fie vorba despre o chestiune personală atunci când un bărbat evita o femeie după ce o sărutase.

Asta, bineînţeles, dacă nu era pur şi simplu cumpătat. Ştiau amândoi foarte bine că atracţia lor reciprocă nu putea duce la nimic. El era în continuare viconte, iar ea era în continuare fiica unei curtezane. Nu erau mai potriviţi unul pentru altul în acel moment decât fuseseră cu patru ani în urmă.

Poate că, păstrând distanţa, nu făcea decât să ia în considerare acest fapt şi reputaţia ei (desigur, dubioasă).

Ar fi preferat să n-o facă. Adevărul adevărat era că

voia să fie nechibzuită. Măcar puţin. Doar cât era la Caldwell şi cât era vorba despre Max. Îşi petrecuse toată viaţa fiind Fecioara-de-Gheaţă şi avea tot restul vieţii să fie o fată bătrână lipsită de orice speranţă. În momentul acela însă voia să... nu voia decât să-l sărute pe Max Dane. Şi mai mult decât orice, nu voia decât ca el să-şi dorească acelaşi lucru.

Cât de ironic era faptul că, după ce îşi dorise toată viaţa să cunoască mai mulţi bărbaţi, acum nu-l voia decât pe acela care era o haimana.

Simţindu-se descurajată, dar nu mai puţin hotărâtă să profite de dimineaţa aceea, se opri la grajduri şi-şi băgă capul să o vadă pe Hermia care dormea, apoi îşi începu plimbarea. Nu ajunse prea departe, ci doar traversă câmpul unde se jucase împreună cu Max şi cu Hermia cu o zi în urmă, când auzi un râset ciudat şi ascuţit venind din pădure.

Anna se opri şi îşi înălţă capul ca să-şi dea seama de ce i se părea atât de ciudat sunetul. Avea o cadenţă bizară, sau...

— O, nu! Nu, nu, nu! Nu se auzea un râset, era un plânset întretăiat de copil. Îngrozită, se învârti pe călcâie, îşi duse mâinile pâlnie la gură şi strigă spre grajd: Ajutor! Am nevoie de ajutor în pădure!

Rugându-se să o fi auzit cineva, dar nefiind dispusă să aştepte ca să afle, Anna îşi ridică poalele şi o luă la fugă printre copaci, urmând zgomotul. Tufişurile şi crengile i se agăţau de piele şi de rochie, încetinind-o. Se împiedică de mai multe ori de rădăcini şi fu cât pe ce să cadă. Dar în cele din urmă pădurea se termină, iar în zare se vedea o păşune, iar mai aproape, un iaz mare.

În mijlocul iazului era o fetiţă. Nu i se vedeau decât umerii şi se agăţa cu disperare de o scândură dreptunghiulară şi de o sfoară care erau sau nu ceea ce rămăsese dintr-o plută. Doar o parte din ea era la suprafaţă.

Când Anna se apropie, fetiţa o zări, cu un amestec dureros de teroare şi speranţă întipărit pe chip.

— Ajutor! Te rog! Nu ştiu să înot! Nu ştiu să înot!

— Da! Da! Vin! O să fie bine!

Anna ajunse la mal şi se opri brusc. Fetiţa era în mijlocul iazului. La naiba, nu ştia cât de adâncă era apa. Cu o sudalmă, se răsuci din nou, cercetând pământul din faţa copacilor.

— Nu mă lăsa! Vocea fetiţei deveni şi mai panicată când o văzu pe Anna că îi întoarce spatele. Nu! Ajutor!

— Sosesc! Sosesc, mai ţine-te un pic!

— Nu pot!

Anna se uită peste umăr. Din ce vedea, putea. Buclele blonde ale fetiţei nu erau ude decât la capete. Dar nu avea prea mult timp la dispoziţie. Orice ar fi folosit ca să plutească se scufunda cu rapiditate.

„La naiba, unde…?”

— Da!

Găsi ce căuta la marginea pădurii. O creangă lungă şi solidă, dar destul de uşoară cât s-o poată căra. Cărând-o pe jumătate şi pe jumătate târând-o, fugi înapoi spre baltă şi se aruncă direct în apă.

Nici nu-şi dădu seama cât de rece era apa, dar nu reuşi să ignore cât de grea era, căci poalele îi erau îmbibate cu apă şi o trăgeau în jos. Picioarele i se afundau în noroiul de pe fundul bălţii. Îşi pierdu un pantof, apoi şi pe celălalt. Creanga plutea deasupra apei, dar îi era greu să o tragă după ea.

Înainta înnebunitor de încet şi cu cât ajungea mai departe, cu atât rezistenţa exercitată de apă şi noroiul o împiedicau mai mult. Apa îi ajunse la talie, apoi la piept, apoi la umeri, apoi la gât şi dintr-odată nu mai simţi pământul sub picioare.

— Fir-ar al naibii!

După cum se temuse, apa era prea adâncă ca să ajungă la fetiţă. Dacă mai făcea un pas, se îneca.

Dar copila nu era departe, poate la trei metri, şi Anna văzu că era foarte mică, de şapte sau opt ani. Pluta era scufundată aproape în totalitate şi fetiţa se lupta să rămână agăţată de un colţ alunecos şi să-şi ţină bărbia deasupra

apei.

Anna trase creanga şi o împinse în faţă.

— Te rog, fă s-o ajungă! Te rog, Doamne, te rog, te rog, fă s-o ajungă!

Capătul crengii era la doar câţiva centimetri de fetiţă.

— Da! Anna prinse puţină speranţă. Prinde-te de creangă!

Panicată, fetiţa se uita de la creangă la Anna.

— Ajută-mă!

— Prinde-te de creangă, iubito! O să fie bine.

— Nu! Fetiţa întinse mâna spre Anna. Ajută-mă!

La naiba! Anna încerca să se aplece în faţă, să împingă creanga mai aproape de fetiţă, dar degeaba.

— Nu pot să ajung la tine. Trebuie să apuci creanga. Poţi să faci asta. Hai!

Plângând, copilul întinse o mânuţă şi, disperată, reuşi cumva să apuce creanga.

— Am prins-o! Am prins-o!

— Bravo, fetiţo! Acum respiră adânc, strânge-o cu ambele mâini şi ţine-te bine!

Printr-un miracol, fetiţa făcu exact ce i se spusese. Anna speră ca fata să se ţină bine, apoi trase de creangă. În acelaşi timp, copilul dădu drumul la plută şi greutatea suplimentară o luă pe Anna prin surprindere. Pentru o clipă, fu îngrozită că o să se scufunde, dar reuşi să-şi schimbe centrul de greutate şi să-şi găsească echilibrul. Apoi nu trebui decât să tragă de câteva ori de creangă şi fetiţa ajunse lângă ea.

Anna o trase de mână şi o luă în braţe. Dacă ar fi putut respira, ar fi urlat de bucurie şi de uşurare.

— Am reuşit! O, am reuşit, drăguţo! Te-am prins.

Nişte braţe mlădioase i se încolăciră strâns în jurul gâtului. Dacă fetiţa spuse ceva, ea nu auzi din cauza bolboroselii şi a plânsetului şi din cauza faptului că o striga cineva de pe mal.

Anna se întoarse precaut, îndepărtându-se de locul unde apa era adâncă şi-l văzu pe Max sărind în apă. Le ajunse la jumătatea drumului, cu părul încâlcit, gâfâind şi

cu faţa lui frumoasă schimonosită.

— Anna…

— I s-a scufundat barca, îi spuse şi se întrebă dacă afirmaţia i se părea şi lui la fel de ridicolă ca ei.

Luă în braţe copilul care plângea şi tremura şi o cercetă pe Anna din priviri.

— Eşti bine? Ai păţit ceva?

Anna nu era sigură cui i se adresa, dar clătină din cap, gândindu-se că răspunsul era valabil oricum. Fetiţa nu avea nicio rană vizibilă, iar faptul că plângea atât de tare arăta că nu-i intrase apă în plămâni.

Max continuă să se holbeze la ea.

— Eşti sigură?

— Da. Stătea în picioare în apă. Cum ar fi putut să fie vătămată? E adevărat că se simţea din ce în ce mai ciudat, fiind uşor detaşată de ce se întâmpla în jurul ei, dar asta nu era nimic serios.

— Bine, spuse Max, încuviinţând din cap. Bine atunci. Hai, că ajungem imediat acasă!

Ţinând cu un braţ copilul care se agăţa de şoldul lui, Max o luă strâns pe după umeri cu celălalt şi o conduse spre mal. Anna era recunoscătoare pentru ajutor. Nu se simţea obosită, dar picioarele îi erau slăbite, ca şi cum tocmai alergase la o competiţie. Bineînţeles, neparticipând niciodată la cursă, era posibil ca…

— Anna?

Se uită la Max şi văzu că Max o privea răbdător şi foarte îngrijorat. O întrebase ceva, dar ea nu-l auzise peste pleoscăitul apei, ţiuitul din urechi şi plânsetele fetiţei.

— Sunt bine, spuse ea, ca să-l liniştească.

— Ce-ai spus?

Dacă nu ar fi fost atât de tulburată, ar fi amuzat-o incapacitatea lor de a comunica. În schimb, îl strânse de mână ca să-l liniştească şi aşteptă până ajunseră pe mal ca să-i spună:

— Sunt bine.

Nu era sigură că o auzise (nici ea nu se auzise), până când îi dădu drumul la umăr ca s-o ţină mai bine pe fetiţă în

braţe.

— Cum te cheamă, drăguţo? O mângâie pe spate cu blândeţe. Hai! Respiră adânc. N-ai păţit nimic... Bravo! Acum spune-mi cum te cheamă!

Copila tuşi, sughiţă şi după mai multe încercări reuşi să bâiguie:

— Cassandra.

— Cassandra? Max se uită mai bine la faţa copilei. Cassandra Hughs? Eşti nepoata doamnei Webster? Fiica lui Jim Hughs?

Fetiţa îşi trase nasul, sughiţă din nou şi încuviinţă din cap.

Max îi zâmbi ca să-i dea încredere.

— Nu te-am mai văzut de o grămadă de timp. Ai crescut un pic, nu-i aşa?

Ea îşi trase sufletul cu greu şi spuse:

— Da, domnule?

— A, nu mă mai ţii minte. Ultima oară când ne-am văzut a fost... Se gândi o clipă. Acum doi ani, aş zice. Erai o copiliţă pe-atunci. Domnişoară Rees, vrei să ne faci cunoştinţă cum se cuvine?

— Ce? Anna clipi, în timp ce mintea ei tulbure îi pricepu în cele din urmă cuvintele. A... da, evident. Ăăă, Lord Dane, v-o prezint pe Cassandra Hughs. Domnişoară Hughs, dumnealui este Lord Dane.

Cassandra făcu ochii mari, probabil pentru că-şi dădu seama că era purtată în braţe de un nobil.

Max se făcu că nu observă.

— Tatăl Cassandrei face cele mai frumoase dulapuri din Anglia, nu-i aşa, iubire?

— Da, milord, aprobă ea repede, mândria fiind mai importantă decât respectul faţă de nobil. Cele mai bune dulapuri din lume.

— Aşa le-am spus şi eu prietenilor mei din Londra.

— Din Londra? Serios?

— Serios, o asigură el solemn.

Pentru tot restul drumului spre casă, Max o tachină prietenos pe fetiţă. Anna nu asculta decât pe jumătate, căci

nu era în stare de mai mult în acel moment. O mie de gânduri haotice îi treceau prin cap, iar corpul îi plesnea de energie, fiind în acelaşi timp epuizat.

O dată sau de două ori, îl surprinse pe Max uitându-se la ea peste capul Cassandrei, cu o expresie îngrijorată pe chip. Dar nu îşi dădu seama cât de îngrijorat era până nu ajunseră la conac.

Un lacheu, care probabil îi observase de departe, îi întâmpină la uşă.

— Milord? Domnişoară? S-a întâmplat ceva?

— Da, i-o trânti Max, surprinzând-o pe Anna. Se pare că se surprinse şi pe el însuşi. Se dădu un pas înapoi şi tuşi. Îmi cer scuze, Perkins. Vrei te rog să-l anunţi pe Engsly şi să chemi doctorul?

— Da, milord.

Anna se uită la Cassandra. Nu părea să aibă nevoie de doctor, dar nu strica să fie examinată.

Se auzi gălăgie şi, când se întoarse, Anna o văzu pe doamna Webster venind agitată pe hol, cu trei servitoare după ea. Menajera făcu ochii mari când îi văzu pe cei doi adulţi murdari şi pe fetiţă în braţele lui Max.

— Dumnezeule, e...? icni ea, grăbi pasul şi aproape că-şi smulse nepoata din braţele lui Max. Cassie! Copilă, ce-ai păţit?

Spre surprinderea Annei, faptul că văzu o faţă familiară o făcu pe Cassandra să-şi piardă calmul pe care-l dobândise în drum spre casă. Fetiţa o strânse în braţe pe doamna Webster, îşi îngropă faţa la pieptul femeii şi începu să plângă. Din tot sufletul.

— O mică aventură la iaz, explică Max peste zgomotul plânsetului ei.

— La iaz? Dar ea nu ştie să înoate.

Anna se întinse şi o mângâie pe fetiţă pe umăr.

— Cred că avea o plută, dar s-a scufundat...

— O plută? o certă doamna Webster. Prostia aia pe care ţi-a construit-o văr-tu din două beţe şi o sfoară? Doamne, ce-a fost în capul tău? Puteai să mori, prostuţo!

Cassandra începu să plângă şi mai tare. Doamna

Webster o mângâie pe spate cu blândeţe.

— Să spui mersi dacă n-o să scoată taică-tu cureaua din cui pentru asta.

— Aveţi grijă dumneavoastră să ajungă cu bine la părinţii ei?

Doamna Webster încuviinţă din cap şi traversă holul cu paşi mari, certând-o şi consolând-o în acelaşi timp pe Cassandra.

Anna îşi muşcă buza, îngrijorată.

— Tatăl ei n-o s-o...?

— Nu, o asigură Max, apoi se întoarse şi i se adresă celei mai apropiate servitoare. Cheam-o pe doamna Culpepper!

— Nu, opreşte-te! Te implor, nu-i povesti doamnei Culpepper ce s-a întâmplat! Nu încă. Nu avea cum să-i ascundă aşa ceva, dar putea să tragă puţin de timp. Se va agita teribil.

Nu păru prea încântat de cererea ei, dar încuviinţă din cap, apoi le trimise pe servitoare să aducă prosoape, pături, coniac, haine curate şi ceai cald, apoi o conduse pe Anna într-un salon din apropiere.

— Aprinde focul! îi ordonă unei slujnice şi o aşeză pe Anna într-un scaun. Şi să nu uiţi să-i spui doctorului să se ducă mai întâi la familia Hughs şi apoi să vină direct aici.

— Ai de gând să-l plăteşti pentru îngrijirea Cassandrei? întrebă Anna. Se foi pe scaun, simţindu-se inconfortabil din cauza hainelor ude. E foarte generos din partea ta.

— Şi a ta, răspunse el.

Luă o pătură de la un lacheu şi i-o puse pe umeri Annei.

Era generos şi cu ea?

— Nu eu m-am gândit la asta.

— Voiam să spun că îl voi plăti ca să te îngrijească şi pe tine.

— Poftim? N-am nevoie de doctor.

— Atunci am să-i irosesc timpul şi mie o să-mi irosesc banii, dar tu nu vei avea de ce să-ţi faci griji. Uite... îi

întinse un pahar mic de coniac. Bea-l!

Strâmbă din nas, dar dădu peste cap conţinutul.

— O, icni ea. E îngrozitor. Pur şi simplu nu înţeleg de ce le place oamenilor.

Max luă paharul gol şi-l puse deoparte.

— Văd că nu eşti străină de băutură.

— Nu.

Băutura, ca şi relaţiile carnale dintre un bărbat şi o femeie, făcuse parte din educaţia pe care i-o făcuse doamna Wrayburn în casa Anover. Când avea în jur de zece ani, i se dăduse să guste nişte tărie, precum şi instrucţiuni despre cum trebuie servită şi băută, apoi i se spusese să se servească singură pe viitor. Fără să fie tentată de curiozitate sau de nevoia de a se răzvrăti şi văzând cu ochii ei ce poate face prea multă băutură dintr-un om, Anna se ţinuse la distanţă de alcool.

— Aş fi preferat să fiu. Se schimonosi şi se întinse după ceaşca cu ceai pe care cineva i-o adusese foarte rapid. Ce chestie nesuferită!

Dar băutura îşi făcu treaba, încălzind-o pe dinăuntru şi calmându-i nervii.

Se uită la Max, observă că era palid şi că avea gura încordată şi se întrebă dacă nu i-ar prinde bine şi lui un pahar.

Capitolul 15

Lui Max îi venea să bea toată sticla sau cel puţin să dea câteva duşti zdravene peste cap.

Dar cum asta l-ar fi făcut şi mai inutil în situaţia dată, rezistă tentaţiei şi se strădui să aibă grijă de Anna. Cu ceva timp în urmă se considerase slab şi egoist pentru că dăduse curs dorinţei de a o vedea. Acum însă încerca să-şi alunge din minte imaginile cu ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu ar fi cedat şi nu ar fi căutat-o.

Nu că ar fi ajutat-o prea mult după ce-o găsise. Când ajunsese el, Anna deja trăsese copilul spre ea (deşi folosise o metodă neconvenţională, un băţ). Dar el ar fi putut să ajute mai mult. Dacă fetiţa ar fi fost prea grea sau prea panicată şi le-ar fi scufundat pe amândouă, ar fi putut să ajungă la ele la timp şi să le ajute. Aceasta era o mică consolare, dar se agăţa de ea.

Max mai luă o pătură şi o înveli pe Anna.

Ar fi trebuit să fie acolo de la început. Ce-o fi fost în capul lui de-o lăsase să se plimbe singură? Nu fusese obligat s-o salveze de Clover şi s-o ducă în braţe până acasă ultima oară când plecase să exploreze singură?

Ea nu era o fetişcană de la ţară, obişnuită cu pericolele vieţii rurale. Femeia asta nu ieşise niciodată din Londra. La naiba, abia dacă ieşise din propria casă. Cu siguranţă, nu avea ce să caute singură…

— Poate că ar trebui totuşi s-o chemăm pe doamna Culpepper.

Max clipi când auzi vocea Annei. Uitându-se în jos, văzu că mai avea o pătură în mână.

— Sunt…? Nu-i plăcea deloc întrebarea asta. Sunt prea agitat?

— O, da, încuviinţă ea cu simpatie. Ca să fiu sinceră, nu mi s-a mai întâmplat asta, nici măcar cu doamna Culpepper. Îţi dai seama că afară e cald?

Se uită la pătura pe care o avea în mână, la cele două pături pe care le avea pe ea, la focul din şemineu şi la ceaşca de ceai aburind pe care o avea în mână.

— Tremurai, spuse el pe un ton defensiv.

— Da?!

Tremurase doar puţin, dar simţise asta când o luase de umeri şi-i displăcuse profund sentimentul. Ura ideea că Anna putea fi rănită sau bolnavă, nu în ultimul rând pentru că această idee îl îngrozea.

— Poţi să tremuri din cauza şocului, îi spuse.

— Nu mi-e frig. Mă simt… Ei bine, mă simt în toate felurile, dar nu înfrigurată, spuse ea, şi ridică o mână când el se apropie de ea.

El îi studie chipul cu atenţie. Obrajii îi erau îmbujoraţi şi sănătoşi. Dar asta nu-l împiedică să-şi dorească să o mai învelească cu o pătură. — Cum adică te simţi în toate felurile?

— E... Nu ştiu... Mă simt... dezorientată, ca şi cum totul s-ar mişca mai repede decât mine. Făcu o grimasă şi roşi. N-are niciun sens ce spun.

— Ba da, are sens, o asigură el.

— Şi în acelaşi timp, mă simt învigorată... mă simt chiar minunat, ca şi cum aş fi urcat un munte fără să gâfâi când ajung în vârf. E destul de ciudat şi nu chiar neplăcut.

— E perfect natural. Pe vremea când era soldat, simţise ceva asemănător după fiecare bătălie. Mintea nu putea să convingă întotdeauna corpul că pericolul trecuse. Puse deoparte ultima pătură. O să te simţi mai bine după ce te odihneşti.

— Să mă odihnesc? Păru stupefiată să audă aşa ceva. N-aş putea.

— Poţi să încerci. Te ducem sus, unde poţi să te schimbi, să te întinzi şi... Nu-şi termină ideea şi-şi încleştă pumnii. Doamne, Dumnezeule, ce se întâmpla cu el? Când se transformase într-o dădacă zăpăcită şi incompetentă? Da, bineînţeles că nu te poţi odihni. Aşa cum nici el nu putea să se abţină să nu-i dea de pe umăr o şuviţă udă de păr şi să nu-i aranjeze păturile. Ai milă de mine şi distrage-mi atenţia! Spune-mi de ce ai folosit un băţ!

— Poftim? Luă o gură de ceai şi aşteptă răbdătoare ca mintea ei agitată să asimileze sensul cuvintelor. A, creanga? Am folosit-o ca să ajung la Cassandra.

— La doi metri distanţă?

— Apa devenise dintr-odată foarte adâncă.

— Şi... tu...? I se strânse inima în piept şi calmul pe care sperase să-l fi câştigat dispăru. Să nu-mi spui că nu ştii să înoţi?

— Nu, bineînţeles că nu. Clipi şi se uită la el cu o expresie curioasă. E posibil să ştiu din naştere, precum câinii?

El clătină din cap, uimit şi îngrozit.

— Ei bine, atunci nu, nu ştiu să înot, spuse ea, şi râmji.

Un şir de sudalme vulgare îi ieşiră involuntar din gură.

— Da, spuse Anna. Aşa am reacţionat şi eu. Însă doar în gând, fiindcă era un copil de faţă.

— Ai fi putut să te îneci. Ai fi putut să mori.

— O, da, ştiu. Respiră adânc şi râmji din nou, ca o femeie tulburată. Mi-a fost foarte frică.

Nu era de mirare că tremura. Nu era de mirare că nu ştia exact cum se simţea.

— Şi asta… te bucură? La naiba, chiar îşi dorea să bea nişte coniac.

Nu, de fapt, ce-şi dorea era să o ia pe Anna în braţe şi s-o învelească cu multe pături şi apoi să bea o sticlă întreagă, în timp ce căldura ei liniştitoare îi descâlcea nodul din piept.

— Pe moment, nu. Dar acum, da. Ridică sfioasă din umeri şi explică: Nu există curaj în absenţa fricii.

Închise strâns ochii pentru o clipă, apoi îi deschise din nou, dar descoperi că era la fel de confuz.

— Nu înţeleg.

— Curajul înseamnă să faci ceva ce trebuie, chiar dacă ţi-e frică. Dacă nu ţi-e frică e doar… nechibzuinţă.

Începea să înţeleagă ce voia să spună, ceea ce-i ridică semne de întrebare în legătură cu propria stare de spirit.

— Şi asta e important pentru tine, să fii curajoasă?

— Îmi imaginez că e important pentru toată lumea. Dar da, sunt uşurată să văd că nu sunt o laşă.

Se întinse să-i dea o şuviţă de păr după ureche şi descoperi că era reconfortant să-i simtă căldura pielii pe vârful degetelor. Dacă ar fi ţinut-o în braţe, ar fi fost şi mai reconfortant, dar ajuta şi asta.

— De ce ai crede altceva?

— Nu credeam altceva. Nu tocmai. Pur şi simplu… nu ştiam. Omul se întreabă cum ar reacţiona în nişte împrejurări groaznice. Eu m-am întrebat asta destul de mult. Dar eu nu prea am ieşit din casa Anover… Clătină din cap şi îşi lăsă ideea neterminată.

Max încuviinţă şi o mângâie pe umăr. Nu-şi dădea

seama dacă era stânjenită sau dacă era încă în stare de şoc, dar înţelegea ce voia să spună. Mare parte din felul în care o persoană se defineşte pe sine are legătură cu interacţiunile cu lumea exterioară. Când acea lume este foarte îngustă, probabil că ai sentimentul că şi oportunităţile de a te defini sunt foarte limitate.

— Ai fi putut să mă întrebi pe mine, spuse el, şi, uitându-se repede peste umăr ca să se asigure că erau singuri, se aplecă şi o sărută pe frunte. Era o senzaţie mai plăcută decât să-i atingă obrazul. Ţi-aş fi spus cât de curajoasă eşti, şopti el.

— Mulţumesc. Oftă şi îi oferi un zâmbet pe jumătate de recunoştinţă şi pe jumătate de scuză. Dar nu e acelaşi lucru.

— Nu, fu el de acord. Ştiu că nu e acelaşi lucru.

Ştia anumite lucruri despre el însuşi pe care le considera a fi adevăruri absolute. Îi plăcea să călătorească. Fusese un ofiţer bun. Fusese un frate jalnic. Era în mod evident nepriceput la jocurile de noroc. Dacă nu i s-ar fi permis să plece de la conacul McMullin nu ar fi ştiut toate acestea şi multe altele despre el însuşi.

Pentru că nu părăsise niciodată casa Anover, existau o mie de lucruri pe care Anna trebuia să le descopere despre ea însăşi.

Max îşi retrase mâna de pe umărul Annei şi îşi făcu de lucru turnându-şi o ceaşcă de ceai pe care nu o dorea. Pentru prima oară se întrebă dacă ar trebui să o curteze pe Anna cu orice preţ sau dacă asta ar echivala cu a se gândi că era o idee bună să răpească o domnişoară din camera copiilor sau să prindă un fluture care tocmai ieşise din cocon.

Următorul lui gând fu că în ultimul timp citise prea multă poezie siropoasă.

Auzi, un fluture!

Anna Rees nu era o curiozitate fragilă şi niciun copil care avea nevoie să fie cocoloşit. De fapt, din multe puncte de vedere, era mai capabilă decât multe tinere din lumea bună să exploreze lumea. Era inteligentă, sensibilă şi poate

cel mai important, bine educată. Viaţa petrecută în casa Anover nu era o pânză albă. Experienţa ei nu era săracă, ci doar neobişnuită.

Nu detaliile îi lipseau. Era clar ce fel de femeie era. Ce-i lipsea era încrederea în sine. Care venea – şi uneori dispărea – cu timpul, ca la toată lumea. Cu toţii învăţăm lucruri noi despre noi înşine, lucruri bune, lucruri rele şi tot ce se află între aceste două extreme. Anna nu era singura în această situaţie.

Ea învăţase ceva nou despre ea însăşi în ziua aceea şi asta îi întări încrederea în sine.

El aflase ceva nou despre el însuşi în ziua aceea şi asta îl făcu să se simtă stingherit.

Se pare că era capabil să se agite prea mult. În mod evident, era incapabil să stea 24 de ore departe de Anna Rees. În mod clar, era mai puţin motivat de loialitate, cât era motivat de o frică iraţională, căci două minute mai târziu, atunci când fu alungat din cameră ca Anna să poată să se schimbe cu nişte haine uscate, primul lucru pe care-l făcu fu să se ducă s-o caute pe doamna Culpepper. Apoi pe Lucien.

Nu strica dacă se agita puţin. Cu atât mai bine dacă doamna Culpepper şi Lucien se vor agita până o vor convinge pe Anna să petreacă restul zilei odihnindu-se.

Capitolul 16

A doua zi după-amiază, Anna îşi croi drum pe scara din dos, inventariindu-şi suferinţele mai mari şi mai mici. O dureau picioarele într-un mod plăcut din cauza plimbării de dimineaţă. O usturau puţin degetele acolo unde, în joacă, Hermia îşi băgase colţii mici, dar ascuţiţi. O dureau coastele şi obrajii de la atâtea zâmbete şi râsete.

Anna era sigură că în ultimele zile zâmbise şi râsese mai mult decât într-un an întreg şi aproape de fiecare dată se întâmplase în prezenţa lui Max.

În dimineaţa aceea o aşteptase din nou pe terasă. Numai că de data asta, în loc să-i propună o plimbare, se oferi s-o înveţe să înoate. Ceea ce i se păru amuzant, până în momentul în care îşi dădu seama că el vorbea serios.

Deşi era un gest frumos, ea îl refuză. Voia să înveţe să înoate, dar nu era dispusă să se dezbrace în faţa lui Max (sau în faţa oricui se mai nimerea să treacă pe-acolo) şi să intre în iaz îmbrăcată doar cu o cămăşuţă subţire.

De fapt, o imagine destul de intimă îi veni în minte. În mod normal, Max ar fi fost nevoit să se dezbrace şi el de o parte din haine, iar ea ar fi putut să vadă cum arăta cu pieptu-i musculos dezgolit şi cu pantalonii mulaţi pe coapsele puternice... îşi imagină cum ochii i se vor înnegura văzând-o doar în cămăşuţă subţire şi udă. Dar poate că şi Max bănuia că situaţia ar fi putut deveni problematică, căci nu insistă atunci când ea îl refuză, ci doar îi smulse promisiunea de a-i cere doamnei Culpepper s-o înveţe să înoate cât de repede posibil. Anna n-avea nici cea mai vagă idee dacă doamna Culpepper ştia sau nu să înoate, dar îi promise oricum s-o întrebe.

Anna aruncă o privire pe fereastră şi observă agitaţie în faţa scărilor. Se opri, se uită mai atent şi simţi că inima i se rostogoleşte pe podea.

O trăsură şi mai mulţi călăreţi se apropiau de casă.

— O, nu!

Lucien avea musafiri. Mulţi musafiri.

După ce se întrebă panicată dacă era mai bine să se ascundă şi să afle cine erau oaspeţii sau dacă înainte să se ascundă ar trebui să afle cine erau, Anna se repezi spre holul din faţă, ajungând acolo în momentul în care primii oaspeţi intrau în casă.

Doar că ea nu se afla chiar în foaier. Era în pragul unei cămăruţe de depozitare, într-un hol mai mic, adiacent foaierului, de unde putea să vadă şi să audă tot ce se petrecea acolo fără să fie observată.

Deci se ascundea şi spiona. Şi din cauza asta se simţea prost, dar nu atât de prost încât să plece de-acolo. Mai ales că Lucien tocmai făcuse câţiva paşi şi întâmpina o

femeie cu părul auriu, îmbrăcată într-un costum de călărie verde şi prăfuit.

— Winnefred! Nu credeam c-o să vii!

Annei îi crescu pulsul. Lady Winnefred Haverston. O, Doamne, venise şi restul familiei!

Lady Winnefred îşi sărută prieteneşte pe obraz cumnatul şi făcu un pas în spate.

— Mi-e mai uşor să călăresc decât să stau în nenorocita aia de trăsură. Deşi, ca să fiu sinceră, spatele nu mi s-a obişnuit cu statul în şa…

— Freddie, se auzi o altă voce feminină, dă-mi şi mie voie să-mi salut soţul înainte să-l pui pe fugă cu glumele tale.

Chipul lui Engsly se lumină vizibil când o a doua femeie intră pe uşă, cu un coş de nuiele în mână.

— Lilly!

Lady Engsly îi înmână coşul lui Winnefred şi-şi îmbrăţişă cu căldură soţul.

Văzând asta, Anna ridică mirată din sprâncene. Deşi experienţa ei cu cei din lumea bună era limitată, până şi ea ştia că astfel de manifestări de afecţiune între soţ şi soţie erau neobişnuite.

Lucien îi dădu soţiei sale o şuviţă de păr după ureche şi o sărută pe frunte.

— Nu pot să-ţi spun cât de uşurat mă simt că ai ajuns în sfârşit.

— Ţi-a fost frică că am fost răpită de ţigani? întrebă Lady Engsly rânjind. Că am fost atacată de tâlhari? Că m-am pierdut?

— Da, mi-a fost frică de toate astea şi de multe altele.

Lady Winnefred pufni într-o manieră nepotrivită pentru o adevărată doamnă.

— Am făcut călătoria asta de foarte multe ori şi nu s-a întâmplat nimic.

— Da, dar am făcut-o împreună până acum, îi atrase imediat atenţia Lucien.

— Prezenţa ta ar fi fost inutilă, spuse o voce masculină din uşă. Aşa cum se întâmplă în general când

sunt eu prin preajmă.

Curioasă, Anna se aplecă în faţă şi văzu intrând în casă singura persoană pe care o aştepta cu adevărat. Lord Gideon Haverston. Celălalt frate al ei.

În timp ce el şi Lucien se tachinau reciproc, Anna îl studie în detaliu şi observă că are ochii şi părul negru, la fel ca fratele său. Nu era cu mult mai înalt decât Lucien, dar era mai bine făcut, cu pieptul şi umerii mai largi, şi mult mai musculos. Avea baston şi mergea cu un uşor şchiopătat, rezultatul, i se spusese, unei răni dobândite într-o bătălie navală. La un moment dat, fratele său fusese căpitanul Haverston.

Era ciudat să se gândească la asta. Ce făcea ea în timpul în care acest bărbat luptase pentru viaţa lui în iureşul unei bătălii îngrozitoare? Broda? Conjuga verbele unei limbi moarte?

Despre ce naiba aveau să vorbească?

Privi bijuteriile lui Lady Engsly şi zâmbetul încrezător al lui Lady Winnefred. Despre ce ar putea să discute cu ele?

Ţinându-şi soţia pe după umeri, Lucien îi făcu un semn cu bărbia lui Lady Winnefred.

— Ce-ai acolo, Freddie?

— Un coş.

Lucien făcu o pauză semnificativă înainte să vorbească din nou.

— Şi în coş ce ai?

— A, nimic deosebit.

Era evident că Lady Winnefred nu se pricepea să mintă.

— E o pisică, anunţă Lady Engsly. A furat-o de la un han.

Lucien nu păru prea surprins.

— Du-o în grajd, Freddie!

— Ţi-am spus eu! o tachină Lady Engsly.

Lady Winnefred se strâmbă la cumnata ei.

— N-am furat-o. Am salvat-o. Şi nu e o pisică, e o pisicuţă. Nu se poate descurca singură în grajd.

— Nu poţi s-o ţii în casă, îi spuse Lucien.

— De ce nu?

— Valetul meu are alergie la pisici.

Lord Gideon îşi întoarse privirea de la majordomul cu care vorbea în şoaptă.

— Cine, Kincaid? Kincaid n-are nicio alergie.

Lucien clătină din cap.

— Kincaid e în vizită la mama lui.

— Ce importanţă are? întrebă Lady Winnefred. Doar nu-i cer omului tău s-o ţină pe Gwennie în braţe.

— Gwennie? Engsly se uită în tavan şi mormăi. Ca pe mătuşa Gwen? Credeam că am hotărât să nu mai numim animalele după membrii familiei.

— M-a asigurat că e o onoare, spuse Lord Gideon.

— Chiar aşa este, îl asigură Lady Winnefred. Îmi place de mătuşa voastră. Şi îmi place această pisică.

Lady Engsly râse şi-l mângâie pe Lucien pe mână.

— Şi sunt convinsă că singura problemă pe care o are valetul tău este să strângă părul de animal de pe hainele de stofă. Freddie, promite că o s-o ţii pe Gwennie departe de hainele lui Lucien şi de valetul lui!

— Promit să mă străduiesc.

— Freddie! spuse Lady Engsly cu o voce ameninţătoare.

— E vorba de o pisică, îi reaminti Lady Winnefred. Pisicile se pricep să se furişeze.

Lord Gideon îşi miji ochii la soţia lui.

— Spune-mi că n-ai de gând să o ţii în camera noastră!

— Cum altfel aş putea să stau cu ochii pe ea?

— Bine, bine. Luă coşul din mâna soţiei lui şi-l înmână celui mai apropiat lacheu. Spune-i şefului grăjdarilor să stea cu ochii pe ea!

Lady Winnefred îi aruncă o privire mânioasă, dar chiar şi de la distanţă Anna putea să vadă că nu era nimic serios.

— În curând, n-o să aibă grijă doar de pisică. Unde ţi-e loialitatea de soţ?

— Îşi face de cap undeva cu obedienţa ta de soţie. Se aplecă şi-o sărută pe buze. Am înţeles că fac o pereche

fericită.

Lady Winnefred râse, dar Anna nu auzi răspunsul ei, căci fu acoperit de vocea lui Max care se apropia pe hol.

— Ce faci aici?

Mai târziu avea să se simtă jenată că fusese prinsă de Max trăgând cu urechea. Dar pe moment, nu se temu decât că familia Haverston îi va remarca prezenţa. Se uită la Max, la foaier şi din nou la Max. Cum păreau să nu-i fi auzit, se furişă din pragul uşii cu paşi repezi, îl prinse de braţ şi-l trase după ea într-un salonaş.

— Ce naiba faci? întrebă Max râzând.

— Şşşt! Anna scoase capul afară şi descoperi că putea să vadă în foaier dacă stătea pe vârful picioarelor şi se uita pe deasupra unei urne imense.

— A venit familia.

— Gideon şi Lady Engsly?

— Şi Lady Winnefred.

— Serios? aruncă şi el o privire, zâmbi şi se întoarse spre ea. Şi noi de ce stăm aici şuşotind?

— Păi... îşi muşcă buza şi încercă disperată să răspundă întrebării fără să răspundă cu adevărat, căci nu voia să recunoască în faţa lui Max că era o mare nătăfleaţă. Nu ştiu de ce şuşotim, recunoscu ea. Nu aud ce spun, ceea ce înseamnă că nici ei nu ne aud pe noi, deşi poate că te-au auzit pe tine când veneai pe hol. Ai vorbit destul de tare şi...

— Dar de ce ne ascundem, dragă? insistă el.

— Ăăă... îşi roti privirea prin încăpere, căutându-şi inspiraţia. Aşa. Păi... Pentru că... Vezi... Eu...

— Ce e?

Înfrântă, îşi lasă umerii în jos.

— Nimic. E ridicol.

— Nu e ridicol dacă te supără ceva. Şi cred că te supără foarte mult din moment ce până şi eu îmi dau seama că te supără. Când ea îl privi confuză, el ridică din umeri. Nu poţi să negi că eşti greu de citit.

— Asta înseamnă să-ţi păstrezi calmul. Pentru doamna Culpepper este foarte important să-ţi păstrezi

calmul. Îşi răsuci degetele în fustele rochiei. Ar fi foarte dezamăgită să vadă cum mă comport în acest moment.

— Vino aici! O luă cu blândeţe de braţ, o trase cu totul în salon şi închise uşa. Stai jos!

— Nu vreau să stau jos. Voia să se poată mişca prin cameră dacă o copleşeau emoţiile.

— Atunci, stai în picioare, zise Max. Dar spune-mi care e problema! Nu vrei să cunoşti restul familiei?

— Nu ştiu, răspunse ea fără să se gândească, dar se răzgândi. Bineînţeles că vreau. Nu ştiu de ce am spus asta. Numai că… Numai că nu am vorbit niciodată cu o doamnă adevărată. Nu cred că ştiu ce să spun.

— Bineînţeles că ştii. Vorbeşti cu doamna Culpepper în fiecare zi.

— Nu e acelaşi lucru. Ea face parte din familie. Îşi încleştă mâinile, frustrată. Asta e, ea face parte din familia pe care o ştiu. Şi nu este de viţă nobilă, ca ei. Poate că la un moment dat a fost şi ea nobilă, dar…

— Dar tu ai experienţă cu nobilimea, încercă el s-o convingă. Ai vorbit cu mai mulţi gentlemani. Aici şi la casa Anover, dacă eşti generoasă în ceea ce priveşte termenul „gentleman”.

— Nu e acelaşi lucru. Bărbaţii sunt diferiţi. Sunt…

— Adorabili? propuse el.

— Nu, doar tu eşti adorabil. Bărbaţii sunt simpli. Te rog, nu te supăra pe mine, adăugă ea repede când văzu că se încruntă. N-am vrut să spun decât că e mai uşor să discuţi cu oamenii pe care nu-i interesează decât două sau trei lucruri… Nici asta nu sună prea bine. Strânse materialul poalelor ca să nu-i tremure mâna. Lord Engsly apreciază cuvântul scris şi îşi adoră familia. Sunt convinsă că e interesat şi de alte subiecte, dar pasiunea lui sunt cărţile şi familia. Şi de aceea discutăm despre asta. E simplu. Mai mult decât atât, dacă uit de mine şi vorbesc când nu e cazul, el este un gentleman şi nu-mi atrage atenţia. Ce fac dacă doamna Engsly vrea să vorbească despre… încercă să se gândească la un subiect îngrozitor… Despre draperii sau ceva de felul acesta? Dacă uit de mine şi spun ceva care o

face să leşine? Dacă…

Nu-şi termină gândul, nevrând să admită cea mai mare temere a ei.

„Şi dacă se holbează la mine şi încep să şuşotească pentru că sunt Fecioara-de-Gheaţă a casei Anover?”

Puteau să-i facă viaţa foarte grea. *Madame* obişnuia să spună că nimeni, dar nimeni pe lumea asta nu putea să te ofenseze mai profund ca o doamnă adevărată. Cu cât era doamna mai sadea, cu atât putea să te rănească mai profund.

— Mă intimidează foarte mult doamnele, termină ea neconvingător.

Max clătină din cap, părând amuzat.

— Tu eşti cea mai intimidantă doamnă pe care o cunosc.

„Eu nu sunt o doamnă”.

— Nu au de ce să se teamă de mine, şi ele ştiu asta.

— Iar ţie n-are de ce să-ţi fie teamă de ele.

— N-ai de unde să ştii asta.

Max se apropie de ea şi o luă de mână.

— N-am să las pe nimeni să-ţi facă rău, spuse el în şoaptă şi-o mângâie pe mână. Asta ştiu sigur.

Căldura cuvintelor lui o învălui, iar nodul din gât se relaxă. Se gândi cum să răspundă acestor cuvinte frumoase, dar el nu-i dădu ocazia.

— În plus, continuă el, ne-am convins deja că nu eşti laşă.

— Poţi să fii curajos în anumite situaţii, şi în altele…

Îi strânse uşor mâna.

— Nu eşti o laşă.

Se întrebă dacă putea să obiecteze în continuare fără să pară într-adevăr o laşă, dar nu-i veni nimic în minte.

— Nu, fu ea de acord în cele din urmă. Nu sunt o laşă.

— Excelent. Îi oferi braţul, aşa cum o făcuse de dimineaţă. Hai să mergem în foaier!

Anna trase adânc aer în piept, apoi îl luă pe Max de braţ şi-i îngădui să o escorteze afară din cameră.

Pe măsură ce se apropiau, Anna observă că membrii

familiei Haverston râdeau şi vorbeau unii peste alţii aşa cum fac rudele între ele. Asta până când o văzură şi atunci sporovăială lor veselă încetă şi fu înlocuită cu o tăcere încordată.

Reuniunea de familie se întrerupse brusc. Din cauza ei. Anna nu se mai simţise niciodată atât de mult ca o intrusă.

„Bărbia sus, spatele drept, privirea înainte”.

Se concentră asupra materialului moale al hainei lui Max care-i atingea degetele, nu lăsă să i se vadă pe faţă frica pe care o simţea şi-l fixă cu privirea pe Lucien. El, cel puţin, părea realmente încântat să o vadă.

— A, iat-o! Lucien îi făcu un semn cu mâna. Anna, vino! Vino să cunoşti pe toată lumea!

Se forţă să zâmbească plăcut în timp ce era prezentată.

În mod clar, Max se bucura de afecţiunea lui Lady Engsly, a lordului Gideon şi a lui Lady Winnefred, căci îl salutară cu zâmbete sincere şi tachinându-l în glumă.

Pe ea n-o întâmpinaseră cu la fel de multă căldură. Lord Gideon îi zâmbi cel mai mult, dar o şi studie cu cea mai mare atenţie. Lady Engsly păru prietenoasă, dar precaută, iar Lady Winnefred îi păru Annei deopotrivă curioasă şi stânjenită.

Ei o întrebară despre şederea ei la moşie. Ea îi întrebă despre călătoria lor. Cuvântul „bine” fu rostit de mai multe ori. Era ca şi cum ar fi repetat întâlnirea cu Lucien, doar că stânjeneala şi incertitudinea erau amplificate. Şi nici nu putea să dea vina pe oboseală şi să se retragă în camera ei.

Din fericire, Lady Engsly folosi ea această scuză.

— Îmi pare rău, dar eu şi Freddie trebuie să ne retragem pentru o clipă. Suntem pline de praf şi nu ne simţim prea bine…

— Nu, nu e adevărat. Lady Winnefred ridică din umeri când toată lumea se uită la ea, care era cea mai prăfuită dintre toţi. Vreau să zic că mă simt bine, doar că sunt ruptă de foame.

Lucien făcu un semn spre capătul foaierului.

— Doamna Webster a pregătit o gustare în camera de zi.

— Excelent. Lady Winnefred o privi pe Anna cu ochii ei strălucitori de culoarea chihlimbarului şi îi zâmbi larg. Vreţi să mă însoţiţi, domnişoară Rees?

Invitaţia o luă pe Anna cu totul prin surprindere. Se părea însă că nu doar pe ea. Toată lumea ridică din sprâncene.

Din fericire, ea înţelese că grupul era doar surprins şi curios, dar nu dădea niciun semn de dezaprobare. Din nefericire, asta nu-i oferea nicio scuză să refuze invitaţia.

— Sunt încântată să vă însoţesc, minţi ea.

Se strădui să găsească o modalitate acceptabilă şi nesuspicioasă de a-l invita şi pe Max, dar înainte să găsească vreo soluţie, Lord Gideon îi invită pe Max şi pe Lucien să-l urmeze în birou.

Înainte ca Anna să-şi dea seama ce se întâmplă, Lady Engsly plecase deja în camera ei, o servitoare fusese trimisă la doamna Culpepper, Lucien le anunţase că se vor reuni în curând în camera de zi, iar ea o însoţea pe Lady Winnefred.

Anna nici nu ştia dacă să considere distanţa atât de mică pe care trebuiau s-o parcurgă ca pe o binecuvântare sau nu. Pe de o parte, nu erau nevoite să facă conversaţie pe drum. Pe de altă parte, nu avu timp să se gândească la un subiect de conversaţie până să ajungă acolo, aşa că, odată intrate în încăpere, fu nevoită să se ducă direct spre bufetul plin de preparate din carne şi brânză.

Pe de altă parte, Lady Winnefred părea să aibă alt plan.

De îndată ce păşiră pe uşă, se aplecă în afară, se uită în ambele direcţii, apoi intră înapoi şi îşi dădu o şuviţă de păr auriu din ochi.

— I-am promis lui Lilly că o să mă port frumos, dar, sincer, toate astea sunt ridicole. Eu nu înţeleg cum ajung nobilii să se cunoască unul pe altul, dat fiind că neagă ceea este evident. Şi după ce termină acest mic discurs, îşi puse mâinile în şold ca bărbaţii şi întrebă: Chiar eşti sora lui

Gideon?

Anna lăsă farfuria din mână cu grijă şi se întoarse spre cumnata ei.

— Da, sunt.

Winnefred încuviinţă din cap.

— Gideon a insistat că omul lui Lucien e de încredere, dar câteodată e nevoie să te asiguri. Sper că înţelegi.

Ceea ce Anna înţelese era că tocmai fusese crezută pe cuvânt.

— Păi… Da, înţeleg perfect.

Doar că nu se aşteptase la asta.

— Excelent. Acum… Lady Winnefred îşi scoase din nou capul pe uşă înainte să se alăture Annei. Cum e să creşti în casa Anover?

— Poftim?

— Cum e să creşti printre femei desfrânate şi bărbaţi imorali? Luă o farfurie şi începu să o umple. Nu-i aşa că-i teribil de incitant?

— Ăăă… Nu, nu tocmai, răspunse Anna automat, apoi îşi dori să n-o fi făcut. Nimic din tonul lui Lady Winnefred sau din comportarea ei nu părea să indice că o condamna în vreun fel. Mai degrabă, părea că o invită pe Anna să-i povestească o întâmplare sau două.

Iar acum, părea uşor dezamăgită.

Anna blestemă în gând. Să vorbească despre viaţa ei în casa Anover nu era ceva de dorit, dar fusese o prostie să respingă o invitaţie prietenoasă. Căută o modalitate de a-i satisface curiozitatea lui Lady Winnefred fără s-o dezguste în acelaşi timp, dar nu reuşi să spună nimic cu adevărat substanţial în afară de:

— Uneori casa era mult prea zgomotoasă.

Din fericire, Lady Winnefred păru mulţumită de acest răspuns, încuviinţă din cap.

— Mie întotdeauna mi se pare că e prea mult zgomot la Londra. Prefer mai mult liniştea de la ţară.

Auzind aceste cuvinte, Annei îi tresări inima. Aveau totuşi ceva în comun.

— Şi eu la fel, răspunse ea şi luă din nou farfuria în

mână. Sunt aici de puţin timp, dar am ştiut dintotdeauna că îmi va plăcea mai mult la ţară decât la oraş.

— Şi eu am ştiut că nu-mi va plăcea la Londra, chiar de dinainte s-o vizitez.

Anna încercă să-şi amintească vreo poveste legată de Winnefred, dar nu reuşi să spună decât:

— Sunteţi din Scoţia, nu-i aşa?

— Într-un fel, spuse Lady Winnefred. Sunt născută în Anglia. Când tatăl meu a murit, am ajuns în tutela răposatului marchiz de Engsly. Lilly era verişoara celei de-a doua soţii a lui şi avea şi ea nevoie de ajutor. Am fost duse în Scoţia şi lăsate acolo.

Pe Anna o surprinse această ultimă afirmaţie şi felul degajat în care fusese rostită. Îşi imagină o trăsură oprindu-se la graniţa Angliei şi abandonând acolo două tinere.

— Aţi fost lăsate acolo?

— La casa Murdoch, ferma mea, clarifică Lady Winnefred, alegându-şi cu atenţie o bucată de carne de vită la cuptor.

Anna nu era sigură dacă asta schimba cu ceva situaţia.

— Singure?

— Foarte singure. Deşi cred că Lilly, fiind responsabilă pentru amândouă, s-a simţit mai singură decât mine.

— Câţi ani aveaţi?

— Eu aveam treisprezece ani. Lilly era cu câţiva ani mai mare. Zâmbi ca un drăcuşor. Nu-i place când îi menţionez vârsta.

— Doamne, eraţi nişte copile!

— După anumite standarde, da. Lady Winnefred se întoarse şi luă o felie groasă de pâine.

Anna rămase perplexă când îşi dădu seama că avea ceva în comun cu Lady Winnefred şi cu Lady Engsly. Şi ele ştiau cum era să fii izolată de restul lumii.

— Trebuie să fi fost… „îngrozitor”, continuă ea în gând. La treisprezece ani, toată lumea ar trebui să te considere un copil. O situaţie dificilă.

— Da, uneori foarte dificilă. Dar n-aş schimba casa

Murdoch cu nimic de pe lumea asta. E locul unde mă simt acasă.

Anna n-avea ce să răspundă. Nu i se păru potrivit să-i spună că dăduse casa Anover pe promisiunea de a primi o mie de lire şi un câine prietenos.

Lady Winnefred făcu un gest către farfuria pe care o ţinea în mână.

— Nu ţi-e foame?

— Poftim? A, ba da.

În loc să se aşeze la masă, Lady Winnefred se sprijini de bufet şi aşteptă ca Anna să-şi umple farfuria.

— Mai povesteşte-mi despre casa Anover! E adevărat că femeile merg prin casă toată ziua cu bustul gol?

Anna aproape că îşi scăpă furculiţa din mână.

— De unde aţi auzit asta?

— De la Lilly, iar ea ştie totul.

— În acest caz, se înşală. Anna văzu expresia ei dezamăgită şi riscă. Deşi poate că nu se înşală în întregime. Există nişte femei care la anumite petreceri nu se ruşinează să-şi etaleze nurii. Dar nu se întâmplă tot timpul şi nu cu toate femeile.

— Înţeleg. Iar dumneavoastră aţi...?

— Nu.

Lady Winnefred îşi lăsă capul în jos, gânditoare.

— Nu-mi imaginez cum e să fii atât de îndrăzneaţă. Să ştii că eu nu fac pe mironosiţa de obicei, dar să defilezi fără haine... îşi înclină capul, dându-i Annei impresia că se imaginează goală la masa de dimineaţă. Nu... Nu cred că aş putea să fac asta. Dar mi-ar plăcea să văd aşa ceva. Probabil e o privelişte ridicolă.

Anna abia dacă zărise aşa ceva de câteva ori. Chiar era o privelişte ridicolă.

— Nu e o experienţă pe care ai vrea să o repeţi.

Lady Winnefred încuviinţă din cap şi aruncă o privire spre uşă.

— Doamne, dacă află Lilly despre conversaţia asta, o să-mi facă capul calendar, dar trebuie să întreb... Bărbaţii fac şi ei la fel?

Annei nu-i venea să creadă că are această conversaţie cu o doamnă.

— Nu prea des, dar se mai întâmplă.

— Aţi văzut dumneavoastră?

Odată văzuse pe fereastră spatele gol al unui bărbat care o zbughea prin grădina mamei sale în căutarea a nu se ştie ce. Dar înainte să-i poată spune povestea lui Lady Winnefred fură întrerupte de o voce din prag.

— Ce să vadă? întrebă Lord Gideon, privindu-le pe amândouă. Lady Winnefred îi zâmbi fără să răspundă, iar Anna îşi îndreptă atenţia spre platoul cu brânză. Oare vreau să ştiu despre ce discutaţi?

— Nu, răspunseră femeile la unison.

Anna ridică privirea la timp ca să-l vadă pe Lord Gideon ridicând uşor din umeri.

— Mă gândeam eu. Aveţi grijă să nu afle Lilly! Se uită la Anna şi-i făcu cu ochiul. Lui Lilly îi place să ţină predici.

Lady Winnefred îi zâmbi pe furiş îndreptându-se spre masă, iar Anna simţi că era pe punctul de a izbucni în râs. Împărtăşeau un secret, îşi dădu ea seama, minunându-se. Un secret absurd, inocent, chiar neînsemnat, dar un secret.

Poate că nu era atât de nepricepută să discute cu doamnele până la urmă. Şi pe măsură ce trecea timpul, se întrebă dacă nu cumva era posibil să se înţeleagă destul de bine cu familia Haverston.

După ce-şi umplu farfuria, Lord Gideon se alătură conversaţiei care avea acum drept subiect deliciile vieţii la ţară. Lady Winnefred preamări beneficiile vieţii la ţară, iar Gideon o tachină, preamărind beneficiile unei vieţi cu o soţie fericită, chiar dacă asta însemna timp pierdut când voiai să-ţi faci provizii sau să te vezi cu oamenii.

Câteva minute mai târziu, Lucien şi Lady Engsly se alăturară conversaţiei, Lady Engsly apărând viaţa la oraş, iar Lucien abţinându-se să-şi spună cuvântul, pretextând că nu poate alege între plăcerea de a fi de acord cu soţia lui şi plăcerea de a-l contrazice pe fratele său.

Când sosi doamna Culpepper, se făcură din nou prezentările şi, spre încântarea Annei, conversaţia fu

reluată, iar Gideon o întrebă dacă preferă viaţa la ţară sau viaţa la oraş.

Şi astfel o incluseră pe doamna Culpepper în discuţia lor, iar ea se simţi ca peştele în apă. Sau ca diplomatul când face compromisuri. Doamna Culpepper fu de acord cu Lord Gideon că ceea ce contează cu adevărat este compania, şi nu locul unde te afli.

Când sosi Max, discuţia deveni aprinsă.

Dar Anna nu se mai bucură atât de mult de ea.

Max fu foarte vehement spunând că n-ar putea trăi altundeva decât la oraş. Puteai să mergi în vizită la ţară, dar viaţa adevărată era la Londra.

Bineînţeles că această poziţie n-o surprindea pe Anna. Fusese clar în ceea ce priveşte acest subiect şi înainte. Dar era descurajator să vadă că avea o viziune despre lume atât de incompatibilă cu a ei.

Când el se retrase în cele din urmă, Anna descoperi cu inima grea că nu era în stare sau pur şi simplu nu voia să-l privească.

Abia când doamna Culpepper se aplecă spre ea şi-i şopti: „Privirea înainte, draga mea!” îşi dădu seama că se holba la farfurie. Anna îi zâmbi, pe jumătate mulţumindu-i, pe jumătate cerându-şi scuze.

Nu era momentul să fie posacă. Nu avea de gând să-şi strice ziua şi nici relaţia cu familia Haverston din cauza unei divergenţe de opinie cu Max. Râsetele şi tachinările la care fusese martoră în foaier reveniră. Nu contribuia prea mult la discuţie, dar nici nu-i împiedica să se bucure de ea, şi asta era o mare realizare.

Anna nu era pregătită să spună că fusese primită în sânul familiei Haverston. Dar nici nu fusese respinsă. Şi acesta era un început promiţător.

Capitolul 17

Anna nu putea să-şi aducă aminte de când nu-şi mai

dorise atât de mult să aţipească.

Era de-a dreptul incredibil cum putuse să se plimbe pe câmp şi prin pădure ore întregi fără să obosească, dar o singură oră petrecută cu gălăgiosul clan Haverston o făcuse să nu mai vadă bine.

Epuizată, dar încântată, Anna o luă pe doamna Culpepper de braţ şi plecară spre camerele lor.

— Ce zi a fost!

— Într-adevăr, spuse doamna Culpepper şi o bătu uşor pe mână. Cum ţi se pare familia ta?

— De-abia i-am cunoscut, dar par oameni cumsecade. Tu ce crezi?

— Cred că sunt oameni de onoare.

Anna se dădu în spate ca să-i vadă mai bine faţa.

— E o opinie cam tranşantă pentru o întâlnire aşa scurtă.

— Nu uita că le cunoşteam reputaţia fraţilor tăi înainte de a-i întâlni.

— Şi îţi pasă de reputaţia lor? întrebă Anna, ştiind foarte bine că răspunsul va fi negativ.

Doamna Culpepper se opri pe hol, între cele două camere ale lor.

— În acest caz, în ceea ce priveşte familia ta, da. Reputaţia lor de oameni onorabili a fost şi este foarte importantă pentru mine.

Anna nu prea ştiu ce să răspundă. Nu se potrivea deloc cu ce ştia despre prietena ei. Potrivit doamnei Culpepper reputaţia unui om era rareori reprezentativă pentru caracterul său.

— De ce ai face o excepţie în privinţa lor?

— Pentru că totul în privinţa lor are puterea de a te afecta pe tine. Doamna Culpepper făcu un pas spre uşă. Aş vrea să vorbesc ceva cu tine înăuntru.

Anna era cât pe-aci să facă un pas în spate.

— Pari foarte serioasă.

— Vreau să discutăm ceva serios. Hai înăuntru, draga mea!

— Bine.

Numai că nu era deloc bine. Petrecuseră o după-amiază minunată împreună. De unde nevoia unei discuţii serioase?

Doamna Culpepper nu pierdu timpul şi răspunse imediat acestei întrebări. Intrând în cameră, se aşeză în mijlocul camerei, se întoarse şi anunţă:

— A venit timpul să ies la pensie.

Anna intră în cameră şi închise uşa în spatele ei.

— Dar ai ieşit deja la pensie, spuse ea încet. Ai făcut asta când am plecat din casa Anover.

— Lasă-mă să reformulez. E timpul să plec.

— De la conacul Caldwell? Anna clătină din cap, mai mult confuză decât supărată. Dar nu mi-am primit încă mia de lire. Nu pot să plec.

— Nu. Tu nu ar trebui să pleci de la Caldwell, dar asta este o altă discuţie. O privi pe Anna în ochi. Eu sunt cea care pleacă, draga mea. Plec la sora mea. Şi-a dorit să stăm împreună de acum trei ani, de când a murit soţul ei şi a rămas singură; nu mai este atât de puternică precum era odată.

— O! Anna traversă camera şi-şi luă prietena de mână. O, doamnă Culpepper, îmi pare rău. E bolnavă? De ce nu mi-ai...?

— Nu e bolnavă. Dar avem şi noi o vârstă, draga mea.

— O vârstă? Enervată, Anna îi dădu drumul la mână. Eşti la vârsta ideală la care poţi să te aştepţi să trăieşti mult şi bine.

— Aşa voi şi face, spuse doamna Culpepper calmă. Împreună cu sora mea. Am făcut-o să mă aştepte destul.

„Trei ani”, se gândi Anna. „Şi-a amânat destul planurile”.

— De ce nu mi-ai spus nimic înainte?

— Nu te-aş fi lăsat niciodată singură în casa Anover şi nici nu am vrut să mă cert cu tine pe această temă.

— Dar eu nu m-aş fi...

— Şi nici acum nu vreau să mă cert cu tine, spuse doamna Culpepper. Am aşteptat să se întoarcă restul familiei ca să pot evalua tot clanul Haverston. După-amiaza

asta m-a convins că vei fi în siguranţă aici, la Caldwell.

Anna îşi muşcă limba ca să nu o contrazică şi ca să rămână calmă. Problema nu era de ce doamna Culpepper nu spusese nimic până atunci. Problema era că doamna Culpepper era hotărâtă să plece. Era cât pe ce să-i promită că nu va fi nevoită să plece singură. Cu siguranţă, Lucien putea fi convins să-i dea mia de lire.

Dar Anna nu putea să-i facă o asemenea promisiune. Nu putea să părăsească moşia Caldwell. Nu încă.

În schimb, se surprinse făcându-i o confesiune copilărească şi jenantă:

— Dar am încă nevoie de tine.

Trăsăturile doamnei Culpepper se îndulciră.

— Trebuia să se întâmple şi asta la un moment dat, draga mea. Eşti prea matură pentru o guvernantă şi nu mai ai nevoie ca o persoană plătită să-ţi ţină companie. Ai o familie acum.

Anna vru să-i spună doamnei Culpepper că-i fusese mai mult decât o guvernantă şi o însoţitoare, îl fusese mai mult decât o prietenă. Fusese familia ei. Dar nu reuşi să rostească aceste cuvinte. Doamna Culpepper era plină de compasiune, inteligentă, înţeleaptă, dar nu se simţea bine când i se ofereau dovezi de afecţiune.

Ar fi fost neiertat de egoist din partea ei să încerce s-o convingă să rămână. Mai mult decât atât, dacă ar fi insistat nu ar fi rezolvat nimic şi le-ar fi făcut pe amândouă să fie mult mai nefericite.

Anna tuşi şi descoperi că îi era greu să înghită din cauza nodului din gât.

— Când pleci?

Poate că se va întâmpla ceva care s-o facă să se răzgândească. Poate că sora ei se va recăsători sau se va muta mai aproape de Londra sau…

— Mâine în zori.

— Mâine?! Nu era nicio şansă ca sora ei să se logodească până mâine. Dar… e în curând. Prea curând. Nu era pregătită.

— N-am vrut să avem parte de o despărţire

prelungită.

Anna dădu să spună ceva, apoi tăcu. Nu ştia ce să spună şi nici ce să facă.

„Nu vreau să ne despărţim. Nu vreau să pleci”.

— Am nevoie… O să mă duc să mă plimb, anunţă ea şi o luă spre uşă. Trebuia să iasă din cameră. Vorbim mai târziu.

Dacă doamna Culpepper răspunse ceva, Anna nu auzi şi nici nu văzu nimic. Cât ai clipi din ochi, ieşi pe uşă şi străbătu holul. Nu avea nevoie decât de câteva minute. Câteva minute în care să-şi limpezească mintea şi să se calmeze. Sau şi mai bine, câteva minute cu Max. Dacă nu putea să discute problema cu doamna Culpepper, atunci ar putea să o discute cu Max. O discuţie cu Max ar fi putut să o ajute.

Doar că Max nu era disponibil.

Lord Dane, o informă o servitoare, plecase la Menning şi urma să se întoarcă a doua zi dimineaţă. Anna ştia că Menning era un oraş la cinci kilometri depărtare, la jumătatea drumului dintre Caldwell şi conacul McMullin. Din nefericire, servitoarea nu ştia de ce Excelenţa Sa găsise de cuviinţă să plece în grabă într-un alt oraş.

Menning nu era mult mai mare decât Codridgeton. Nu avea nişte atracţii pe care nu puteai să le găseşti la Codridgeton.

Asta dacă nu cumva căuta pe cineva anume.

Anna nu voia să se gândească la asta, la atracţia lui Max faţă de viaţa demimondenă şi la atracţia demimondenilor către exces, orice fel de exces.

Dar acum că se gândea la asta, fu obligată să recunoască faptul că fusese naivă să presupună că Max nu avea o amantă. Poate că avea chiar mai multe. N-avea de unde să ştie dacă nu cumva avea o armată întreagă de amante, împrăştiate prin satele şi prin cartierele Londrei. Până la urmă, doar nu era să fie moderat cu excesele sale?

Îşi dădu seama că era posibil să aibă şi copii. Poate că avea o duzină. Putea să…

Anna se opri pe holul din faţa bibliotecii şi respiră

adânc ca să se calmeze.

Se înfuriase degeaba. Sau destul de probabil degeaba. Oricum, era nechibzuit şi nedrept să creadă că avea motive să fie furioasă. Poate că Max fusese chemat de un prieten în suferinţă. De ce să se gândească la ce era mai rău?

De ce să i se pară că avea vreun drept să-i pese? Nu-şi făcuseră nicio promisiune unul altuia.

Anna alungă acest gând.

— Fiecare problemă pe rând.

Şi în momentul acela, problema era plecarea iminentă a doamnei Culpepper de la conacul Caldwell.

Şi în momentul acela, Anna nu putu decât să petreacă următoarea oră în bibliotecă, simţindu-se foarte singură. Apoi, când simţi că poate să-şi păstreze stăpânirea de sine, se întoarse în camera doamnei Culpepper ca s-o ajute să-şi facă bagajele.

Capitolul 18

Ziua următoare veni mult prea repede şi, odată cu ea, o vreme mizerabilă. O burniţă sâcâitoare începuse din timpul nopţii şi continuă până dimineaţă, când se transformă într-o ploaie torenţială.

Anna ascultase răpăitul ploii în fereastra din salon în timp ce doamna Culpepper îşi luase rămas-bun de la familia Haverston, iar acum stătea sub portic şi urmărea cum ploaia îl făcea leoarcă pe lacheul care încărca bagajele doamnei Culpepper în trăsură.

Alături de ea, doamna Culpepper supraveghea întregul proces.

— Servitorii mamei tale ar putea învăţa ceva de la aceşti oameni. Sunt foarte eficienţi.

Anna scoase un sunet neconvingător care fu sau nu auzit peste zgomotul ploii.

Doamna Culpepper o bătu pe umăr în semn de

susţinere.

— Hai, dragă, nu fi supărată! Eu şi cu tine suntem la începutul unor noi aventuri. Când ne vom întâlni data viitoare, vom avea multe poveşti să ne împărtăşim.

Anna încuviinţă din cap, dar nu spuse nimic. Voia să fie perfect calmă pentru doamna Culpepper, ea însăşi un exemplu de stăpânire de sine. Ar fi făcut lucrurile mai simple pentru amândouă şi, cel mai important, ar fi făcut-o pe doamna Culpepper să fie mândră de ea. Dar abia dacă putea să respire din cauza afurisitului de nod din gât. Sperase că această senzaţie va dispărea în timpul nopţii, dar nu făcu decât să se intensifice.

— Aşa, continuă doamna Culpepper, dacă ai nevoie de ajutor pentru orice…

— Da, ştiu. Anna tuşi şi fixă cu privirea aleea din faţă. Şi dacă tu ai nevoie de mine…

— Da, bineînţeles. Doamna Culpepper îşi curăţă mânecile rochiei. Şi trebuie să-mi promiţi că-mi vei scrie în mod constant şi că, atunci când nu o vei face, voi şti de ce.

— Promit, dacă promiţi şi tu că vei avea grijă pe drum. Să te opreşti la primul semn de boală şi să te odihneşti!

— Aşa voi face. Iar tu să vii să mă vizitezi de îndată ce poţi.

Faptul că i se adusese aminte că nu era vorba de o despărţire definitivă o înveseli puţin pe Anna.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

— Nu contează dacă ţi-ar plăcea sau nu, rosti doamna Culpepper. Trebuie să vii să mă vizitezi.

— Promit!

— Bine. O mai atinse o dată pe braţ. La revedere, draga mea.

— La revedere.

Apoi o văzu pe doamna Culpepper coborând treptele şi ieşind în ploaie.

Simţea că nu era bine ceva, chiar deloc bine. Nu era deloc ceea ce îşi imaginase Anna că se va întâmpla atunci când părăsise casa Anover. Nu era ceva ce-şi imaginase că se va întâmpla vreodată. Chiar era ceva în neregulă, îşi

dădu ea seama când doamna Culpepper se sui în trăsură şi lacheul închise uşa după ea.

Doamna Culpepper merita mult mai mult decât atât.

— Opreşte-te! Aşteptă! Anna ridică o mână în aer, o zbughi către trăsură şi deschise larg uşa.

Doamna Culpepper icni, iar vântul umed pătrunse înăuntru.

— Dumnezeule, copilă, ce faci?

— Vreau să ştii ceva. Anna apucă strâns uşa de la trăsură. Ai fost… eşti… Trase repede aer în piept şi o privi pe doamna Culpepper în ochi. Eşti într-o mai mare măsură mama mea decât ar putea spera vreodată *Madame* să fie. Te iubesc foarte mult.

Doamna Culpepper clipi de două ori şi făcu ceva inimaginabil. Se foi pe scaun.

— Şi eu te iubesc, draga mea. Eşti fiica inimii mele. Se întinse şi o mângâie cu blândeţe pe braţ, apoi îşi trase nasul şi-şi retrase mâna, semnalând sfârşitul momentului sentimental. Acum, hai, fugi ca să nu ne omori pe amândouă! Nu se poate să alergi aşa prin ploaie ca un copil. Serios. Aş vrea să cred că am crescut o femeie cu mai multă minte.

Anna rânji la doamna Culpepper şi la lecţia ei improvizată, scoase capul din trăsură şi-i făcu semn vizitiului să o ia din loc. Dacă doamna Culpepper ar fi fost o altfel de femeie, Anna s-ar fi întors sub portic în grabă, ca un ultim gest de respect.

Dar doamna Culpepper nu fusese o guvernantă tipică într-o gospodărie obişnuită. Doamna Culpepper o învăţase pe Anna să stea dreaptă fără să clipească atunci când musafirii mamei sale o priveau dispreţuitor şi şuşoteau.

O învăţase pe Anna cum să aibă parte de educaţie în lipsa resurselor potrivite şi chiar fără permisiune. Îi arătase cum să afle secretele filiaţiei sale, în ciuda minciunilor mamei ei şi a uşilor închise, şi cum să scape dintr-o lume ce semăna cu o închisoare elegantă.

În esenţă, doamna Culpepper o învăţase ce înseamnă nesubordonarea.

*

Aşa că Anna rămase neclintită pe alee, lăsând ploaia s-o ude până la os. Stăpânindu-şi emoţia, îşi ridică bărbia, îşi îndreptă spatele şi privi înainte şi, spre marea ei încântare, ultimul lucru pe care îl auzi, înainte ca distanţa şi ploaia să înăbuşe orice zgomot, fu hohotul scurt de râs al doamnei Culpepper.

„Asta este despărţirea pe care o merită”, se gândi ea.

Din păcate, starea de bună dispoziţie nu dură decât până intră în casă şi se schimbă. Când ajunse în bibliotecă, unde se duse să uite de cele întâmplate, simţi din nou nodul din gât.

Şi îl simţi din ce în ce mai tare când, un sfert de oră mai târziu, Max dădu buzna în bibliotecă, cu haina udă de ploaie şi cu pălăria în mână.

— Aici erai, spuse el. Te căutam.

N-avea cum să o fi căutat mult. Arăta ca şi cum tocmai intrase în casă. Anna se întoarse cu spatele la raftul de cărţi pe care-l privise fără prea mult interes.

— A plecat doamna Culpepper, îi spuse, pentru că nu avea chef de flecăreală prietenoasă.

— Da, tocmai am aflat. Îşi aruncă pălăria pe masă şi începu să se dezbrace de haină. Îmi pare rău că nu am fost aici. Am avut treabă la Menning.

— A meritat să călătoreşti prin ploaie pentru asta? întrebă şi imediat îşi duse mâna la gură îngrozită. Acuzaţia îi ieşise pe gură înainte să ştie ce spune. Îmi pare rău. Nu ştiu de ce am spus asta. Nu am niciun drept. Îmi cer…

— E în regulă. Îţi accept scuzele. Îşi aşează haina lângă pălărie şi îşi scoase mănuşile. Am cumpărat un cal pentru nepoata mea, una din fiicele lui Reginald. O iapă micuţă şi frumoasă pe nume Iris. Am vrut să o cumpăr de ceva vreme. Am întârziat pentru că doamna Hudson este o văduvă bătrână şi plăcută care nu prea are parte de companie.

— Înţeleg. Ei bine, nu vizitase un prieten în suferinţă,

dar tot se simţea prost. Îmi cer sincer iertare. Nu ar fi trebuit să mă grăbesc să te judec şi nici să presupun că…

El tăcu un moment, studiind-o.

— Nu am o amantă.

— Aha. Bine. Ce putea să spună? „Foarte bine? Ai face bine să nu ai?”

— Nu mă crezi, spuse el în şoaptă, iar ea observă primele semne ale frustrării din vocea lui.

— Poftim? Ba da, te cred. Emoţionată, făcu un pas în faţă. Bineînţeles că te cred. Doar că… doar că nu ştiam ce să răspund.

El îşi mişi puţin ochii, apoi toate semnele iritării dispărură de pe chipul său. Scoase un mic oftat.

— Eşti o femeie greu de citit, Anna Rees.

— Nu asta e intenţia mea. Nu cu tine. Dar lecţiile pe care le primise de la doamna Culpepper erau greu de ignorat şi de aceea spuse fără să se gândească: Mi-a zis că vom avea parte de alte aventuri.

Spre cinstea lui, Max abia dacă clipi la schimbarea bruscă a subiectului, apoi ocoli un şezlong şi nişte scaune ca să stea lângă ea.

— Doamna Culpepper? Nu mi-a părut o persoană aventuroasă.

— Nici nu e. Asta îmi spunea când eram mai tânără şi eram frustrată că nu puteam să părăsesc casa Anover. Se uită la raftul de jos al bibliotecii şi murmură: „Fiecare zi poate fi incitantă şi îţi poate aduce împlinire. Chiar dacă sursa acestei împliniri nu sunt decât visurile despre nişte aventuri viitoare”.

— Cum ar fi să ai căsuţa ta?

Temându-se că o ia peste picior, îl privi cu atenţie, dar pe chipul lui nu văzu decât interes şi nicio urmă de umor.

— Da, spuse ea şoptit, lăsând din nou ochii în jos. Nodul din gât se mări. Dar nu mi-a trecut prin cap să-mi imaginez căsuţa fără ea.

Max întinse mâna şi-i atinse bărbia cu degetul.

— Uită-te puţin la mine, draga mea! Îşi lăsă colţurile gurii în jos. Văd că eşti foarte supărată.

— N-am mai... Am fost întotdeauna împreună. De când eram mică, ea a fost... încercă să înghită, dar nu reuşi. Nu prea ştiu ce să fac fără ea.

— Dar n-ai pierdut-o, Anna.

Se simţea ca şi cum ar fi pierdut-o. Nu fusese despărţită de doamna Culpepper mai mult de o noapte sau două. Şi acum aveau să stea departe una de alta nu se ştie cât. Putea să dureze săptămâni, luni. Singurul element constant şi pozitiv din viaţa ei fusese înlocuit de incertitudine.

Simţi cum i se prelinge o lacrimă pribeagă pe obraz. Apoi o alta.

— Anna.

Clătină din cap, i se înceţoşă privirea şi se dădu un pas în spate. Ce situaţie umilitoare!

— Aş vrea să fiu singură, spuse ea printre lacrimi. Dacă nu te superi.

— Ba mă supăr. O prinse cu blândeţe şi o trase mai aproape. Ea îi simţi respiraţia caldă în ureche. Nu vreau să rămâi singură.

Era clar că nici ea nu voia să rămână singură. Se lăsă îmbrăţişată, îl strânse de revere şi îşi sprijini fruntea pe materialul rece al hainei.

Pentru câteva minute, îşi plânse în tăcere durerea la pieptul lui, în timp ce el o ţinea în braţe şi-i şoptea nimicuri liniştitoare în ureche.

— Gata, îi şopti Max la ureche când se mai linişti. Acum te simţi mai bine?

Nu se simţea deloc mai bine. O durea capul, o usturau ochii, nu putea să respire pe nas şi probabil nu arăta mai bine decât se simţea.

Dar ea nu voia ca el să creadă că eforturile i-au fost în zadar sau că nu i le aprecia, aşa că se desprinse puţin de el, ca să-i arate că se putea ţine pe picioare, şi încuviinţă din cap.

— Mincinoaso! o acuză el în glumă. Ţinând-o în continuare de talie, o conduse spre divan. Hai, stai jos cu mine!

Max se aşeză lângă ea, scoase o batistă şi i-o dădu fără să spună nimic.

Anna se şterse pe faţă cu mâinile tremurânde.

— Îmi pare teribil de rău…

— Nu-ţi cere scuze, o întrerupse el. O mângâie pe spate. N-ai de ce. Îşi luă batista înapoi şi cu un colţ o şterse uşor pe obraz. Am o soră mai mică. Ştiai asta?

Ea îşi trase nasul şi clătină din cap.

— Nu eram sigur dacă ţi-a spus Engsly. Beatrice Dane. Ţi-ar plăcea de ea.

— Semănăm? întrebă ea.

— Deloc, o asigură el şi zâmbi. Doar că e deosebit de simpatică. Este energică, fermecătoare, isteaţă foc… Sau poate că vă asemănaţi în anumite privinţe. Tatăl meu a măritat-o cu un baron de 68 de ani imediat după ce a împlinit 17 ani.

Anna făcu o grimasă, dar nu spuse nimic. Asemenea aranjamente i se păreau foarte nedrepte, dar nu era sigură dacă şi Max credea acelaşi lucru. Nu era dispusă să discute acest subiect în momentul respectiv, nu voia decât ca el să continue să vorbească.

— M-am opus, continuă Max. Dar când a devenit evident că tatăl meu nu va tolera niciun alt punct de vedere, am lăsat-o baltă. Pentru că asta se aştepta de la mine. Max lăsă deoparte batista. Doi ani mai târziu, a venit la mine acasă cu fiica ei nou-născută în braţe şi cu o mulţime de vânătăi pe faţă.

— O, Doamne! Anna simţi cum i se întoarce stomacul pe dos.

— Se aştepta de la ea să nască un moştenitor.

Anna nu ştiu ce să răspundă la asta. Era îngrozitor şi dezgustător, dar în opinia doamnei Culpepper, era ceva ce se întâmpla la fel de des precum căsătoriile aranjate în care cooperarea miresei era discutabilă.

— Îmi pare rău.

— Nu la fel de rău cum îmi pare mie, pentru că nu am făcut nimic să împiedic acest lucru.

— Dar ai ajutat-o când a venit la tine cu nepoata ta,

ghici Anna.

— Da, am ajutat-o, spuse el în şoaptă. Nu aveam multe opţiuni. Divorţul ieşea din discuţie, fiindcă asta ar fi însemnat ca nepoata mea să rămână cu baronul. Din nou, i-am cerut ajutorul tatălui meu. Din nou, mi s-a spus să nu intervin.

— Dar tu ai făcut ce-ai vrut.

Max râni.

— Nu tocmai, ce voiam eu era să-l sfârtec pe soţul lui Beatrice cu o sabie boantă şi să-i agăţ cadavrul putrezit de un copac.

— Înţeleg.

— Beatrice nici n-a vrut să audă. Avusese parte de destulă violenţă. Aşa că am ascuns-o. Am ascuns-o undeva unde nemernicul nu o poate găsi. Deşi încearcă.

— Eşti sigur?

— Are un nou nume şi o viaţă nouă. O notă nostalgică i se strecură în voce. Iar lumea este destul de încăpătoare.

Lumea? Anna crezuse că fugise în Scoţia sau în Irlanda, sau poate pe continent. Nu luase în considerare lumea întreagă.

— N-ai mai putut s-o vezi, nu-i aşa?

— N-am mai văzut-o de mulţi ani. Max se uită la batista pe care o ţinea încă în mână. Nu ar fi o călătorie uşoară şi nici nu pot să risc să o dau de gol.

— Îmi pare rău, spuse ea încet, dorindu-şi să-i poată oferi mai mult. Presupun că îţi este foarte greu.

— E întotdeauna greu să te desparţi de o persoană iubită.

Anna încuviinţă, gândindu-se că era totuşi de folos să ai pe cineva care să te asculte şi care să înţeleagă.

— Îţi mulţumesc că mi-ai povestit despre sora ta.

— Bineînţeles. Se lăsă pe colţul divanului. Adevărul este că îmi face plăcere să vorbesc despre ea.

— Nu te întristează? Pe ea o întrista să se gândească la doamna Culpepper, iar aceasta din urmă nu era la fel de departe ca sora lui Max.

— Mă întristează motivul pentru care s-au întâmplat

toate astea. Dar apoi îmi amintesc că soţul ei este un bărbat foarte bătrân devorat de ură. Nu cred că mai are mult de trăit.

Şi când va muri, Beatrice va fi liberă să se întoarcă acasă. Anna nu era genul de persoană care să dorească moartea cuiva, dar se gândi că putea face o excepţie de dragul lui Max şi al lui Beatrice.

— De aceea ţi se spunea Dezamăgirea casei McMullin?

— Aşa a început. Gândindu-mă mai bine, mi-am dat seama că nu am niciun motiv întemeiat să încerc să le fac pe plac tatălui meu şi tagmei lui. N-am reuşit niciodată şi nici eforturile mele nu au dus la nimic bun. Mi se pare că e mai bine să-ţi faci ţie pe plac decât să te îngrijorezi că îi vei dezamăgi pe alţii.

— Iar ţie îţi face plăcere să-ţi petreci nopţile cu demimondenii.

— Da, aşa este.

Deşi ştia acest lucru despre el, ura să-l audă spunându-l, ceea ce explica probabil de ce vocea îi deveni ascuţită.

— Şi să-ţi petreci zilele odihnindu-te după excese?

— Nu chiar toate zilele, răspunse Max calm. Cu siguranţă, îmi petrec mai puţine zile astfel decât atunci când ne-am cunoscut. Atunci voiam să demonstrez ceva şi voiam să recuperez oportunităţile ratate odinioară. Dar îmi place în continuare viaţa lipsită de griji din Londra. Îşi înclină capul spre ea. Te aşteptai să-mi fie ruşine de asta?

Ea clătină din cap. Nu se gândise niciodată la lumea mamei ei ca la o lume lipsită de griji.

— Presupun că fiecare om are altă viziune despre acea lume, în funcţie de cum a ajuns acolo şi dacă poate sau nu să o părăsească.

— Nu înţeleg.

Nu ştia dacă va putea să-l facă să înţeleagă, dar putea măcar să încerce.

— Eşti ca un client bogat la o tavernă dărăpănată. Eşti acolo numai pentru că aşa îţi doreşti şi poţi pleca oricând.

Nu toată lumea poate face asta.

— Tu nu poţi face asta.

— Nu, eu nu pot face asta, deşi nu mă gândeam neapărat la mine. Tu chiar crezi că fiecare porumbel căzut sau orice văduvă veselă din lumea demimondenă a părăsit lumea respectabilă din proprie iniţiativă? Că fiecare femeie de la petrecerile mamei mele îşi doreşte să fie acolo? Unele au fost obligate să aibă o astfel de viaţă, nu au avut alte opţiuni decât să-şi găsească un protector sau să ajungă la azilul săracilor. Nu îşi trăiesc viaţa aşa cum îşi doresc şi nici nu încearcă să dea o lecţie nobilimii. Nu le mai fac pe plac tatălui tău şi tagmei lor, în schimb încearcă să le facă pe plac oamenilor ca tine.

Îşi dădu seama imediat că mersese prea departe. Max se ridică de pe divan, cu faţa încruntată.

— Eu nu aş forţa niciodată o femeie să-mi acorde favorurile şi nici n-aş sta nepăsător în timp ce altcineva…

— Bineînţeles că nu. N-am vrut să spun asta. Ştii că nu asta am vrut să spun.

— Nu sunt sigur de asta, izbucni Max. Doamne, ai crede că sunt un desfrânat, un şacal fără inimă care atacă pe cei răniţi şi slabi.

— Nu asta a fost intenţia mea. Dar acum, dacă se gândea mai bine, chiar lăsase impresia că în opinia ei toţi bărbaţii din lumea demimondenă erau fie nişte prădători de femei virtuoase, fie nişte saprofagi ai femeilor căzute, iar toate femeile sunt nişte victime neajutorate şi prizoniere. Nu voiam să spun că toate demimondenele sunt private de libertate. Încercă să găsească o modalitate de a repara gafa, de a putea comunica din nou cu el. Sunt sigură că există multe femei care se bucură de poziţiile lor din lumea demimondenă. Femei precum mama mea. Ridică din umeri, găsi o bucată de aţă desprinsă din perna divanului şi trase de ea. Nu voiam decât ca tu să priveşti lucrurile dincolo de aparenţe.

— Vrei să-mi spui ce ar trebui să văd în propria mea lume şi cum ar trebui să interpretez ceea ce văd?

Ea îl privi în ochi.

— Nu voiam să…

— Nu am nevoie de o guvernantă, Anna. Ai înţeles?

Anna nu spuse nimic. Cumva, situaţia evoluase într-o direcţie greşită cât ai clipi din ochi, şi ea bănuia că era în mare parte vina ei.

— Da, înţeleg.

Înţelegea că el era furios şi îşi dorea să poată călători câteva minute în trecut şi să dea conversaţiei o altă turnură. Nu voia să se certe cu el, cu atât mai puţin în momentul acela.

Îl privi cum merge ţanţoş până la fereastră, cum se uită în grădină, cum îşi trece mâna peste faţă, şi apoi se uită la bufet, unde se afla o carafă plină cu coniac.

Nesimţindu-se bine stând jos în timp ce Max lua în considerare ideea de a bea alcool de dimineaţă din cauza a ceva ce spusese ea, Anna se ridică în picioare şi-şi atinse talia cu un gest liniştitor.

— Aş vrea…

Max o întrerupse cu un gest şi se întoarse spre ea.

— Cred că ai atins un punct sensibil.

— A!

Crezuse că urmează să se enerveze şi mai mult, nu să se calmeze. Nu se aşteptase la o concesie. Dar acum că o primise, voia s-o înhaţe şi să ceară mai mult.

„Priveşte! Priveşte ce-ai făcut. Priveşte ce e în jurul tău. Cum ar putea petrecerile nebune din Londra să fie mai bune decât ce se întâmplă într-un loc precum Caldwell?”

Dar asta era ceea ce-şi dorea ea, nu el.

— Nu am… Nu sunt obişnuită să fiu ascultată de cineva… de cineva ca tine.

— Poftim? Cineva ca mine?

— Cineva care să aibă influenţă asupra lumii mele, explică ea. Autoritatea doamnei Culpepper în casa Anover a fost întotdeauna limitată. Controlul lui *Madame* este total, dar ea nu m-a ascultat niciodată, aşa ca tine. Am fost exagerat de ambiţioasă cu argumentul meu şi neglijentă în susţinerea lui…

Spre surprinderea ei, Max o întrerupse cu un râset

scurt.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mormăi el. Încerci să te scuzi, Anna?

— Păi… da? spuse ea, nervoasă.

— Atunci cere-ţi scuze, draga mea!

— Îmi cer scuze.

— Se acceptă.

Anna îşi strânse buzele iritată. Era fericită că nu mai era supărat pe ea, dar nu-i convenea ca întreaga discuţie să se termine cu scuzele ei. Se mută de pe un picior pe altul o dată, de două ori, de trei ori. Apoi cedă.

— Înţelegi că nu-mi cer scuze pentru ideea pe care voiam să o transmit. Cred că e important… Nu mai râde!

— Nu pot să mă abţin. Eşti incredibil de tenace. Nu pot decât să mi te imaginez contraargumentând. Traversă camera şi o luă de mână. Şi mă bucur să văd că te simţi mai bine în pielea ta.

Anna îşi cenzură următoarea replică. Chiar se simţea mai bine datorită lui. Poate că nu era cel mai potrivit moment să aibă o altă controversă.

— Mă simt mai bine, fu ea de acord. Aruncă o privire pe fereastră şi văzu că ploaia se mai liniştise. Cred că ne-ar prinde bine amândurora dacă i-am face o vizită Hermiei.

— Cred că e o idee bună. Îi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe tâmplă. Cu timpul, lucrurile vor deveni mai uşoare, Anna, o să vezi.

Capitolul 19

Anna fu fericită să descopere că Max avea dreptate. Deşi îi era în continuare dor de doamna Culpepper, pe parcursul săptămânii următoare viaţa ei se desfăşură într-un ritm lent şi confortabil. Odată cu plecarea doamnei Culpepper şi cu sosirea tuturor membrilor familiei Haverston, se stabili o nouă rutină.

Singurul aspect al acestei noi rutine care-i displăcea

Annei era că îl vedea pe Max mai rar ca înainte. Se plimba cu ea în fiecare dimineaţă, dar lipsea adesea de la masă sau avea o scuză pregătită pentru a nu se alătura familiei când mergeau în sat sau stăteau de vorbă după cină.

La început, Anna se temu că îl înfuriase mai mult decât îşi dăduse ea seama cu discuţia despre văduvele vesele şi porumbeii căzuţi, dar când erau împreună era relaxat şi vesel, ceea ce o făcu să creadă că era încântat de prezenţa ei, doar că nu-i mai căuta compania în mod constant.

Motivele din spatele acestei schimbări nu-i fuseseră clare până când fură cu toţii siliţi să rămână în casă din cauza unei furtuni îngrozitoare, iar Lady Engsly propuse să joace mima.

În mijlocul jocului, în timp ce Anna încerca să-şi dea seama dacă gesturile haotice ale lui Lady Winnefred erau un indiciu sau doar un semn al unei frustrări amuzate – mima de ceva vreme –, simţi cum i se ridică părul pe ceafă.

Întorcând capul, îl descoperi pe Max în pragul uşii. Îi zâmbi şi, ca de fiecare dată când li se întâlneau privirile, se îmbujoră, şi inima începu să-i bată mai repede. Dar, în loc să li se alăture aşa cum se aştepta ea, îşi plimbă privirea peste grupul care râdea, apoi se întoarse la ea pentru o clipă şi ieşi în tăcere din cameră.

Atunci fu momentul în care Anna înţelese că el îi oferea timpul şi spaţiul necesare ca să-şi cunoască familia.

I se păru un gest foarte frumos. Ceea ce nu-i atenuă nemulţumirea de a-l vedea mai puţin, dar măcar îi atenuă din impact. În plus, el chiar nu se înşelase: avea nevoie să petreacă mai mult timp cu familia Haverston.

Nu fusese puţin lucru să-şi cunoască fratele şi cele două cumnate într-un timp atât de scurt. Dar era fezabil. Mai mult decât atât, putea fi distractiv. Anna era bucuroasă să afle că, oricât de diferite le erau originile, aveau multe în comun. Trebuiau doar să caute asemănările.

Îi fusese mai uşor cu Lady Winnefred, cu care încercase să se împrietenească din prima zi. Curajoasă şi uneori încăpăţânată, femeia nu putea fi şocată cu uşurinţă.

Lady Engsly avea o fire mai domoală, dar părea sinceră în încercarea ei de a construi o relaţie cu sora soţului ei şi, după orbecăiala iniţială, descoperiseră că amândurora le plăcea să brodeze şi că aveau o pasiune comună pentru Shakespeare.

Lady Winnefred spuse că ambele sunt cele mai plictisitoare de pe pământ, dar o făcu zâmbind. Genul de zâmbet tachinator rezervat prietenilor şi familiei.

Când îi văzu zâmbetul, Annei îi veni să strige de bucurie.

Totuşi, cea mai bună parte era faptul că stabilise repede o relaţie cu noul ei frate, Lord Gideon.

Era şi greu să nu îndrăgeşti un om ca Lord Gideon Haverston. Era bonom, zâmbea des şi găsea întotdeauna un cuvânt bun de spus, ca să nu mai vorbim de faptul că era una dintre cele mai amuzante persoane pe care le întâlnise vreodată. Nu cunoscuse ea prea multă lume, dar Gideon Haverston avea, fără îndoială, talent comic.

Talentul său fu pus la treabă într-o după-amiază când îi făcu Annei un alt tur al galeriei cu portrete de familie, însoţit de data asta de poveşti lungi, amuzante şi foarte improbabile despre fiecare dintre ele.

— Tu inventezi toate lucrurile astea pe parcurs, îl acuză Anna după ce Gideon îi povesti despre o stră-strămătuşă care fugise în Orientul îndepărtat cu un negustor cu un singur braţ.

— Deloc. Străunchiul Harold chiar punea pe altcineva să pozeze pentru portretele sale. Era obsedat de felul în care urma să rămână în amintirea oamenilor şi voia ca ei să-şi amintească de el ca fiind înalt şi cu păr bogat. Dar noi ne amintim de el ca fiind unchiul care nu are un portret. Se uită critic la tablourile în faţa cărora stăteau în acel moment. Dar, ca să fiu sincer, n-am nici cea mai vagă idee cine sunt majoritatea acestor oameni.

— N-ai fost obligat să-i memorezi ca Lucien? întrebă ea râzând.

— Din fericire, nu. Dar, când plouă afară, îmi place să stau aici şi să-mi imaginez cum erau. Bineînţeles, în

copilărie mi se păreau cu toţii cavaleri rătăcitori şi domniţe frumoase. Când suntem mici, ne place să credem că suntem descendenţii unor eroi. Cu vârsta, am devenit mai creativ. Pentru o vreme, gentlemanul din spatele tău avea 11 degete la picioare. Străbunica Elizabeth era în realitate fiica unui fierar, schimbată în secret la naştere.

Anna şi-l imaginã ca pe un băieţel care studia tablourile, pierdut în propria imaginaţie.

— Mi-ar fi plăcut să te ajut să creezi astfel de poveşti când erai mic.

— Mi-ar fi plăcut şi mie.

Îi simţi sinceritatea din voce, dar şi altceva. O urmă de tristeţe care o surprinse.

— Dar i-ai avut pe Lucien şi pe Lord Dane.

— Mi-ar fi plăcut să te am şi pe tine, răspunse el. Mai ales pentru ceva de felul acesta. Fratele meu şi Max nu au fost aşa visători când erau mici. E comic că au devenit visători ca adulţi.

— Poate că li se părea că nu pot fi.

— Exact, fu el de-acord şi-i aruncă o privire ciudată. Iar tu? Ai fost un copil serios sau ţi-au plăcut poveştile inventate?

— A, eu am fost foarte serioasă, recunoscu ea. Foarte dedicată studiului.

— Ai fost fericită? întrebă el încet.

Privirea ei fugi de la portretul unui tânăr grăsuţ ţinând în braţe un prepelicar la faţa cinstită a lui Gideon. Îi plăcea mult că împărtăşeau o înclinaţie spre prostioare, deşi ei îi plăcea să o considere un gust rafinat pentru absurd, aşa că fu surprinsă când conversaţia deveni brusc serioasă.

— Poftim?

— Întrebam dacă ai fost fericită în casa Anover când erai mică, explică el. Nici eu n-aş fi putut face mare lucru să te ajut, copil fiind. Dar gândul că sora mea avea nevoie de ajutor…

— Am avut o viaţă mai confortabilă decât majoritatea oamenilor, îl asigură ea repede.

— Dar nu la fel de confortabilă precum ar fi trebuit,

traduse el, dând din cap. Îmi cer scuze în numele tatălui meu.

— Nu este nevoie să-ţi ceri scuze, dar, dacă ţi se par ţie necesare, le accept.

El se încruntă gânditor.

— Nu mi se par necesare, ca să fiu sincer. Nu prea îmi place ideea ca păcatele tatălui nostru să fie iertate atât de uşor.

— Ar trebui să mai fiu furioasă pe el?

De fapt, nu era deloc furioasă. Nu se considera personal trădată, dat fiind că nu-l întâlnise niciodată pe tatăl lor. Dar lui Gideon păru că-i plăcea ideea şi că asta fusese raţiunea din spatele scuzelor sale.

— Mi-ai face o favoare personală dacă ai fi furioasă pe el o vreme.

— Genul de favoare pentru care va trebui să plăteşti pe viitor? îl tachină ea şi se minună că putea tachina pe cineva. Avea tot mai des ocazia să priceapă cât de multe lucruri se schimbaseră în viaţa ei într-un timp atât de scurt.

— Poţi să-l asasinezi pe următorul strămoş, propuse Gideon. Ce zici de asta?

— Vrei să spui că pot să inventez o poveste? Nu cred că mă pricep.

— N-ai de unde să ştii, dacă nu încerci. Hai, încearcă!

Plăcându-i ideea, Anna se învoi. Se dovedi că nu prea se pricepea la spus poveşti, dar compensă cu entuziasmul.

Ea şi Gideon străbătură holul la pas şi făcură prăpăd cu arborele genealogic, când unul, când celălalt. Anna ar fi putut să facă asta ore în şir, dar o servitoare tânără veni în fugă cu o scrisoare în mână şi cu obrajii îmbujoraţi.

— Mă scuzaţi că vă deranjez, dar a sosit o scrisoare pentru dumneavoastră, cât aţi fost plecată cu Lady Winnefred. Trebuia să v-o dau mai devreme, dar am uitat cu totul. Ochii ei albaştri şi rotunzi se uitară la Gideon şi apoi din nou la Anna. Îmi pare teribil de rău!

— A, nu-i nimic. Anna luă nerăbdătoare scrisoarea. Te superi dacă o citesc acum? îl întrebă timid pe Gideon. Aşteptam îngrijorată veşti de la doamna Culpepper.

— Nu mă supăr deloc, o asigură el. Oricum trebuie să plec. Am neglijat-o destul pe minunata mea soţie.

Zâmbi mulţumindu-i, apoi rupse grăbită sigiliul şi deschise scrisoarea în zgomotul paşilor lui Gideon îndepărtându-se pe hol. Icni când văzu prima frază.

Scrisoarea nu era de la doamna Culpepper.

Era o somaţie de la mama ei. Şi nu fusese trimisă de la Londra. Fusese trimisă de la Bear's Rest, singurul han din Codridgeton.

„Nu. Nu. Nu".

— Sunteţi bine, domnişoară?

„Nu!"

— Da, sunt bine. O mică surpriză, atâta tot. Mulţumesc, Mary.

Anna abia dacă o văzu pe servitoare făcând o mică reverenţă şi îndepărtându-se. Ochii şi mintea îi rămaseră fixate asupra scrisorii.

Primul ei gând fu să-i scrie un bilet prin care să refuze invitaţia, dar Anna ştia că nu ar ajuta la nimic. *Madame* călătorise până la Codridgeton ca să stea de vorbă cu fiica ei şi nu ar fi acceptat să i se răspundă în scris. Probabil îşi pierduse deja răbdarea că nu dăduse curs invitaţiei imediat. Trecuseră câteva ore de când se plimbase cu Winnefred. De fapt, era de mirare că *Madame* nu bătea deja la uşă.

Anna se cutremură imaginându-şi aşa ceva. Nu putea să lase lucrurile să ajungă până acolo.

Deopotrivă hotărâtă şi temătoare, Anna mototoli scrisoarea şi se îndreptă spre camera ei ca să-şi ia boneta şi mănuşile.

Capitolul 20

Bear's Rest era un stabiliment animat şi bine întreţinut, care avea reputaţia ciudată de a fi ars din temelii şi reconstruit în exact acelaşi loc de patru ori în decursul a două sute de ani. Ultima dată fusese reconstruit cu mai

puţin de zece ani în urmă, dar Anna nu observă nici liniile drepte ale scheletului de lemn, nici netezimea podelelor.

Observă, dar ignoră însă privirile curioase ale muşteriilor când intră şi ceru să i se arate camera doamnei Wrayburn.

Înainte să bată la uşă, Anna aşteptă ca servitoarea care o conduse la etaj să plece. I se deschise aproape imediat, dându-i impresia că mama ei ştia deja de sosirea ei.

— Draga mea! Doamna Wrayburn ieşi din camera ei, un vârtej de mătase de culoarea bronzului şi de bijuterii strălucitoare, cu braţele larg deschise, ca şi cum ar fi vrut s-o îmbrăţişeze. Dar nu făcu asta, bineînţeles. Ar fi fost un gest mult prea nepotrivit. În schimb, o apucă pe Anna de umeri şi sărută aerul de lângă obrajii ei. Începusem să mă întreb dacă mai vii. Hai în cameră, draga mea! Hai, intră!

Anna se lăsă trasă în cameră, dar nu aşteptă ca uşa să se închidă în spatele ei înainte să spună:

— Ce cauţi aici, *Madame?*

Doamna Wrayburn închise uşa cu mâna ei plină de bijuterii şi nu dădu vreun semn că ar băga de seamă purtarea rece a fiicei sale.

— Pentru moment, mă bucur de confortul acestui stabiliment de bună calitate. Este mai modern decât ce găseşti de obicei în afara Londrei.

— Da, e minunat. Ce vrei?

Pe faţa mamei se citi o urmă de enervare. Nu se pricepuse niciodată să-şi păstreze calmul. Nu o avusese pe doamna Culpepper ca profesoară.

— Să înţeleg că trecem cu totul peste amabilităţi? Foarte bine, vreau să vii imediat acasă.

— În casa Anover? În niciun caz.

— Bineînţeles că în casa Anover. Până la urmă, acolo este casa ta. Iar această – îşi flutură degetele dispreţuitor – aventură a ta ne-a provocat destule neplăceri amândurora.

Anna îşi ridică bărbia.

— Eu nu mă confrunt cu nicio neplăcere. Nu fac nimic greşit. Am fost invitată la moşia Caldwell de către marchizul

însuşi.

— Invitată? De marchizul de Engsly? Eşti o mincinoasă mică. Cei de teapa lui nu au nicio legătură cu cei de teapa noastră.

„Eu nu sunt de teapa ta. Chiar dacă aş avea o mie de amanţi, eu nu voi fi niciodată de teapa ta”.

— Crezi că am venit neinvitată?

— Da. Şi mai cred că îl şantajezi cu ceva, de te-a ţinut atât de mult timp. Cu ce îl şantajezi?

Anna o studie o clipă pe mama ei ca să vadă dacă băuse sau luase laudanum.

— Ştii foarte bine de ce mă ţine aici. Avem acelaşi tată şi…

— A, şi de ce naiba i-ar păsa lui de asta? E plină lumea de bastarzi ai nobilimii. Nu înseamnă nimic pentru ei.

— Înseamnă ceva pentru el. Pentru familia asta.

— N-ai venit aici în speranţa că însemni ceva pentru ei. Până şi tu ai mai multă minte decât atât.

Sperând să evite neplăcerile viitoare, Anna nu menţionase în scrisoarea pe care o lăsase în urmă cum ajunsese să afle despre legătura ei cu familia Haverston, ci doar că acest lucru se întâmplase. Evident, vremea fătărniciei trecuse.

— Tatăl meu a promis că va avea grijă de copilul pe care îl făcuse cu tine. Actualul marchiz, fratele meu, vrea să onoreze această datorie.

— Ce prostii spui tu acolo?

— Am găsit scrisorile şi…

— Scrisorile? Dintre mine şi Engsly? Doamna Wrayburn icni dramatic şi-şi duse mâna la inimă. Scrisorile din camera mea?

Anna aproape că-şi dădu ochii peste cap. Mamei sale îi plăcea să joace teatru, dar nu se pricepea la asta.

— Ştiai deja asta.

— N-am ştiut nimic, protestă doamna Wrayburn neconvingător. Cum ţi-ai permis să scormoneşti printre lucrurile mele?

Anna îşi aminti brusc ce-i spusese mama ei la un

moment dat sub influenţa laudanumului.

„Mint dintr-o mie de motive. De cele mai multe ori, ca să mă amuz”.

Nu puteai să te contrazici cu o astfel de mentalitate.

— Mi-am permis să găsesc şi contractul.

— Contractul? O, pentru numele lui Dumnezeu? Cu asta îl şantajezi pe marchiz? Contractul ăla vechi? Copil idiot! Datoria a fost plătită.

— Ba nu a fost. Am văzut scrisorile. Am văzut contractul. Nu menţionă jurnalul. Dacă mama ei avea de gând să se prefacă ultragiată, trebuia să recunoască şi că ştia că dispăruse.

— Aşa îţi trebuie dacă ţi-ai băgat nasul unde nu trebuie, o mustră *Madame.* Ne-am înţeles printr-un nou contract. În schimbul alocaţiei mi-a oferit opt sute de lire pe loc, iar eu am acceptat. Îşi frecă cu mâna o mânecă, iar un zâmbet îi flutură pe buze. Mi-a dat toţi banii.

— Nu… Anna respiră adânc ca să se calmeze. Nu avea de gând să se lase întărâtată de minciunile mamei ei. Am văzut scrisorile şi… te-am auzit. Te-am auzit spunând că nu te-a ajutat la nimic contractul.

— Nu m-a ajutat la nimic în relaţia cu marchizul. Nu voiam cele opt sute de lire. Îl voiam pe tatăl tău, pe bădăranul ăla fără inimă. M-a părăsit când a aflat că sunt însărcinată. Era un hain.

— Aţi fi fost perechea perfectă, atacă Anna. Vreau să văd noul contract.

— A fost o înţelegere neoficială.

— Ai venit până aici ca să-mi spui minciuni?

— Am venit să te iau acasă.

— Nu. Fie că îmi spui adevărul, fie că mă minţi, nu mă întorc la Londra. Acum că prinsese gustul libertăţii, al vieţii dincolo de casa Anover, nu putea să se mai întoarcă.

— Dar… Nu fi ridicolă, copilă! Unde crezi că te duci?

— Am prieteni acum, am o familie care…

— Eu sunt familia ta, o repezi mama ei. Tu eşti a mea.

Anna îşi dădu seama că asta era esenţa problemei. Doamna Wrayburn nu era dispusă să renunţe la una dintre

posesiunile sale.

— Eu nu sunt una dintre poşetele sau bijuteriile tale, *Madame,* nu sunt unul dintre căţeii tăi.

— Dar cine a zis asta? Mă rog, nu contează. E absurd. Du-mă la Engsly, o să-i bag minţile în cap!

O, Doamne! O îngrozea ideea că doamna Wrayburn ar putea să se năpustească asupra celor de la conacul Caldwell.

— Nici dacă îmi promiţi zece mii de lire.

Madame ridică o sprânceană.

— Nu mai sunt destul de bună pentru tine?

Anna trase din nou aer în piept şi îşi reprimă impulsul de a continua discuţia în contradictoriu. Nu avea nimic de câştigat, nu exista posibilitatea unui compromis, a unei înţelegeri sau a unei reconcilieri.

Pe moment, ar fi avut satisfacţia să-şi confrunte mama cu fiecare minciună, cu fiecare manipulare egoistă şi evidentă, dar în cele din urmă tot ea ar fi fost frustrată, când mama ei ar fi negat totul.

Nu şi-ar fi cerut niciodată iertare că îl gonise pe Max cu patru ani în urmă. Probabil nici nu ar fi recunoscut că făcuse asta. Ce sens avea să se certe cu ea?

În schimb, Anna afişă faţada rece şi calmă pe care o perfecţionase toată viaţa.

— Poţi să ai ce părere vrei tu despre mine şi să o iei cu tine la Londra. Ce trebuie să fac ca să pleci?

— Eşti rece, Anna Rees. La fel de rece şi de crudă ca tatăl tău…

— Într-adevăr. Spune-mi ce trebuie să fac, *Madame.*

Doamna Wrayburn îşi trase nasul, iar nările i se umflară.

— Spre deosebire de tine, eu nu îmi caut familia pentru bani. Fie te întorci la Londra cu mine, fie rămân eu la Codridgeton. Îndrăznesc să spun că marchizul nu va mai fi la fel de încântat de prezenţa ta, dacă preţioasa lui soţie va fi nevoită să-mi facă şi mie loc în salonul ei.

— Iar eu îndrăznesc să spun că marchizul te poate exila în Australia dacă el sau soţia lui are chef.

Madame alungă această posibilitate cu un gest al mâinii.

— Ar fi prea complicat pentru el. E mai uşor să mi te trimită pachet, ceea ce va face odată ce va afla adevărul.

— Odată ce va afla minciunile tale, vrei să spui?

— Mă gândeam că se va ajunge aici. Foarte bine, dacă ai nevoie de dovezi... *Madame* îşi lăsă gândul neterminat pentru a produce un efect dramatic şi se îndreptă spre pat, de unde scoase un pachet de scrisori dintr-un săculeţ de piele. I le dădu Annei cu un rânjet... Iată-le! Toate dovezile de care tu sau familia Haverston aveţi nevoie. Scrisorile dintre mine şi marchiz în care discutam aranjamentul şi în care am căzut de-acord asupra lui.

Anna îi smulse scrisorile din mână şi deschise una la întâmplare. Spre marea ei surpriză, descoperi că era o scrisoare trimisă de *Madame* răposatului marchiz.

— Cum naiba ai reuşit să pui mâna pe ele?

— Precedenta Lady Engsly a fost bucuroasă să mi le vândă pe o sumă neînsemnată, îi explică *Madame,* ridicând indiferentă un umăr. Relaţia mea cu marchizul se terminase cu mult timp înainte de căsătoria lor, iar ea avea datorii enorme. Femeia aia consuma opium pe pâine. Acum... Luă scrisorile, le băgă înapoi în săculeţ şi i-l dădu Annei. Ai la dispoziţie o noapte ca să-i explici situaţia marchizului. Vreau să ne întoarcem la Londra mâine-dimineaţă. Şi îmbracă-te şi tu mai decent! Nu pot fi văzută cutreierând satele cu fiică-mea îmbrăcată cu nişte cârpe.

Anna clătină din cap, confuză, îngrozită şi dezgustată.

— Tu mi-ai dat rochia asta.

— Nu ţi-am dat-o s-o porţi în public. Unele lucruri nu sunt pentru ochii lumii. Doar nu mă vezi pe mine îmbrăcată în cămaşă de noapte, nu?

Cămaşă de noapte? N-avea ce să răspundă la asta, putea doar să se îngrijoreze că, reuşind să se ţină departe de *Madame* în casa Anover, nu observase semnele că mama ei nu era în toate minţile.

Făcu câţiva paşi spre uşă. Mama ei fusese

întotdeauna ciudată şi egoistă. Dar toate astea întreceau orice măsură.

— O să plec acum.

— Da, bineînţeles. Doar ţi-am spus că poţi pleca.

Anna se opri când simţi că spatele îi atinge uşa de lemn. Cu săculeţul în mână, se întoarse şi ieşi cât de repede putu. Ultimul lucru pe care îl auzi înainte să închidă uşa fu vocea mamei sale.

— Anna, să aduci scrisorile înapoi! Să aduci totul înapoi!

Capitolul 21

Din momentul în care Anna intră în bibliotecă, Max ştiu că se întâmplase ceva. Nu se ascundea şi nu se agita ca atunci când sosise familia Haverston, şi nici nu i se citea tristeţea în ochi ca atunci când plecase doamna Culpepper. Era ţeapănă ca o scândură şi mult mai palidă decât o văzuse vreodată.

O frică bolnăvicioasă îl copleşi. Din trei paşi mari, fu lângă ea şi o luă de mână.

— S-a întâmplat ceva. Ce s-a întâmplat? O măsură din cap până-n picioare. Eşti bolnavă? Te-ai rănit?

Ea clătină mecanic din cap.

— Nu. E vorba de mama mea. E în Codridgeton.

— Mama ta, repetă el şi, după o clipă, îi mai trecu din frică. Nu erau veşti tocmai bune, dar nici la fel de rele precum cele la care se gândise el. Ţi-a scris?

— Am vorbit cu ea.

— Te-ai dus să o vezi? La Codridgeton? Singură? Blestemă pe un ton scăzut şi încuviinţă din cap. Spune-mi că nu te-ai dus pe jos!

— Am împrumutat una dintre trăsuri. Nu pe cea mai bună şi aş fi cerut permisiunea, dar… nu voiam să spun nimănui unde mă duc. În plus, Lucien şi Lilly erau ocupaţi cu… — făcu un semn cu mâna spre uşă – cu ce sunt ocupaţi

marchizii şi marchizele în general. Să judece o dispută, să colecteze chiria sau mai ştiu eu ce.

— Sunt la un vecin. Draga mea, n-ai greşit cu nimic luând trăsura. Nu era nevoie să ceri permisiunea, doar că nu ar fi trebuit să te duci singură.

— Nu ar fi trebuit să-i las blestematul ăla de bilet, asta n-ar fi trebuit să fac, bombăni ea. Şi nici nu ar fi trebuit să iau trăsura mamei. Ar fi trebuit să luăm poştalionul. Aşa nu m-ar fi găsit atât de repede.

— Dar de ce a venit? Presupun că nu a venit să-ţi ureze în persoană cele bune.

— Nu. Anna îşi frământă buzele, în acelaşi timp dorindu-şi şi nedorindu-şi să spună mai mult.

El îi mângâie degetele.

— Ce s-a întâmplat, Anna?

Ea îl privi, ochii ei cenuşii şi fermecaţi căutându-i chipul.

— Pot să-ţi spun un secret?

„Poţi să-mi spui orice”. Aproape că spuse asta cu voce tare. Era o promisiune clară şi uşor de făcut, pe care îşi dorea cu disperare să o respecte, în parte pentru că voia din suflet să o facă fericită şi totodată deoarece el însuşi îşi dorea să fie adevărată.

Dar apoi se gândi la Beatrice, în faţa uşii lui, după ce fusese bătută, şi îşi aduse aminte că era capabil să-i dezamăgească pe cei mai importanţi oameni din viaţa lui.

Aşa că nu spuse decât:

— Da.

Pentru că, în cel mai rău caz, putea să păstreze un secret.

Din fericire, Anna nici nu-i ceruse mai mult.

— *Madame… Madame* spune ca familia Haverston nu-mi datorează nimic. Clătină din cap. Nimic. Mi-a dat astea. Cu o mână tremurândă scoase din săculeţul de piele pe care îl avea pe umăr nişte scrisori. Sunt scrisorile mamei mele către răposatul marchiz. Cea de-a doua soţie a marchizului i le-a vândut mamei. Mi-a spus că ele conţin dovada.

— În regulă, spuse el precaut şi îi luă cu blândeţe scrisorile din mână. Era ceva în vocea ei care-l speria. Dacă vrei, putem să le citim împreună.

— Nu mi le-ar fi dat, dacă m-ar fi minţit. Se holbă la scrisori cu nişte ochi care începură să strălucească. Tatăl meu şi-a încheiat socotelile cu mama. Am venit aici cu nişte pretenţii neîntemeiate, iar acum…

— Nu, ai venit aici având nişte informaţii pe care le-ai crezut corecte. E o diferenţă.

— Nu e aşa o mare diferenţă. Odată ce Lucien va afla adevărul, va… Dădu să spună ceva, dar se răzgândi.

— Ce-o să facă? insistă Max.

— Nu ştiu. Nu ştiu cum va reacţiona.

— În mod evident, nu crezi că va reacţiona bine, altfel nu ai fi aşa îngrijorată. Ar trebui să înveţi să ai puţină încredere în fratele tău.

Anna se strâmbă de iritare.

— E ridicol. Cum aş putea să învăţ să am încredere. E o contradicţie în…

— Ai încredere în Lucien! se corectă el.

Doamne, când era supărată, femeia asta chiar ţinea la logica ei.

— Am încredere în el, răspunse ea, dar nu păru prea convinsă, căci făcu câţiva paşi timizi în spate. Chiar am încredere în el. Doar că… nu în legătură cu această problemă. Va avea toate motivele să fie furios. Ar fi trebuit să am mai multă grijă.

Max îşi cântări bine răspunsul. Anna era la fel de tenace când venea vorba de părerile ei greşite, pe cât era de îngrijorată în orice altă privinţă. Dacă ea considera că descoperirea jurnalului, a scrisorilor şi a unui contract semnat însemna că nu avusese destul de multă grijă, era puţin probabil să fie starea în care putea fi convinsă de altceva.

Era clar că trebuia să abordeze altfel problema.

— Atunci, nu-i spune!

— Poftim?

— Dacă eşti atât de îngrijorată de cum va reacţiona,

păstrează pentru tine aceste noi informaţii.

Păru indignată de această sugestie.

— N-aş putea să fac aşa ceva.

— De ce nu? E cuvântul mamei tale împotriva cuvântului tău, nu? N-a fost prea inspirată că ţi-a dat pe mână singura dovadă…

— Sunt sigură că nu e singura dovadă, cu siguranţă a păstrat măcar o scrisoare în care este menţionat aranjamentul, una care nu se află aici. Îşi retrase mâna din strânsoarea lui. Nu pot să-l mint pe Lucien.

— Ba poţi. Eu îl mint tot timpul. Nu-i spusese detalii relevante ale relaţiei sale trecute cu Anna, ceea ce nu era acelaşi lucru cu a-l minţi tot timpul, dar de dragul argumentului, era dispus să mintă puţin în acel moment.

— Tot timpul? E cel mai bun prieten al tău. Onestitatea nu înseamnă nimic pentru…?

— Preţuiesc adevărul, o întrerupse el.

Exista o limită până unde era dispus să joace rolul de avocat al diavolului.

— Dar eşti dispus să-l ignori atât de uşor.

— Nu, pur şi simplu sunt dispus să-l pun în aplicare în mod critic. Şi asta era adevărat.

— Te joci cu cuvintele.

— Nu, doar că am simţ practic. Toată lumea minte din când în când. *Toată lumea,* accentuă el când ea dădu să spună ceva. Nu ţi-ai răni o prietenă spunându-i că noua ei rochie este urâtă, nu-i aşa?

— Doamna Culpepper nu are rochii urâte. Ea are un simţ estetic impecabil.

Faptul că ea îi interpretă cuvintele în mod literal îl ameţi mai puţin decât faptul că îşi aminti că doamna Culpepper era singura ei prietenă.

— Ştii ce vreau să spun.

— Da, recunoscu ea fără tragere de inimă. Dar nu este acelaşi lucru. Nu l-aş minţi pe Lucien ca să-l protejez, ci ca să mă protejez pe mine. Şi l-aş înşela cu o mie de lire.

— Nu te-a invitat aici pentru mia de lire, Anna.

— Deci, dacă aş fura de la el, ar fi şi mai grav,

murmură ea cu tristeţe. Blestemata aia de femeie!

Era de-acord cu ea, dar avea impresia că Anna avea nevoie de mai mult din partea lui decât de o aprobare.

— Pentru că ţi-a spus adevărul?

— Pentru că mi-a spus adevărul tocmai acum. M-a minţit tot timpul, de ce...? Doamne, e posibil să mă mintă şi acum, nu-i aşa? Nu ştiu de ce nu m-am gândit la asta mai devreme. Se întoarse cu faţa la el. Scrisorile ar fi putut fi falsificate, nu?

— Da, ar fi putut fi, încuviinţă el. Orice poate fi falsificat, dar nu pot să-mi imaginez de ce ar face asta?

— Din acelaşi motiv pentru care a venit până aici ca să mi le dea. Ca să se asigure că primeşte înapoi ceea ce este al ei.

— Nu înţeleg...

— Vrea să mă întorc în casa Anover, explică ea. Mama mea colecţionează lucruri pentru ea şi doar pentru ea. Cred... cred că a venit să-şi ia înapoi o parte din colecţie.

— Dar tu nu eşti proprietatea ei.

— Eu ştiu asta. Dar în ceea ce-o priveşte pe *Madame,* îi aparţin, aşa cum îi aparţin caii din grajd. Mama nu împarte cu alţii ce are.

El încercă să înţeleagă ce auzea. Ideea de proprietate în cadrul aceleiaşi familii nu era ceva neobişnuit, mai ales când era vorba despre bărbaţi şi nevestele lor. Deşi nu erau căsătoriţi, putea să admită că avea un sentiment de proprietate în privinţa Annei şi ar fi putut recunoaşte, în privat, că nu l-ar fi deranjat dacă şi Anna ar fi avut acelaşi sentiment în privinţa lui. Dar situaţia aceasta era diferită, mult mai urâtă, iar el nu putea să o înţeleagă până la capăt.

— Dar te-a împărţit cu doamna Culpepper.

Anna clătină din cap.

— *Madame* a plătit-o pe doamna Culpepper ca să aibă grijă de mine. În concepţia ei, un copil nu poate aparţine guvernantei care are grijă de el mai mult decât aparţine argintăria servitoarei care o curăţă. Dar tatăl, fraţii şi cumnatele... Astea sunt nişte ameninţări reale.

— Gândirea de felul ăsta mă pune în încurcătură.

— Da, pentru că nu este nimic raţional. Anna se uită la săculeţul de piele şi oftă. Adevărul este că nu cred că mă minte de data asta. Mi-aş dori să o facă, dar… a fost prea îngâmfată. De obicei, când minte în legătură cu ceva important, devine teatrală. Excesiv de teatrală, se corectă ea după ce văzu privirea curioasă a lui Max. Face gesturi exagerate cu mâinile, ridică tonul şi-şi împopoţonează poveştile cu cele mai improbabile detalii. Ştiai că ţarul îi trimite scrisori de dragoste?

— Nu ştiam.

— Hmm. Scrisori scrise pe un pergament cu colţuri de aur. Există o moşie cu o sută de iobagi care o aşteaptă lângă Sankt Petersburg.

— Minunat.

— Uneori sunt două sute de iobagi. Uneori nu spune poveşti, ci face promisiuni. Când este bine dispusă şi ameţită, mama face cele mai incredibile promisiuni. Când eram mică, aveam vreo zece ani, mi-a promis zestre.

— O mie de lire.

— Nu, cinci sute. Clipi şi izbucni în râs. Doamne, chiar şi când m-a minţit, m-a înşelat.

— Anna…

— Odată mi-a spus că nu vrea să-mi facă rău, iar eu am crezut-o. Credeam că răutatea ei vine din egoism, nu din dorinţa efectivă de a-mi face rău. Clătină din cap, cu buzele strânse. Nu mai sunt sigură de asta.

— Îmi pare rău, murmură Max, simţind furie şi neputinţă. Îmi doresc ca acum patru ani să nu fi fost aşa de repede descurajat. Îmi doresc să fi perseverat şi să fi găsit o modalitate de a te vedea, de a te lua din casa Anover. Ar fi trebuit…

— Nu fi prostuţ! Nimeni nu e de vină, în afară de mama. Oftă scurt. Şi probabil că supraestimez dorinţa ei de a-mi face rău.

— Nu cred.

— Nu este o mamă bună şi nici măcar un om bun, dar nu e niciun monstru.

Lui i se păru că cel mai bun răspuns era un „hmmm”

neutru.

— Nu am suferit de foame sau de frig. Nu mi-a fost frică că mă bate sau că voi fi forţată să-i distrez prietenii.

— Faptul că ar fi putut să fie şi mai rea n-o face bună din oficiu.

— Dar nici faptul că ar fi putut să fie mai bună nu o face mai rea.

Max se abţinu şi nu o mai contrazise. Ultimul lucru de care avea nevoie Anna în acel moment era o discuţie despre cât de îngrozitoare era mama ei cu adevărat.

— Tu o cunoşti cel mai bine, murmură el.

— Nu cred că o cunoaşte cineva cu adevărat... Se opri brusc şi se întoarse, căci se auzeau nişte voci înăbuşite şi nişte paşi grăbiţi pe coridorul din faţa bibliotecii.

— S-a întors Lucien, spuse Max şi ar fi putut să jure că o auzise pe Anna înghiţind în sec. De obicei, lucrează în birou înainte de cină. E momentul potrivit să vorbeşti cu el.

Ea încuviinţă din cap, dar rămase pe loc.

— Vrei să vin cu tine? îi propuse el.

— Da. Nu. Vreau să spun că mi-aş dori foarte mult să vii cu mine. Dar nu ar fi corect.

Se uită la el cu ochii ei cenuşii minunaţi în care se citea îngrijorarea, în vreme ce buzele ei schiţară cel mai discret zâmbet.

— Ai ştiut că nu aş fi fost niciodată de-acord să-l mint.

— Da.

— Şi nu-l minţi tot timpul, nu-i aşa?

— Tu eşti cea care a decis să-şi dezvăluie secretele, nu eu.

Zâmbi puţin mai larg.

— Mulţumesc, şopti ea. Pentru tot.

Neştiind ce altceva să facă, se apropie de ea, o luă cu un braţ de talie, o trase spre el şi o sărută uşor.

Bineînţeles, avea de gând să facă şi alte lucruri pentru ea în viitor. Nu toate problemele ei vor putea fi rezolvate vorbind cu Lucien. Furia pe care o simţea nu putea fi domolită decât trecând la acţiune.

Dar în acel moment tot ce putea să facă era să-i

distragă atenţia cu un gest de tandreţe. Hotărât să profite de clipa aceea, îi mângâie încet spatele, ţinând-o aproape, îi atinse uşor buzele, gustându-i gura în porţii mici şi precaute. Cu alte cuvinte, încercă să respecte limita dintre a stârni o pasiune tandră şi a provoca o nevoie sălbatică.

În curând însă, simţi că sunt în pericol de a da curs celei de-a doua posibilităţi; se desprinse de ea, o sărută pe frunte şi apoi pe obraz.

— O să fiu aici, dacă vei avea nevoie de mine, îi şopti el.

Capitolul 22

Anna se îndreptă, cu inima bătându-i năvalnic, spre biroul lui Lucien. Îşi aduse aminte de momentul când aflase prima oară că marchizul de Engsly era fratele ei, în camera de zi din casa Anover, şi de momentul când îl văzuse pentru prima oară pe Lucien stând sub portic, aşteptând-o. De ambele ori, simţise o detaşare bizară faţă de el, o incapacitate de a se raporta la el ca la fratele ei.

Dacă ar fi luat-o în râs când sosise la Caldwell, ar fi fost o problemă doar pentru că i-ar fi diminuat şansele să primească mia de lire.

Dar între timp, situaţia se schimbase drastic.

Perspectiva de a se confrunta cu dispreţul lui Lucien, cu blamul lui, îi provoca un rău fizic. Acum părerea lui conta pentru ea. El conta pentru ea.

Inima începu să-i bată mai repede când dădu să deschidă uşa de la birou şi văzu că-l prinsese tocmai când se aşeza la masa de scris.

— Lucien? Putem vorbi?

El ridică privirea, zâmbi şi cu o mână îi făcu semn să intre, iar cu cealaltă îşi aranjă lavaliera.

— Da, bineînţeles. Ce pot să fac pentru tine?

Anna intră în birou, dar nu se aşează pe scaun, ci în spatele lui. Descoperi că, dacă îşi încleştează degetele pe spătarul lui, acest lucru o linişteşte. Existau probabil, îşi spuse ea, modalităţi de a aborda cu tact anumite subiecte, dar ea nu putea să se gândească la niciuna în acel moment.

— Mama mea a venit la Codridgeton, se auzi spunând. Stă la The Bear's Rest.

Lucien îşi lăsă încet capul în jos. Ochii îi deveniră aprigi.

— Da? Presupun că a venit să te viziteze.

— Nu, nu tocmai. A venit... A venit ca să... înghiţi în sec, îşi ridică bărbia şi se strădui să ducă fraza până la capăt. M-a informat că m-am înşelat venind aici. Că am venit aici cu informaţii false.

— Informaţii false, repetă Lucien încet. Nu eşti sora mea?

— Poftim? A, nu. Adică da, sunt sora ta. Îmi pare rău, ar fi trebuit să clarific asta de la început. Degetele i se înfipseră şi mai mult în spătar. Nu ar fi trebuit să vin aici. Tatăl tău şi mama mea au avut un contract separat în ceea ce priveşte îngrijirea mea, iar tatăl tău a respectat aceşti termeni.

— Tatăl meu a contribuit la îngrijirea ta?

— Aşa se pare, da. Am...

— Aha, o întrerupse Engsly surprins. Nu-l credeam în stare de aşa ceva. Se uită fix şi încruntat într-un colţ al biroului şi apoi ridică din umeri. Atunci înseamnă că am terminat cu povestea asta. Îţi mulţumesc că mi-ai spus. E bine să afli lucruri bune despre tatăl tău din când în când. Te mai duci mâine la Menning cu Lilly şi Winnefred sau preferi să amâni pentru moment şi să petreci ziua cu mama ta?

Scuzele elaborate pe care voia să şi le ceară i se stinseră pe buze.

— Ăăăă... poftim?

— Călătoria la Menning? Lilly şi Freddie voiau să-ţi arate ruinele fostei abaţii?

— Păi... Dădu să spună ceva, dar se abţinu şi clătină

din cap fără să spună nimic.

— Credeam că aţi vorbit despre asta.

— Am vorbit, reuşi ea să rostească în cele din urmă. Doar că… n-am terminat de discutat despre… cealaltă problemă, nu?

Lucien păru confuz de-a binelea.

— Îmi pare rău, credeam că am terminat de discutat. Mai vrei să discutăm ceva?

— Ăăă… nu?

— Să înţeleg că da. Ce te îngrijorează în legătură cu această situaţie? Îşi îngustă o clipă ochii înainte de a-i deschide larg şi se aşeză mai drept în scaun. E vorba de mia de lire? Este a ta, dacă ai nevoie de ea. Sau dacă pur şi simplu ţi-o doreşti.

— Este?

— Eşti sora mea, spuse el cu cea mai uşoară urmă de nerăbdare. Dacă ai nevoie de o mie de lire, o să ai.

Pur şi simplu? Cu siguranţă, nu. Nimic nu era atât de simplu.

— A… bine?

O mai studie un moment, apoi ocărî în barbă.

— Ai avea nevoie de mia de lire, nu-i aşa? Îmi cer scuze, ar fi trebuit să mă gândesc la asta mai demult. A trecut mult timp de când n-am mai depins de nimeni financiar. Am uitat ce constrângere reprezintă o astfel de dependenţă şi am considerat că independenţa financiară este de la sine înţeleasă. Am să vorbesc mâine cu omul meu să-ţi scrie un cec bancar. Apoi nu va mai trebui să-ţi faci atâtea griji pentru viitor şi te vei putea bucura puţin mai mult de şederea la Caldwell. Ce zici?

Nu-i venea să creadă că va avea o mie de lire a doua zi. Venise la el aşteptându-se ca el să fie dezamăgit şi cu teama că orice se putea întâmpla, şi iată că acum el îi oferea o mie de lire.

— Da. Nu. Nu înţeleg. Să înţeleg că vrei să-mi dai nişte bani pe care nu mi-i datorezi şi, mai mult decât atât, că vrei să rămân la conac?

— N-am mai vorbit despre asta?

— Ba da, dar... Când m-ai invitat, aveai impresia că tatăl tău a murit datorându-mi...

Anna se opri când văzu că Lucien se ridică din scaun încruntat. I se păru că prin ochii lui vorbesc toţi nobilii lumii, dar nu genul acela de nobili care frecventau casa Anover, desfrânaţi şi inutili.

— Eu nu-i invit la moşia Caldwell pe cei cărora le datorez bani, o informă Lucien. Eşti bine-venită aici pentru că eşti sora mea. Niciun contract respectat, anulat sau mai ştiu eu ce n-ar putea să schimbe asta. Ne-am lămurit?

Ea încuviinţă din cap, dar abia rosti:

— Da.

— Eşti într-adevăr sigură? Pentru că nu vreau să purtăm din nou discuţia asta.

— Da, da. Sunt sigură.

El încuviinţă din cap şi îşi prinse mâinile la spate.

— Bine. Eu nu o cunosc pe mama ta, doar am auzit câte ceva despre ea, însă, date fiind îndoielile tale, bănuiesc că nu a venit la Codridgeton ca să-ţi aducă informaţii noi sau ca să te protejeze. Am înţeles bine?

— Da.

— Mâine nu va mai fi aici.

Anna ocoli scaunul. Se simţea din ce în ce mai uşurată şi mai ameţită, dar nu îndeajuns încât să nu-i mai fie frică de posibilitatea ca mama ei să fie în aceeaşi cameră cu vreun membru al familiei Haverston.

— Nu e nevoie. Am să-i spun mâine să plece.

— Anna, nu pot să...

— Te rog. E mama mea. Eu trebuie să fac asta.

— Reprezintă un pericol pentru tine?

— Doar pentru pacea mea interioară.

Cântări cuvintele ei pentru câteva momente.

— Foarte bine, dar vei lua doi lachei cu tine.

— Da, bineînţeles. Doar că nu avea de gând să-i ia cu ea în han. Orice mizerie urma să arunce *Madame* nu avea să cadă pe cineva care avea legătură cu familia Haverston.

— Şi îmi vei da de ştire dacă îţi mai face probleme.

— Da, răspunse ea şi se rugă să nu-i ceară să promită

nimic anume. Nu prea existau şanse ca doamna Wrayburn să fie de acord să plece fără să creeze probleme, sub forma mai sus menţionatei mizerii.

— Bine. Atunci, aşa cum ţi-am zis mai devreme, cred că am pus capăt acestei poveşti.

*

Max luă în considerare şi respinse ideea de a o întreba pe Ana dacă avea nevoie de ajutorul lui în confruntarea cu mama ei. Exista o mare probabilitate ca ea să-l refuze, caz în care ar fi fost şi mai furioasă pentru că el decisese să o ajute oricum.

Femeia trebuia să înveţe că independenţa nu înseamnă să nu ai încredere în nimeni şi nici să faci totul singur. Nimeni nu face totul singur. Un croitor nu-şi ţese singur materialul, un fierar nu-şi extrage singur minereul.

Iar Anna nu îşi va trimite singură mama la Londra, de aceea imediat ce o văzu ieşind din birou la braţ cu Lucien, îşi luă calul şi plecă la Codridgeton.

Mai mult decât atât, în general există mai multe şanse să ai parte de iertare decât să primeşti permisiunea să faci ceva.

Iar misiunea lui din seara aceea urma să fie un succes.

Află repede şi uşor ce cameră închinase doamna Wrayburn. Proprietarul hanului, Jim Alden, îl ştia din copilărie; soţia lui o îndrăgise în mod deosebit pe Beatrice.

— N-aveţi nevoie de ajutorul meu ca să găsiţi camera, mormăi Jim în tavernă. Sunt nişte balauri la uşa ei. Domnul Ox şi domnul Jones, aşa îşi spun. Nu-mi place de ei. Unde crede ’mneaei că se află, de are nevoie de protecţie? La St. Giles? Se va zvoni că Bear’s Rest nu e un loc sigur…

— Aş putea să-i fac să plece până mâine.

Sprâncenele hangiului se ridicară de mirare când îşi dădu seama că Max nu venise pentru o simplă vizită.

— Aşa deci? aruncă o privire spre etaj. Aţi putea să faceţi asta fără să-mi dărâmaţi pereţii?

Hanul de-abia fusese reconstruit, pereţii erau încă solizi.

— Posibil.

— Păi, încercaţi atunci!

Max nu-l lăsă pe Jim să se răzgândească. Urcă pe scara din spate, câte două trepte deodată, şi aşa cum i se spusese, identifică imediat camera doamnei Wrayburn după cei doi indivizi intimidanţi din faţa uşii.

Max îi recunoscu pe bărbaţi de la vizitele făcute la casa Anover cu patru ani în urmă. Flăcăul mic şi îndesat cu braţe de fierar era Ox. Bărbatul înalt şi slab cu faţă de nevăstuică era Jones.

Deşi Ox părea mai impunător, Jones era cel cu adevărat periculos. Era în formă, rapid şi nerăbdător să scoată cuţitul.

Max îşi roti umerii ca să se relaxeze. Îşi încleştă şi descleştă mâinile.

Dacă va fi posibil, va încerca să intre în cameră folosindu-se doar de cuvinte. Dacă nu… Nu-l deranja o mică încăierare. Faptul că Anna era îngrijorată şi rănită îi făcu sângele să-i clocotească-n vene şi, cum nu putea să o lovească pe doamna Wrayburn, va trebui să se mulţumească cu oamenii ei.

— Bună seara, băieţi, spuse el, şi se opri mai aproape de Jones decât de Ox. Spuneţi-i stăpânei voastre că a venit lordul Dane s-o vadă.

— Doamna Wrayburn nu primeşte vizitatori. Ox îşi îndreptă spatele la perete şi pufni zgomotos. Milord.

— O să facă o excepţie.

— Nu cred…

Max îi aruncă o privire dură lui Jones.

— Ai face bine să intri şi să-i spui că o caut sau o să stau aici şi o să urlu destul de tare, încât să mă audă şi ea, şi hangiul. Ce crezi că preferă stăpâna ta?

Jones făcu un pas înainte, şi aşa cum era de aşteptat, scoase cuţitul.

— N-o s-o deranjaţi.

Max se uită calm la cuţit. Nu se mai bătuse cu nimeni

de ceva vreme, dar tot nu uitase lecţiile de bază, elementul-cheie fiind surpriza.

Iar oamenii ca Ox şi Jones, obişnuiţi să se apere de ocazionalii musafiri beţi şi recalcitranţi care mai mult ameninţau cu violenţa, erau uşor de surprins. Un dandy beat era uşor de intimidat sau de învins. Nu la fel stăteau lucrurile cu un fost soldat care era dispus să lupte murdar.

Înainte ca Jones să se gândească să ridice cuţitul, Max îl împinse cu umărul, trântindu-l de uşă, ceea ce îi lăsă timpul şi spaţiul necesare să-i dea lui Ox un pumn în nas, urmat de o lovitură în genunchi; Ox căzu pe podea, urlând de durere.

— Piciorul meu! Nenorocitule! Piciorul meu!

Odată ce Ox fu scos din joc, Max se întoarse şi-l înfruntă din nou pe Jones, la timp ca să evite o lovitură cu cuţitul.

Max făcu o fandare, îl apucă de încheietură şi i-o răsuci violent, îi luă cuţitul, iar Jones ajunse în genunchi, urlând de durere. Îi răsuci braţul la spate, iar de data asta Jones fu complet imobilizat şi nu mai putu să facă altceva decât să urle.

Doamna Wrayburn deschise uşa, aruncă o privire nepăsătoare la scena din faţa ei şi oftă.

— Te rog să-i dai drumul omului meu. Am nevoie de el pentru drumul înapoi.

Max se uită la Jones şi văzu că fruntea omului era plină de sudoare. Apoi studie mânerul cuţitului, sculptat în fildeş cu măiestrie.

— Îţi plăteşti foarte bine oamenii. Te-ai fi gândit că sunt mai greu de înfrânt.

— Sunt mai mult pentru intimidare. De obicei. Îl măsură încet din cap până-n picioare. Văd că ţii neapărat să mă vezi.

— Nu sunt aici pentru mine. Puse cuţitul în buzunar şi-i dădu drumul lui Jones. Ajută-l pe tovarăşul tău să ajungă în odaia voastră şi rămâneţi acolo!

Spre onoarea lor, atâta câtă era, ambii bărbaţi se întoarseră spre stăpâna lor şi aşteptară un semn din partea

ei înainte să se îndepărteze, împleticindu-se şi ocărând.

Max aşteptă până când cei doi dispărură în camera lor înainte s-o urmeze pe doamna Wrayburn înăuntru. Ea străbătu încăperea şi se aşeză lângă şemineu, cu un aer afectat. Nu părea deloc preocupată că se afla în prezenţa unui bărbat furios şi înarmat şi pe care abia îl cunoştea. Max se întrebă dacă atitudinea ei încrezătoare era prefăcută sau dacă se convinsese singură că putea controla orice situaţie.

— Lord Dane. Îi rosti numele ca şi cum ar fi gustat fiecare silabă. Doamne, a trecut ceva timp de când nu ne-am mai văzut. De fapt, de când ai venit s-o adulmeci pe fiica mea. Ce căţeluş sincer şi adorabil erai!

— Da, ce amintiri plăcute! spuse cu un ton la fel de amabil şi de degajat, stând în mijlocul camerei. Îmi aduc aminte bine zilele acelea. Eram amândoi mult mai tineri, aveam mai puţine riduri în jurul ochilor şi eram mai naivi.

— Eu nu am fost niciodată naivă.

— Atunci poate că ai fost mioapă.

— Eu n-am…

Max decise că nu era momentul potrivit pentru tachinări. Cele câteva lovituri pe care le împărţise lui Ox şi lui Jones nu-i potoliseră furia.

— Ai crezut că poţi să o ţii închisă în casă toată viaţa, nu-i aşa? Ai crezut că nimeni n-o să afle adevărul.

— Presupun că vorbim despre Anna? Doamna Wrayburn îşi dădu ochii peste cap. Închisă în casă, ce să spun! Dacă asta crezi, eşti la fel de naiv precum erai acum patru ani.

Max decise că nu va avea niciun sens să ocolească motivul vizitei sale.

— Întoarce-te în casa Anover, doamnă Wrayburn!

Ea clipi rapid.

— Doamne, ce direct eşti! Stai liniştit, chiar intenţionez să mă întorc. Împreună cu fiica mea.

— Asta nu se va întâmpla niciodată.

Buzele ei pline formară un zâmbet batjocoritor.

— Eşti încă furios că te-am alungat cu ani în urmă?

— Nu, nu sunt furios, minţi el. Furia aceea va persista mulţi ani de-acum încolo. Pur şi simplu nu-mi place de tine.

— Pentru că te-am refuzat?

— Şi dintr-o mie de alte motive, dintre care pe unele nici nu le-am aflat încă.

— Şi poate că unele dintre ele sunt întemeiate, fu ea de acord. Dar nu o să-mi cer scuze nici ţie şi nici celorlalţi bărbaţi care au venit să-mi adulmece fiica. Nişte beţivi şi nişte libertini care ar fi transformat-o pe Anna într-o târfă. Ea era mai presus de asta. Este mai presus de asta. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca s-o protejez pe Anna de…

— De bărbaţii pe care chiar tu i-ai invitat în casă? În casa din care nu-i era permis să iasă? întrebă Max dispreţuitor.

— Cu mine e în siguranţă. Eu sunt mama ei. Cui altcuiva i-ar păsa?

— Ţi-ai ratat vocaţia de actriţă, o întrerupse Max. Începu să-şi piardă răbdarea. Această discuţie s-a terminat. Vei părăsi Codridgetonul în zori sau vei suporta consecinţele.

— Ce…? Doamna Wrayburn deschise gura şi izbucni într-un râs dezagreabil. Despre ce consecinţe vorbeşti, băiete? Eşti de unul singur. Eşti viconte, e adevărat, dar unul nu foarte influent, iar eu am în buzunar vreo şase aristocraţi în orice moment. Nu ai ce să-mi faci. Îşi îndreptă spatele şi continuă cu mândrie: Sunt cea mai populară femeie din Anglia.

— Nu, eşti cea mai infamă femeie din Londra, o corectă el. Pentru moment. Şi ai avut noroc cu concurenţa. Doamna Fisher? Eliza Tomlison?

Ea îşi strânse buzele într-o linie subţire.

— Crezi că sunt nişte mieluşele?

— Cred că nu au nici pe departe la fel de multă influenţă în societate precum cineva ca… Lady Engsly. Văzu că tresare uşor şi-şi dădu seama că atinsese un punct sensibil. Femeia asta este adorată în toată Londra. Sunt sigur că până şi croitoreasa ta ar vrea să lucreze pentru ea,

chiar dacă ar însemna să renunţe la tine. Servitorii tăi s-ar duce să muncească pentru ea cât ai clipi din ochi. Ce gentleman ar mai veni la casa Anover, dacă Lady Engsly s-ar decide în ultimul moment să organizeze o petrecere în aceeaşi seară?

— Te-ai ascunde după poalele unei femei?

— *Madame,* nu te poţi ascunde după o sabie. O sabie se mânuieşte.

Doamna Wrayburn avea atât de multe de spus, încât pentru câteva secunde nu-şi putu găsi cuvintele din cauza furiei.

— Dar asta este revoltător. Mai bolborosi puţin, apoi reuşi să exprime unul dintre gândurile care i se perindau prin minte. Doamne, asta este vina ei! Răzgâiata aia nerecunoscătoare! Seamănă cu taică-su, ia ce-şi doreşte şi nu-i pasă de nimeni altcineva. Şi-a făcut de cap ani întregi, în timp ce eu munceam ca să mă asigur că are un acoperiş deasupra capului şi mâncare pe masă. Ar fi trebuit s-o pedepsesc cu ani în urmă. Îşi scutură degetul plin de inele. Dar să ştii că tot sunt mama ei. E a mea. Întotdeauna va fi…

— Întotdeauna va fi recunoscută drept sora vitregă a marchizului de Engsly şi a lordului Gideon Haverston, şi o prietenă respectată a vicontelui Dane. Dar cel mai important, este o femeie în toată firea care nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu tine. Ai pierdut această bătălie, *Madame.* N-ai de ales, trebuie să te retragi.

— Nu mă lua aşa, scuipă ea, şi privirea i se îndreptă spre peretele care-i separa camera de cea a bărbaţilor. Tu ai sabia ta. Am şi eu armele mele.

Cât ai clipi, i se răci sângele în vene. Voia să creadă că doamna Wrayburn n-ar lovi-o pe Anna la nervi, că era, aşa cum sugerase Anna, o femeie care doar arunca vorbe-n vânt. Dar nu era dispus să rişte.

— Nu vei avea ocazia să le foloseşti la Londra. Vei părăsi casa Anover până la sfârşitul lunii. După ce o va convinge pe Anna să se întoarcă cu el la Londra, ultimul lucru de care va avea nevoie ar fi să stea cu frica-n sân din

cauza mamei ei nebune. Bath este un oraş prosper. Te vei descurca de minune acolo.

Doamnei Wrayburn aproape că-i ieşiră ochii din orbite.

— Bath? Bath?! Ai înnebunit?

— Chiar ai crezut că poţi să rosteşti o asemenea ameninţare, şi eu să nu fac nimic? întrebă el rece. Până la sfârşitul lunii, *Madame,* sau mă voi asigura că nu ţi se va mai deschide nicio uşă în Marea Britanie, că niciun gentleman din Anglia nu te va mai lua sub aripa lui.

— Nu poţi să faci asta. Tu nu…

— Te asigur că, dacă te atingi de Anna, te voi distruge fără nicio remuşcare.

— Ai lovi o femeie?

El nu se referise la asta, dar era preferabil ca doamna Wrayburn să creadă că era în stare de violenţă, decât să descopere Anna că mama ei era în stare de aşa ceva.

— Dacă îi vei face vreun rău, *Madame,* vei fi terminată. Putea să interpreteze asta cum voia ea. Ne-am înţeles?

Nu se obosi să aştepte un răspuns. În ceea ce-l privea, discuţia se terminase. Doamna Wrayburn se va muta la Bath, ori el se va asigura că avea să fie târâtă acolo. Pentru el nici nu conta ce opţiune va alege.

Bineînţeles că doamna Wrayburn mai avea ceva de spus în această privinţă.

— Este a mea! Mă auzi? Eu am făcut-o! Niciun bărbat nu-mi va lua ceea ce este al meu.

— Până la sfârşitul lunii, spuse el peste umăr, ieşind pe hol şi închizând uşa în urma lui.

Singurul răspuns fu un strigăt strident şi zgomotul unui pahar spart.

Capitolul 23

Max se duse din nou la Codridgeton înainte de

răsăritul soarelui. De pe partea cealaltă a străzii, urmări cum trăsura doamnei Wrayburn pleca de la han la prima geană de lumină. Apoi se întoarse călare la Caldwell, unde o aşteptă pe Anna în foaier.

Zece minute mai târziu, Anna coborî scările, cu o bonetă galbenă cu albastru în mână şi cu cearcăne de nesomn în jurul ochilor. Zâmbi când îl văzu, dar nu în felul în care o făcea de obicei.

— Bună dimineaţa, Anna, mă gândeam că o să te găsesc aici în dimineaţa asta.

— Mă duc să mă întâlnesc cu mama.

— Despre asta voiam să vorbim... Max o apucă de braţ în timp ce cobora ultima treaptă şi o conduse spre salonul din faţă. Nu e la han. A plecat la Londra. Pentru moment.

— A plecat? Anna îşi trase braţul din mâna lui. De ce ar...?

— Am obligat-o eu.

— Tu...?

El privi, prins între fascinaţie şi îngrijorare, cum orice emoţie îi dispare de pe faţă.

— Ai fost să te întâlneşti cu mama?

— Azi-noapte, confirmă el. După discuţia noastră. Ţi-aş fi împărtăşit planul meu, dar după cină te-ai dus direct în camera ta.

— Înţeleg. Păi... Făcu un mare pas în spate. Dacă nu te deranjează, aş vrea să-mi spui cum s-a desfăşurat întâlnirea voastră.

— Bine. Se întrebă cât de furioasă era cu adevărat în acel moment. Vrei să stai jos sau...?

— Nu.

În mod evident, era foarte furioasă.

Max îi povesti pe scurt, dar exact ce se întâmplă la Bear’s Rest, omiţând doar încăierarea de pe hol şi ameninţările violente ale doamnei Wrayburn. Nu avu curajul să-i spună că acum existau dovezi clare că doamna Wrayburn era un monstru când venea vorba despre relaţia ei cu Anna. Cei mai mulţi oameni îşi petrec viaţa având

numeroase iluzii referitoare la părinţii lor. Anna avea dreptul să-şi păstreze măcar una.

Pe de altă parte, Anna ascultă povestea fără să spună nimic, iar când el termină, zise doar:

— Nu ar fi trebuit să te duci. Eu trebuia să fac asta.

— Anna, nu puteam să ignor…

— Sau cel puţin ai fi putut să mă întrebi înainte, îl întrerupse ea.

— Da, ar fi trebuit, fu el de acord, sperând că, dacă îşi cerea iertare, ea se va îmbuna. Iartă-mă!

— Ce răspuns rapid! Suspicioasă, îşi miji ochii. Ai ştiut de la început că nu trebuia să faci asta.

— Nu, deloc. Ştiuse de la început că ea nu va fi de acord cu planul lui, ceea ce era altă discuţie.

— Ştiai că nu voi fi de acord, i-o reteză ea.

„La naiba!”

— Mi-a trecut prin cap că s-ar putea să nu fii de acord, recunoscu el, ducându-şi mâinile la spate. Şi îmi cer scuze pentru că am fost arogant, dar nu şi pentru că te-am protejat.

— Nu ţi-am cerut să mă protejezi. Voiam să mă descurc singură.

— Iar eu trebuia să te ajut.

— De ce?

— Pentru că… aşa se fac lucrurile, sugeră el frustrat. Pentru că am vrut s-o fac pur şi simplu. Pentru că… Ocări, se uită în altă parte şi apoi din nou la ea. Ura astfel de discuţii. Pentru că nu am reuşit să fac ceva pentru tine, orice, cu patru ani în urmă. Trebuia să fac asta pentru tine…

Ea îl întrerupse ridicând un deget în aer.

— Să înţeleg că nu ai de gând să-ţi ceri scuze pentru că ai greşit deoarece a fost legat de ceva ce ai făcut cu patru ani în urmă care nu era greşit şi pentru care nu trebuia să-ţi ceri scuze?

— Nu… Poate… Doamne, simţi cum începe să i se zbată ochiul stâng. Mai spune o dată, dar mai rar!

Ea îşi lăsă mâna în jos.

— M-am înşelat când am spus că bărbaţii sunt mai simpli. Ai complicat situaţia inutil.

— Eu am complicat-o? Nu eu sunt cel care se aşteptă să primească scuze pentru ajutorul primit într-un moment dificil. Nimic mai simplu decât ritualul cavalerului rătăcitor care salvează domniţa în pericol. Cavalerul doboară balaurul, domniţa este eliberată şi-l recompensează pe cavalerul curajos cu…

— Da, şi se căsătoreşte cu aristocratul bogat de la două comitate depărtare, spuse ea tărăgănat. O tradiţie veche de când lumea. Dar eu nu sunt o domniţă.

— Iar eu nu sunt un cavaler rătăcitor, draga mea. Dar am făcut ce am considerat că trebuie să fac şi nu-mi cer scuze pentru asta. De data asta, el ridică un deget în aer, întrerupând-o. Cu toate astea, recunosc că nu am procedat corect nespunându-ţi ce vreau să fac. Trebuia să vorbesc cu tine înainte să mă duc la han, nu după aceea. Şi cu asta voia să spună că ar fi trebuit să se certe înainte, căci s-ar fi dus la han cu sau fără binecuvântarea ei. Crezi că mă poţi ierta?

— Nu e aşa de simplu, spuse ea scurt, surprinzându-l. Ai vrea să fie, dar nu e. Balaurul pe care l-ai doborât este mama mea.

El clătină din cap, uimit.

— Crezi că am fost prea dur?

— Nu. Nu e vorba despre asta. E… Scoase un oftat adânc. Tu simţi că ar fi trebuit să faci mai mult pentru mine acum patru ani. Mi-e teamă că voi simţi întotdeauna că aş fi putut face mai mult astăzi.

— Înţeleg. Şi chiar înţelegea – pentru prima oară de când începuseră să se certe înţelegea sursa reală a furiei sale. El nu doar îndepărtase un pericol, ci îi furase şansa de a descoperi altceva despre ea însăşi, o cale de a-şi da măsura propriei persoane. Îi furase şansa de a se defini şi de a-şi stabili locul în lume.

„La naiba!”

Se simţea ca un bleg egoist. Şi cu toate astea…

— Nu ştiu ce să spun. Nu puteam să te las să te

întorci singură la han. Nu puteam.

— Am fi putut să mergem împreună.

El se gândi o clipă la asta.

— Ai fi fost de-acord să mă aştepţi în trăsură?

— Poftim? Bineînţeles că nu aş fi fost de-acord.

— Hmmm.

— Max…

— Şi dacă ţi se întâmpla ceva? i-o reteză el. Poate că tu ai curajul să-ţi înfrunţi mama şi pe cei de teapa lui Ox şi Jones, dar eu nu pot să-ţi promit că voi sta nepăsător uitându-mă la tine. Am mai făcut o dată pe prostul pasiv şi am pierdut o soră. N-am de gând să repet…

Se opri brusc, jenat de faptul că adusese în discuţie acest eşec din trecutul lui.

Pentru prima oară de când intraseră în salon, Anna făcu un pas spre el.

— Situaţia e diferită faţă de ce s-a întâmplat cu sora ta, spuse ea. Vocea îi era blândă şi grijulie, ceea ce îl făcu să se simtă şi mai rău.

— Da, ştiu. Făcu un semn nepăsător cu mâna. N-are importanţă. Nu ar fi trebuit să aduc asta în discuţie.

— Nu e…

— Putem să vorbim despre altceva?

Ea nu voia să vorbească despre altceva. Aproape că putu să-i vadă replica pe vârful limbii, dar, spre uşurarea lui, ea încuviinţă şi întrebă:

— Ai spus că mama i-a adus pe Ox şi pe Jones cu ea?

El nu intenţionase să-i spună nici asta.

— Da.

— Eu nu i-am văzut.

— Cred că au camera lor. Era în interesul doamnei Wrayburn să-i ţină ascunşi în timpul primei vizite a Annei.

Ea îşi feri privirea.

— Sunt sigură că i-a adus cu ea ca s-o apere.

Nu era deloc sigură. El îşi dădu seama de asta văzând-o cum se albeşte la faţă. Se gândea la celălalt motiv pentru care doamna Wrayburn ar fi putut să aducă doi bărbaţi voinici cu ea: ca să se asigure că un pasager

posibil necooperant va ajunge la Londra.

Se terminase cu iluziile. Iar contribuţia lui la asta îl râcâia. Şi totuşi, părea cea mai bună opţiune. O opţiune în conformitate cu ceea ce-i ceruse ea: să fie protejată mai puţin şi susţinută mai mult.

Asta putea să-i ofere. Tot nu avea de gând să-i spună despre existenţa armelor – era ceva ce va duce cu el în mormânt –, dar putea să facă un efort să-i ofere măcar ceva din ce-şi dorea ea.

— Gata, a plecat, spuse el şi-şi dori să fi avut mai mult de oferit.

Anna oftă, îşi îndreptă spatele şi zâmbi.

— Da, a plecat. Iar noi cred că am pierdut destul timp certându-ne în legătură cu cine ar fi trebuit să o alunge... Mulţumesc pentru că te-ai dus în locul meu la han.

— Cu plăcere. Dacă...

— Dar să nu mai faci niciodată ceva fără să-mi spui.

Dădu să răspundă, dar se răzgândi şi îi veni brusc să râdă. Îi oferise o ramură de măslin şi o palmă peste faţă în acelaşi timp. Nu mai întâlnise niciun om la fel de încăpăţânat ca femeia asta.

N-avea ce să facă, ar fi putut să fugă sau să se certe la infinit, altfel trebuia să capituleze.

— N-o să mai fac ceva fără să-ţi spun, fu el de acord şi decise că această mică înfrângere era compensată de bucuria de a o vedea zâmbind.

Capitolul 24

Anna se simţise mai bine când ieşise din salon decât atunci când intrase, dar cearta cu Max îi umbrise întreaga zi. Având grijă să pară veselă, nu fu presată să răspundă întrebărilor indiscrete ale familiei Haverston din timpul călătoriei la Menning sau la cină. Dar nu-i fusese deloc uşor să se concentreze asupra familiei ei şi să-şi păstreze zâmbetul pe buze.

Şi mai ales nu-i fusese de ajutor că Max alesese să respecte obiceiul pe care şi-l făcuse recent şi să dispară toată ziua. Era sigură că, dacă ar fi petrecut timp împreună cu Max făcând lucruri simple şi banale, asta ar fi ajutat-o să lase în urmă momentul tensionat, şi amândoi s-ar fi relaxat.

Dar Max nu venise la Menning, nici nu luase cina cu ei şi nici nu li se alăturase în bibliotecă să joace cărţi sau şah. Şi nu venise în bibliotecă nici după ce familia Haverston se dusese la culcare, iar Anna rămăsese trează, sperând că Max o va căuta odată ce va rămâne singură.

Nu făcuse nimic din toate astea, iar Anna stătea în camera ei desfăcându-şi părul şi mustrându-se că sperase aşa ceva. Trebuia să nu se mai pună singură în situaţii în care sfârşea dezamăgită din cauza absenţei lui Max. Sincer, dacă avea o nevoie aşa de mare să-l vadă încât era dispusă să-şi sacrifice mândria pentru un asemenea privilegiu, ar putea pur şi simplu să-l caute. Sau să-i trimită un bilet. Sau cel puţin ar putea să…

— Domnişoară? se auzi un ciocănit încet la uşă. Domnişoară, sunteţi trează?

Recunoscând vocea lui Mary, servitoarea, Anna se duse grăbită să deschidă uşa.

— Ce e? S-a întâmplat ceva?

— Nu, spuse Mary în şoaptă. Lord Dane vă cheamă să veniţi pe terasa din spatele casei.

— Serios?

— Da, domnişoară. Vă roagă să vă îmbrăcaţi şi să mă urmaţi. În tăcere.

Dacă i-ar fi cerut asta vreun bărbat din casa Anover, Anna nici nu s-ar fi gândit de două ori înainte să-l refuze. Acum acceptă după o singură clipă de ezitare şi asta numai pentru că îl aşteptase o jumătate de oră în bibliotecă.

— Sunt deja îmbrăcată, îi atrase ea atenţia şi începu să-şi prindă la loc părul. Ia-o înainte!

Anna o urmă pe Mary pe scări şi ieşi afară, unde descoperi că Max o aştepta pe terasă, aşa cum promisese. Era însoţit de o duzină de servitori, toţi având în mână lanterne, coşuri sau cutii, toţi şuşotind şi zâmbind

entuziasmaţi.

— Ce naiba…?

Max făcu un pas în faţă şi rânji.

— Ai venit.

Ea îi auzi uşurarea din voce. Ceea ce o făcu să se simtă mult mai bine.

— Ce se întâmplă?

— Un picnic la lumina lunii, explică el. M-am gândit că ai nevoie să te bine dispui.

— Ah! Ah, era minunat! Apreciez intenţia şi efortul, chiar apreciez, dar ai trezit toţi oamenii ăştia pentru asta?

— Bineînţeles că nu. Erau deja treji.

— La cererea ta?

— Nu, la ordinul meu. I-am ameninţat că-i dau afară şi că-i alung de pe moşie.

Ea îi aruncă o privire aspră.

— Nu e amuzant.

— E puţin amuzant, răspunse el. Înaintă şi o luă cu blândeţe de braţ. Nu te mai agita atâta şi hai să mergem! I-am recompensat bine pe cei care au fost dispuşi să mă ajute. Şi le-am oferit şi lor un picnic.

— Ah! Şi din nou, *minunat.* Nu era de mirare că servitorii erau atât de veseli şi de entuziasmaţi, era o aventură pentru toată lumea. Anna se uită peste umăr în timp ce ea şi Max o luară înainte şi se întrebă dacă doar pentru ea era primul picnic la lumina lunii. Din cât de bine şi de repede plănuise Max întreaga poveste putu să ghicească că nu era primul lui picnic.

— Nu este primul tău picnic la miezul nopţii.

— Nu e nici zece şi jumătate, îi atrase el atenţia şi nu mai comentă nimic altceva.

La care ea răspunse:

— Ai fost însoţit întotdeauna de o femeie?

El ridică din umeri.

— Nu e foarte amuzant să ieşi singur la picnic.

— Da, presupun că ai dreptate, fu ea de acord şi o lăsă baltă. Femeile din trecutul lui Max nu o interesau în mod deosebit. Nu cu ele era în acel moment.

Grupul nu se îndepărtă prea mult de conac, se duse doar într-un luminiş de pe un deal, care nu putea fi văzut dinăuntru din cauza copacilor şi a acareturilor. Nu făcuseră mai mult de cinci minute, dar odată ce nu mai văzură casă, i se păru că vede o altă lume. Peisajul era învăluit în întuneric, şi privirea îi fu atrasă de cerul plin de stele. Era ceva aproape magic să fie acolo, pe pajiştea scăldată de lumina lunii, împreună cu Max. Chiar dacă era puţin probabil, dat fiind că nu erau singuri, Anna îşi îngădui pentru o clipă să viseze că Max va găsi o cale de a profita de momentul acela magic şi că o va săruta înainte ca seara să se termine.

La indicaţiile lui Max, servitorii aranjaseră picnicul pe vârful dealului şi, la ceva distanţă, aranjaseră un altul pentru ei. Îndeajuns de aproape încât să le poată sări în ajutor dacă aveau nevoie de ceva, dar destul de departe, încât să nu-şi audă unii altora conversaţia.

După ce i se refuză ajutorul, Anna se aşeză confortabil pe pătură, înconjurată de diferitele coşuri cu bunătăţi. Aveau vin, brânză şi fructe, farfurii şi tacâmuri, până şi nişte pături în plus.

— Te-ai gândit la toate, comentă ea.

Max se aşeză în faţa ei, cu genunchiul la un fir de păr distanţă de locul unde se afla mâna ei. Era o senzaţie bizară – că aproape se atingeau. Îi venea să întindă mâna şi să elimine distanţa aceea minusculă dintre ei. Dar ea îşi mişcă mâna ca să înlăture tentaţia. Atracţia e atracţie, dar nu se cuvenea să atingă genunchiul unui bărbat doar pentru că aşa i se năzărise. Mai ales că erau priviţi de o mulţime de oameni.

— Mai am o surpriză pentru tine, îi spuse el. Scoase din coşul din spatele lui un tub lung de alamă.

— Un telescop! exclamă ea entuziasmată.

— Mă tem că nu e foarte puternic, e folosit de marinari, dar luna se vede foarte bine prin el. Îi înmână telescopul, iar el se apucă să pună farfuriile şi să toarne vinul. Când aveam vreo unsprezece ani şi veneam în vizită, mie şi lui Gideon ne plăcea să ne furişăm afară şi să ne

uităm la stele. Îi făcu un semn cu paharul. Vezi, nu toate incursiunile mele nocturne au avut de-a face cu femeile.

— Doar cele pe care le-ai făcut după vârsta de unsprezece ani. Zâmbi la acest gând şi examină telescopul întorcându-l pe toate părţile. Când erai copil, cred că ai înnebunit-o pe mama ta cu furişatul din casă.

— Totul o înnebunea pe mama mea. Am văzut-o odată plângând din cauza unei mâncări de mazăre prost gătite. Era foarte emotivă. Dar escapadele mele nocturne au rămas neobservate.

— Pentru că erai viclean, ghici ea.

— Da. Şi înainte de a mă certa cu tatăl meu, eram dispus să fac oricui pe plac. În secret, i-am cerut voie lui Lady Engsly.

— Gideon ştia?

— N-am putut să-i spun aşa ceva. Nu se întâmpla prea des să nu-şi asculte părinţii. Ciocăni un capăt al telescopului. Hai, încearcă-l! Într-o noapte senină, e cel mai bun loc de observat luna şi stelele.

Anna privi prin telescop. La început nu văzu nimic, dar apoi…

— Şi niciun loc mai bun pentru a privi în casa unei femei.

Poftim?

Îi înmână telescopul.

— Uită-te şi tu! La stânga, printre copaci.

El îndreptă telescopul spre direcţia indicată de ea şi se uită prin el.

— Se presupune că nu te uiţi în faţă. Trebuie… Dumnezeule, aia e căsuţa doamnei Mitchell. Poţi să vezi prin fereastră.

— Da, am observat.

— Hm. Lăsă telescopul în jos. Am petrecut atâtea nopţi aici şi n-am observat-o niciodată. Doamna Mitchell e o femeie norocoasă.

Ea făcu ochii mari, îngrozită.

— Aţi spionat-o?

— Eram nişte băieţi de unsprezece ani. Bineînţeles că

am spionat-o. Mai ales că era vorba despre doamna Mitchell, care e un mister pentru cei din Codridgeton. S-a măritat la 17 ani, a rămas văduvă şi fără copii la 19 ani, iar la 46 de ani a rămas o femeie foarte drăguţă, energică şi amabilă. Dar nu a manifestat nici cel mai mic interes pentru vreunul dintre bărbaţii care au curtat-o. Şi au fost destui.

— De unde ştii asta?

— Un bărbat ştie astfel de lucruri.

Îi luă din nou telescopul din mână şi de data asta îl îndreptă spre cer înainte să se uite prin ocular. După ce-l ajustă puţin, zări luna mare şi strălucitoare, deşi înceţoşată.

— Incredibil! şopti ea şi-şi propuse să-l roage pe Lucien să-i împrumute telescopul şi altă dată.

Dar, oricât de spectaculoasă arăta luna când era măritată, nu putu să-i capteze interesul la fel de mult ca bărbatul de lângă ea. Lăsă jos telescopul şi îl puse deoparte.

— Poate că doamna Mitchell a fost foarte îndrăgostită de soţul ei şi nu a putut să accepte pe nimeni altcineva în casa şi în inima ei.

— A fost o căsătorie aranjată, iar soţul ei era cu treizeci de ani mai în vârstă decât ea.

Această informaţie nu elimina cu totul posibilitatea iubirii, dar o făcea mai puţin probabilă.

— Poate că bărbaţii care au curtat-o nu au fost pe gustul ei sau poate că-i e fidelă unui alt bărbat care este departe, vreun soldat din altă ţară sau vreun diplomat. Poate că povestea lor de dragoste continuă prin intermediul poştei.

— Săracul de el!

— Mie mi se pare înduioşător. Zâmbi la acest gând şi ridică din umeri când îi veni o altă idee. Sau poate că preferă compania femeilor.

— Are multe prietene, e adevărat, dar…

— Nu la asta mă refeream. Mă refeream la relaţiile carnale. Îşi inhibă impulsul de a se fâstâci când el ridică o sprânceană fără să spună nimic. Oare n-ar fi trebuit să sugereze aşa ceva? Îmi cer scuze, n-am vrut să te ofensez.

Am presupus că, fiind un vizitator al casei Anover, eşti conştient că există şi astfel de înclinaţii. Nu ar fi trebuit să…

— O, sunt conştient şi nu m-ai ofensat. Sunt doar surprins. Mi se pare că eşti mereu surprinzătoare.

— Am fost crescută în casa aia, îi reaminti ea.

Max îi aşează farfuria în faţă, pe pătură.

— Am crezut că nu aveai prea mare legătură cu ce se întâmpla pe acolo.

— N-am avut legătură cu invitaţii, dar ştiam ce se întâmpla între ei, ce se întâmplă încă. Mama m-a ţinut la distanţă, dar am fost bine informată. E de părere că ignoranţa atrage curiozitatea, şi curiozitatea atrage dezastrul.

— Nu-mi vine să cred că voi spune asta, dar sunt de acord cu mama ta. Bineînţeles, ar fi fost mai înţelept din partea ei să te crească altundeva, unde nu ar fi trebuit să te înveţe ce fac craii şi libertinii…

— Ca tine?

El clătină uşor din cap.

— Eu nu sunt un crai, draga mea.

— Bineînţeles că eşti. Ea îi aruncă o privire jucăuşă. Nu-i aşa? Mi-ai spus că nu eşti un gentleman.

— După standardele unora, nu, nu sunt, fu el repede de acord. Dar faptul că există anumite reguli pe care nu le urmez nu înseamnă că nu există reguli pe care să le respect. Nu mă deranjează să-i dezamăgesc pe cei de teapa prietenilor tatălui meu, dar asta nu înseamnă că încerc din răsputeri să devin un căpcăun. Nu vânez fecioare, nu seduc femei căsătorite şi nici nu mă joc cu domnişoare respectabile…

— Doar cu femei ca mine?

Max clipi, dar nu spuse nimic o vreme, iar ea îşi dădu seama că-şi alegea cu grijă cuvintele.

— Am cel mai mare respect pentru tine, cel mai mare respect, spuse în cele din urmă. Nu ştiu ce faci tu, dar în ceea ce mă priveşte pe mine, te asigur că… nu mă joc.

„Ce cuvinte romantice”, se gândi ea şi începu să-i bată inima mai repede. Dacă nu ar fi fost în văzul lumii, l-ar

fi sărutat pe loc. Îi stătea pe vârful limbii să-i spună că nici ea nu se juca, dar se abţinu.

Îşi petrecuse fiecare dimineaţă plimbându-se cu el. Voia mereu să fie cu el şi să stea de vorbă cu el. Îl sărutase de două ori şi spera să o mai facă. Chiar în momentul acela era cu el la un picnic la lumina stelelor.

Şi făcuse toate acestea ştiind că nu vor ajunge nicăieri. Ea nu era o lady, iar acesta nu era un ritual de curtare. În cele din urmă, îşi va obţine mia de lire şi va sosi timpul să plece.

Atunci ce făcea, dacă nu se juca cu bărbatul acesta?

Ce făceau amândoi aici?

— Nu intenţionam să te întristez, murmură Max.

Anna clătină din cap. Nu voia şi nu avea niciun rost să fie tristă. Dacă tot nu avea prea mult timp la dispoziţie cu Max, era cu atât mai important să profite de orice moment petrecut împreună.

— Nu sunt tristă, răspunse ea şi aproape că se convinse pe sine. Sunt doar gânditoare.

*

Minţea.

Max ştia că Anna nu va fi niciodată o femeie uşor de citit, dar îi plăcea să creadă că începea să recunoască semnele anumitor stări de spirit. Cu siguranţă, existau anumite lucruri pe care ea nu mai putea să i le ascundă pe deplin. Iar el ştia că în acel moment minţea.

Ar fi preferat să ştie de ce. De ce naiba o mărturisire sentimentală din partea lui ar face o femeie să plângă?

Nu era tocmai un lucru de care să se simtă flatat. Şi nici promiţător, dat fiind că plănuise pentru seara aceea şi alte confesiuni sentimentale.

— La ce te gândeşti? o întrebă el, sperând că o va convinge să vorbească.

— Mă gândeam la… tot felul de lucruri. La doamna Culpepper, la mama mea. Au fost nişte zile dificile.

Îşi murmură acordul şi încercă să-şi dea seama dacă

ea minţea sau nu şi ce ar fi putut el să facă în ambele cazuri.

— Ia o felie de măr, sugeră el şi se simţi ca un idiot. Pentru că în acel moment ar fi trebuit să recurgă la ceva mai util decât la un fruct.

Dar ea păru că apreciază efortul. Zâmbi, acceptă o felie de măr şi luă o mică îmbucătură din ea.

— Hai să vorbim despre ceva mai vesel! Spune-mi ceva nou despre tine. Povesteşte-mi despre nepoatele tale!

Fiind în continuare confuz, el ezită, dar în cele din urmă decise că era în interesul lui să o bine dispună în orice fel ar fi preferat ea.

— Trebuie să mărturisesc că nu le cunosc la fel de bine precum ar trebui. Cumnatei mele nu prea îi place de mine şi am descoperit că toată lumea este mai fericită dacă nu mă implic prea mult în treburile familiei.

— Dar i-ai cumpărat nepoatei tale un cal?

El ridică un umăr.

— Sunt ţinut la curent în legătură cu interesele lor.

— De către văduva vicontelui?

— Nu, de către cel mai bun viconte care a existat vreodată.

— Poftim?

— Vărul meu, domnul William Dane. Se ocupă de moşie cât sunt eu plecat, ceea ce înseamnă că se ocupă tot timpul. Acum trei ani a venit la mine sperând să-i împrumut nişte bani cu care să-şi cumpere o funcţie – din păcate, aşa se întâmplă în general când eşti al treilea fiu al celui de-al doilea fiu. Îl cunosc pe William din copilărie. E un om bun, un bun conducător care se pricepe la afaceri şi care are talent diplomatic. I-am cerut să mă ajute cu domeniul familiei Dane, şi el a acceptat bucuros. Luă o boabă de strugure în gură şi vorbi cu ea în gură. Implicarea mea a devenit inutilă cu ceva vreme în urmă.

— Pare a fi un om competent.

Max încuviinţă.

— Familiei Dane nu i-a mers niciodată mai bine. Cei care locuiesc la moşie şi slujitorii nu au fost niciodată mai

fericiţi. Nici măcar dificila mea cumnată nu are ce să-i reproşeze şi, crede-mă, Lady Dane găseşte mereu nod în papură. William ar fi trebuit să moştenească titlul de viconte.

— Iar tu ce-ai fi făcut în această situaţie? întrebă ea, întinzându-se după paharul de vin.

O privi cum atinse cu buzele marginea paharului şi luă o înghiţitură. Era un gest simplu şi neînsemnat, dar care lui i se părea incredibil de senzual.

— Ce vrei să spui?

— Dacă nu ai avea responsabilităţile unui viconte, ce ai face cu viaţa ta?

— Exact ce fac acum, doar că mai des. Să beau, să trândăvesc şi să seduc femei frumoase, spuse el făcându-i cu ochiul.

— Eşti un mincinos, îl acuză ea râzând. Nu eşti nici pe departe la fel de imoral pe cât ai vrea să creadă oamenii. Mi-ai spus deja că nu eşti nici crai, nici libertin. Cu siguranţă, nu eşti nici leneş.

— Crezi că mă cunoşti atât de bine, nu? îi spuse el şi se întrebă cum ar reacţiona dacă i-ar spune că, deşi nu seducea femei la întâmplare, era foarte nerăbdător să o seducă pe ea.

Ar putea să-i arate ce însemna să fii imoral. De-abia aştepta să-i arate ce distractiv era să fie indecentă, complet şi fără remuşcări.

Tocmai de aceea, se gândi el, aruncând o privire spre grupul de pe cealaltă pătură, adusese cu el jumătate din servitorii de la Caldwell ca să-i păzească.

— Cred că te ştiu destul de bine încât să am o părere rezonabilă despre ce-ai face dacă nu ai avea parte de nicio constrângere, spuse Anna. Mai luă o gură de vin şi apoi lăsă paharul jos. Nu cred că te-ai întoarce la viaţa de soldat. Ai renunţat la funcţie înainte să devii Lord Dane. Nu ai răbdarea necesară să faci politică. Eşti incompatibil cu viaţa clericală. Mă întreb... îşi înclină capul. Ce faci tu când nu strâmbi din nas la nobilime? Când nu te vede nimeni?

Lui Max îi apăru un zâmbet larg pe faţă şi apoi îşi

mişcă sprâncenele în cel mai sugestiv şi mai ridicol mod cu putinţă.

Anna icni, oscilând între oroare şi amuzament.

— Nu la asta mă refeream.

— Ştiu, spuse el râzând. Dar apreciez faptul că ai înţeles la ce mă refer. Chiar ai avut parte de o educaţie neobişnuită. Mama ta te-a învăţat chiar totul?

— Cum aş putea să ştiu dacă m-a învăţat totul, dacă ştiu doar ce mi-a pus ea la dispoziţie?

Avea dreptate.

— Poate că ai învăţat tu din proprie iniţiativă? Îmi imaginez că biblioteca din casa Anover nu duce lipsă de materiale… să spunem de natură explicită.

— Ei bine, dacă tot ce poate fi cunoscut în această privinţă poate fi găsit în cărţile pe care le are mama, atunci da, m-a învăţat totul.

— Are multe cărţi legate de acest subiect?

— O, da, îl asigură ea. Teancuri peste teancuri.

— Ar fi trebuit să petrec mai mult timp în bibliotecă.

Ea râse şi clătină din cap.

— Cele mai bune dintre ele erau ţinute separat, în colecţia privată a mamei.

— Pot să îndrăznesc să întreb ce înseamnă în acest caz cele mai bune cărţi?

— Aspectul lor grafic, spuse ea succint.

El reflectă la asta.

— În ceea ce priveşte calitatea sau în ceea ce priveşte caracterul explicit?

— Păi, calitatea este o chestiune atât de subiectivă…

— Într-adevăr. Cum se numeşte cartea ta favorită?

Nu putea să fie sigur din cauza întunericului, dar Max avu impresia că Anna, auzindu-i sugestia, roşi puţin.

— N-am de gând să-ţi spun asta.

— De ce nu?

— Nu ştiu, recunoscu ea râzând. Pur şi simplu nu-mi place ideea. Să te uiţi la o asemenea carte ştiind că şi eu m-am uitat la ea.

— Dar eu ştiu deja că te-ai uitat la ea, îi atrase el

atenţia.

— Da, dar nu ştii la ce anume.

Ei bine, acum devenea interesant de-a binelea.

— Vorbim de ceva specific? O ilustraţie favorită din cartea preferată?

— N-am spus asta.

— Dar ai fost pe-aproape. Ce descria? El râse când ea pufni şi întoarse capul într-o parte. Sigur avea un nume, făcând parte dintr-o carte. Cum se numea? Hai, spune-mi!

— Nici dacă îmi oferi în schimb toate ilustraţiile deocheate din Anglia, milord.

— Dar ce spui despre cele din Franţa? Francezii au creat nişte…

— Da, spuse ea timid. Ştiu.

*

Desenul la care se gândea Anna nu era deosebit de vulgar, cel puţin comparativ cu cele pe care le puteai găsi în casa Anover. Era o schiţă colorată înfăţişând doi tineri îmbrăţişaţi într-o grădină scăldată de razele soarelui.

Nu era ruşinată din cauza nudităţii sau nu doar din cauza ei, ci din pricina sentimentului pe care i-l trezea scena. Cei doi stăteau îmbrăţişaţi, uitându-se unul în ochii celuilalt şi părând că nu le păsa de lumea exterioară.

Pentru Anna, imaginea era simbolul creat din cerneală şi din imaginaţie a ceea ce însemna pentru ea a fi îndrăgostit. Partea romantică şi naivă a acestei idei era sursa ruşinii ei. Întotdeauna este jenant să recunoşti că vrei ceva ce ştii că nu poţi avea.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem la subiectul iniţial, spuse ea. Ce ţi-ar plăcea să faci, dacă ai fi liber să faci ce vrei? Aş zice că…

— Poţi să încerci să ghiceşti toată ziua şi nu vei găsi răspunsul, o întrerupse Max. Deci, hai să ajungem la o înţelegere! Eu îţi voi spune ce aş face dacă aş fi absolut liber, iar tu îmi vei spune numele cărţii cu…

— Nu.

El suspină teatral.

— Foarte bine. Eu îţi voi spune ce aş face eu, iar tu îmi vei spune ce ai face tu.

Nu era un târg echitabil, căci el ştia deja că ce ar face şi ce urma să facă erau unul şi acelaşi lucru: să-şi cumpere o căsuţă. Dar dacă Max nu se gândise deja la asta, ea nu avea de gând să-i atragă atenţia.

— Foarte bine, începe tu!

— La mine e foarte simplu. Aş fi un om de afaceri.

Ea îi aruncă o privire lipsită de expresie în timp ce se întinse după o bucată de pâine.

— Hai, fii serios!

— Te asigur că vorbesc serios.

Se uită la trăsăturile lui şi văzu că nu era nicio urmă de tachinare sau de amuzament pe chipul său. Doamne, chiar vorbea serios!

— Dar dacă eşti interesat de afaceri, atunci de ce ai lăsat domeniul familiei Dane pe mâna vărului tău?

— Pentru că nu sunt genul de afaceri care mă interesează pe mine: recolte, chirii şi politică. Clătină din cap. Aş face altceva. M-aş ocupa de comerţ.

— De comerţ?

— Eşti surprinsă?

— Da, destul de surprinsă.

— Pentru că este o meserie ruşinoasă pentru cineva ca mine?

I se păru că aude o tonalitate defensivă în voce, dar nu putea fi sigură.

— Nu, pentru că presupune un anume grad de devotament, nu doar să nu fii leneş. Mi-ai spus când ne-am întâlnit prima oară că nu te dedici nici unui lucru pentru că ar presupune prea mult efort.

— Minţeam, recunoscu el. Doar nu era să recunosc în faţa unei doamne pe care voiam s-o impresionez că vreau să fiu om de afaceri. Nu eram chiar atât de beat.

Anna fu sigură că atât cât va trăi nu va putea înţelege cum îşi ierarhizau beţivii priorităţile. Fusese îndeajuns de beat încât să o ceară în căsătorie, dar destul de treaz cât să

păstreze acest secret? Era o chestiune uimitoare pentru ea.

— De ce îţi doreşti asta? întrebă ea.

— Pentru că un om de afaceri nu are decât ceea ce a câştigat, explică el. Şi pentru că ce aş câştiga ar fi al meu, nu ar fi legat de averea familiei. Şi pentru că mă pricep.

— Te ocupi de negoţ în prezent?

— Promiţi că nu vei spune nimănui?

— Da, bineînţeles.

El încuviinţă din cap şi se întinse după vin.

— În ultimii şase ani, am strâns o sumă considerabilă de bani. Şi asta sub numele de Jeremiah Blackwater.

— Ai un nume fals? Serios? Ea izbucni în râs când el îi confirmă. O, dar asta este minunat. N-am mai cunoscut pe nimeni care să pretindă că este altcineva.

El îi făcu un semn cu paharul.

— De unde ştii?

— Da, ai dreptate, încuviinţă ea. Dar de ce ai nevoie de un nume fals? Nu ţi-a păsat niciodată de părerea nobilimii, de ce ţi-ar păsa în acest caz despre ce cred ei?

— Nu-mi pasă în mod deosebit. Dar nepoatele mele ar putea avea de suferit din cauza asta. Ridică din umeri, ca şi cum ar fi fost ruşinat de faptul că fusese prins păsându-i de ceva. Ea îşi dădu seama că nu era o discuţie atât de uşoară pentru el precum pretindea. Una e să te autoexcluzi din societatea respectabilă, şi alta e să târăşti patru fete după tine. Cea mai mare dintre ele îşi va face debutul peste câţiva ani.

Anna cântări toate astea: un unchi care avea o reputaţie pentru exces nu-i diminua prea mult şansele nepoatei sale la o căsătorie bună. Un unchi care şi-ar murdări mâinile cu negoţul nu ar transforma-o într-o paria, dar ar exista zvonuri şi ridiculizări. Unele uşi ar fi închise pentru ea, anumiţi bărbaţi ar deveni inaccesibili.

Ea îi zâmbi lui Max, pentru că era încântată de el dintr-o mie de motive.

— Vezi? Nu eşti chiar aşa de imoral.

— Mă bucur că spui asta. Va fi mai uşor să te conving când te voi cere în căsătorie.

Surprinsă de cuvintele lui uşuratice şi destul de rănită, Anna îl fixă cu privirea.

— Nu glumi cu asemenea lucruri! Nu e...

— De ce aş glumi?

— Eşti... Îi studie faţa, dar nu reuşi să i-o citească. Vorbeşti serios?

— Poate. Luă o gură de vin şi o privi peste marginea cupei. Şi dacă aş vorbi serios? Şi dacă te-aş cere în căsătorie în seara asta?

— Te-aş refuza, evident, îl întrerupse ea, cu inima bubuindu-i în piept. Nu-mi vine să cred că avem o asemenea conversaţie.

— Nu poţi să fii atât de surprinsă, murmură el, lăsând paharul din mână. Nu e prima oară când te cer în căsătorie.

Era prima oară când aborda subiectul fiind treaz.

— Iar motivele pentru care te-am refuzat nu s-au schimbat.

El îşi înclină capul, încercând să-şi aducă aminte conversaţia.

— M-ai refuzat pentru că îţi doreai căsuţa şi câinele.

— Da, şi pentru că nu voiam să fac parte nici din lumea bună, nici din lumea demimondenă.

— De ce nu? El îşi lăsă paharul din mână, vizibil iritat. De ce părere celorlalţi contează atât de mult?

— Nu...

— De ce te legi de definiţia lor îngustă a onoarei şi a respectabilităţii? Ce importanţă are pentru tine?

Pentru ea nu era important să o considere ceilalţi onorabilă sau respectabilă, îşi dorea doar să nu o bage deloc în seamă. Dar în afară de asta, o chinuia să-l audă vorbind atât de degajat despre respectabilitate şi onoare, ca şi cum o femeie le-ar putea arunca la gunoi ca pe un cotor de măr.

— Ţie ţi-e uşor să spui aşa ceva, răspunse ea. Ţie nu trebuie să-ţi pese de onoarea ta. Tu eşti viconte. În ochii societăţii, te-ai născut onorabil. Tu ai ce să arunci la gunoi. Ai din plin.

— Asta nu e chiar...

— Şi mai mult decât atât, dacă vrei, poţi să le redobândeşti. Te porţi iar cuviincios, spui câteva cuvinte pline de remuşcare, şi brusc toate poznele tale nu sunt altceva decât greşelile tinereţii. Ea făcu un semn cu mâna care începuse să-i tremure. Băieţii şi năzbâtiile lor. Acum eşti reformat, eşti izbăvit, primit înapoi în societate cu braţele deschise.

— Cu siguranţă nu e chiar…

— Crezi că o femeie ca mine ar fi tratată cu aceeaşi amabilitate? insistă ea. Crezi că i s-ar permite vreunei femei să se elibereze total de originile ei ruşinoase sau că i s-ar permite vreunei femei să se izbăvească după ce a greşit?

El nu răspunse, deşi nu era clar dacă nu o făcuse pentru că nu avea ce să spună sau pentru că se săturase să tot fie întrerupt.

— Nu, răspunse ea în numele lui. Nu există izbăvire pentru o femeie căzută şi nici acceptare pentru fiica unei curtezane notorii. Toată viaţa ei va fi un spectacol.

— Un spectacol, repetă el încet. Asta este problema ta, nu? Are mai puţină legătură cu ce spun ceilalţi despre tine şi mai degrabă cu faptul că vorbesc despre tine. Nu-ţi place atenţia pe care o primeşti.

— Da, asta e, confirmă ea cu înverşunare. Îşi dorea cu disperare ca el s-o înţeleagă. Mi-a displăcut profund să merg la petrecerile mamei mele. Am urât să fiu privită, să aud şuşotindu-se în jurul meu, să fiu subiectul speculaţiilor şi al pariurilor şi, cu siguranţă, al glumelor. Nu vreau să fiu un spectacol. Vreau să fiu ca toţi ceilalţi.

— Nimeni nu e ca toţi ceilalţi…

— Încetează! îl întrerupse ea. Nu te juca cu cuvintele mele. Asta nu e un joc.

— Nu vreau să mă joc. Anna, uită-te la mine! Aşteptă până când ea îşi ridică privirea spre el. Nu vreau să fii ca toţi ceilalţi. Nu vreau să fii ca nimeni altcineva. Eşti perfectă aşa cum eşti.

Starea de iritare se topea pe măsură ce plăcerea o încălzea pe dinăuntru şi se extindea spre exterior.

— Max…

— Căsătoreşte-te cu mine, Anna!

Anna îşi înăbuşi un geamăt în timp ce plăcerea fu înlocuită de o năzuinţă goală. O, cât de mult îşi dorea să-şi petreacă restul vieţii cu Max! Dar cât de mult dispreţuia ideea de a fi vicontesă. Numai când se gândi la posibilitatea de a juca rolul lui Lady Dane la Londra, că i se întoarse stomacul pe dos şi palmele începură să-i transpire. N-ar mai fi un spectacol doar pentru lumea demimondenă, ci şi pentru înalta societate. Fecioara-de-Gheaţă a casei Anover ar deveni Târfa Hrăpăreaţă a conacului McMullin.

— Nu putem să ne căsătorim, Max, şi tu ştii asta. Nu pot să mă întorc la Londra. Nu vreau.

— Tu… Max strânse din buze. Se uită la ea, blestemă, se ridică în picioare şi făcu câţiva paşi să se uite la ceva în depărtare.

Dorindu-şi să poată face ceva ca lucrurile să fie mai bune, Anna îl privi cum îşi trece mâna prin păr, se întoarce şi stă în faţa ei cu picioarele depărtate şi cu o sclipire fermă în ochi.

— Bine. Fie, o căsuţă atunci!

— Ce…?

— Dar ceva mai aproape de Caldwell şi de McMullin decât de doamna Culpepper, mormăi el. Nu am de gând să-mi petrec viaţa într-o trăsură vizitându-i pe singurii gentlemani pe care îi cunosc la ţară.

Anna se holbă uimită la el. Vorbea serios. Vorbea cu adevărat serios. Ar fi renunţat la Londra şi ar fi locuit la ţară pentru ea.

Era o ofertă incredibil de altruistă şi minunat de romantică. A, nu era nici pe departe atât de imoral, se gândi ea, şi-i stătu pe limbă să spună: „Da, da, de o mie de ori da”. O viaţă petrecută la ţară cu Max. O viaţă petrecută plimbându-se împreună, luând masa împreună, citind în bibliotecă sau poate jucând şah. Ar fi fost un vis devenit realitate… Pentru ea.

Dar ar fi un coşmar pentru el.

— Ai muri de plictiseală într-un an, spuse ea încet.

Şi înainte ca anul acela să se termine, el ar avea resentimente faţă de ea din cauza alegerii făcute, iar ea s-ar simţi vinovată că îi acceptase oferta. Ştia ce înseamnă să fii prizonier. Era ultima persoană căreia îi dorea o astfel de soartă.

— Nu e adevărat. Aş... Nu-şi termină ideea şi se uită în depărtare. Amândoi ştiau că aşa se va întâmpla sau cel puţin ştiau îndeajuns, încât să se teamă că s-ar putea întâmpla.

În ciuda acestui fapt, Anna era dezamăgită. O parte din ea, o mică, iraţională şi deznădăjduit de romantică parte din ea, sperase că el va avea un contraargument convingător.

„Nu o să mă plictisesc niciodată, nu de tine. Întotdeauna îmi vei fi îndeajuns”.

În schimb, el îşi feri privirea, iar Anna îşi dori să se poată face ghem, ca să-şi aline durerea din piept.

Următoarea întrebare a lui Max o sperie atât de tare, încât, pentru o clipă, nu mai simţi nimic altceva.

— Te joci cu mine?

— Poftim? Nu. Negase automat pentru că ideea că ea ar fi cea care s-ar juca cu el era de-a dreptul absurdă. Dar după clipă, îşi dădu seama că răspunsese prea repede. Nu cred.

— Nu crezi?!

— Nu asta este intenţia mea. Eu... Acum ea fu cea care îşi feri privirea. Ţin la tine. Vreau să fiu cu tine mai mult decât o zi sau două, dar nu pot să-mi imaginez cum anume. Dacă asta înseamnă că mă joc...

— Vrei să fii cu mine? o întrerupse Max.

— Da.

— Atunci... Max se relaxă vizibil. Ei bine, atunci se schimbă lucrurile.

— Da?

Asta nu schimba nimic.

Spre uimirea ei, el începu să zâmbească.

— Vrei să fii cu mine.

— Păi, da, dar...

— Atunci vei fi cu mine, declară el. Şi după ce spuse asta, îşi reluă locul pe pătură.

Anna se holbă la el, pe de o parte îngrozită, pe de alta, admirându-i aroganţa.

— Max, lucrurile nu merg aşa.

— Le facem noi să meargă. Găsim noi o soluţie.

Să găsească o soluţie? Nu asta încercaseră să facă până în acel moment? Nu tocmai eşuaseră?

— Nu sunt sigură că…

Max îi luă mâna şi i-o strânse cu blândeţe.

— Vreau să fiu cu tine aici şi acum, pe această pătură, sub aceste stele. Vrei şi tu acelaşi lucru?

— Da.

— Atunci hai să facem asta şi să nu mai irosim niciun minut din această noapte frumoasă îngrijorându-ne în legătură cu ziua de mâine.

Anna cântări propunerea. Era mai mult decât bucuroasă să încheie o conversaţie pe care nu dorise să o înceapă. Şi nu-i cerea să facă nimic din ce nu făcuseră deja de la prima lor plimbare, adică să ignore faptul că nu puteau avea un viitor comun. Aşa că atunci când Max îi zâmbi încurajator, ea nu găsi niciun motiv să nu-i zâmbească înapoi.

Doar că nu-i venea să zâmbească. O făcu pentru el şi în speranţa că puteau recâştiga bucuria şi camaraderia de mai devreme. Dar în realitate, Anna ştia că lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel. Nu în seara aceea. Şi probabil nici altă dată.

Capitolul 25

Anna se întoarse în camera ei când ceasul de pe poliţa căminului anunţă ora unu. Oftând, se lăsă în fotoliul de lângă şemineu şi se aplecă să-şi dezlege şireturile de la ghete.

Doamne, ce zi! Se întâmplaseră atât de multe de

când se trezise şi până în acel moment, încât nu ştia cât de mult să-şi limpezească gândurile şi să ajungă la vreun fel de…

Se auzi o bătaie uşoară în geamul de la uşa balconului. Îi îngheţă mâna şi îşi întoarse capul într-o parte. Nu putea să fie…

Şi iată că se întâmpla din nou.

— Pietricele, şopti ea, îndreptându-şi spatele. Cineva arunca pietricele în uşile balconului ei.

Cu un mic şi mirat chicotit, se ridică de pe scaun şi deschise uşile balconului, lăsând să intre o boare de aer proaspăt. Ieşi afară din cameră, se uită peste balustrada din fier şi, deloc surprinsă, îl descoperi pe Max stând dedesubt.

Rânji la ea şi spuse:

— Bună dimineaţa, Anna, cu acelaşi ton cu care spusese „Noapte bună, Anna” cu câteva minute în urmă.

Ea clătină din cap, râzând.

— Ce, Doamne, iartă-mă, faci acolo?

— Încerc să fiu romantic. Aruncă restul de pietricele într-o parte. Spune-mi că pot să urc la tine.

— Să urci? Vrei să spui să te caţări? În niciun caz. Îţi vei rupe gâtul. Intră în casă şi foloseşte scările! Ne întâlnim în hol.

— Ăsta nu e romantism, e doar şiretenie.

— E mai practic.

— Practic? repetă el cu dispreţ. La naiba cu toate astea, vin sus!

— Max, nu, eu… O, pentru numele lui… Deopotrivă amuzată, iritată şi temătoare pentru siguranţa lui, privi cum se urcă pe faţada din piatră neregulată a casei. Dacă o să cazi cumva şi-ţi rupi gâtul, să nu crezi că eu voi… Doamne, tu chiar eşti agil!

El escaladă faţada casei cu o viteză remarcabilă. În câteva momente, era în dreptul balconului. Apoi nu trebui decât să se prindă de balustradă şi să o încalece, ceea ce şi făcu cu graţia unei feline.

Anna nu putu să nu remarce că abilităţile fizice

remarcabile ale lui Max o făcură să fie conştientă de propriul corp. Mai exact, de fiorul pe care-l simţea din cap până-n picioare. Atracţia era un lucru ciudat şi minunat, îşi spuse ea.

Dar era mai bine dacă ţinea această atracţie sub control. Făcând abstracţie de admiraţia pentru felul în care reuşise să se caţăre, îl mustră:

— Ai fi putut să păţeşti ceva.

Max îşi scutură praful de pe mâini şi de pe haine.

— Nu aş fi căzut de la o distanţă prea mare.

— Destul de mare, dat fiind faptul că există o uşă la camera asta. Chiar era absolut necesar să rişti?

— Da. Se mai scutură o dată pe haină şi se apropie de ea. Nu-mi place că ne-am certat. Zâmbi cu tristeţe. Din nou. Dar îmi plac gesturile măreţe.

— Da, am observat, spuse ea şi-i întoarse zâmbetul. Încep să-mi placă şi mie.

— Şi nu-mi place că din cauza faptului că ne-am certat şi după aceea am încercat să trecem peste asta, şi pentru că era atâta lume în jurul nostru… îi cuprinse faţa în mâini. N-am apucat să te sărut la lumina lunii.

— Nici mie nu-mi place asta, şopti ea, chiar înainte să o sărute.

Fu un sărut dulce, blând şi romantic. Genul acela de sărut pe care Anna şi-l imagina împărtăşit de cuplul din grădină.

Max o cuprinse cu braţul pe după talie. Ea îşi împleti braţele pe după gâtul lui şi pentru un lung şi minunat moment existară doar ei doi pe lume. Nu mai existau decât căldura trupului lui, gustul lui şi mirosul lui de cafea şi săpun.

Nu mai exista decât Max care o săruta.

Dar treptat, sărutul acela deveni altceva. Fiorul pe care îl simţise Anna se transformă într-o senzaţie dureroasă de nerăbdare. Dintr-odată, simplul sărut nu mai era de-ajuns. Voia mai mult.

El o trase mai aproape, iar degetele ei îi alunecară pe gât şi ajunseră în păr. Max tremură şi începu să-şi mişte

mâinile posesiv pe braţe, pe talie, pe spate. Îşi dezlipi gura de a ei şi o sărută pe obraji, îi muşcă uşor urechea.

Anna îşi auzi respiraţia sacadată şi apoi un geamăt în timp ce Max îi săruta pielea sensibilă a gâtului.

Apoi îi trecu prin minte că tot ce i se întâmpla în acel moment explica mult mai bine decât orice carte de ce existau atâtea femei căzute pe lume.

Nerăbdătoare să-l guste din nou, îi întoarse faţa spre ea şi-l sărută cu un sărut care nu mai era la fel de dulce. Era o confruntare hotărâtă, arzătoare, chiar disperată a limbilor şi a buzelor, iar Anna îşi dori ca sărutul acela să continue la nesfârşit.

Max se îndepărtă de ea cu respiraţia întretăiată.

— Destul.

Anna clătină din cap. Nu era destul. Voia mult mai mult. Tot ce putea primi de la el, toate lucrurile pe care nu ar fi trebuit să le accepte. Îşi strecură mâinile între ei, îl apucă de haină şi-l trase spre ea.

— Hai înăuntru! şopti ea.

El o apucă de mâini şi i le prinse la piept.

— Nu de asta am venit.

— Ştiu. Asta făcea ca lucrurile să fie şi mai simple. Hai totuşi înăuntru!

Se părea că el nici nu avu nevoie să audă altceva. O cuprinse din nou în braţe şi o sărută. Şi încă o dată, lumea Annei fu alcătuită doar din ei doi şi pasiunea care creştea între ei.

Niciodată nu va putea să-şi amintească exact cum ajunseseră din balcon în cameră, cum reuşise ea să-l descalţe, să-l dezbrace de haine sau care fusese momentul exact când el îi scosese acele din păr şi-i descheiase nasturii de la rochie.

O parte din ea ştia că ceea ce făceau era greşit. Mă rog, toată fiinţa ei ştia că era greşit, doar că exista o voce firavă pe care o auzea peste vuietul sângelui din urechi.

Nu-i fu prea greu să reducă acea voce la tăcere. Îşi spuse că acel moment nu era foarte diferit de cel în care se sărutaseră în camera copiilor, era doar ceva mai mult. Nu

urma să mai aibă parte de alţi pretendenţi, de alte săruturi la lumina lunii. Nu va mai exista un alt Max. Aşa că va avea parte de această experienţă unică. Va profita de prezenţa lui în noaptea aceea. Îşi va asuma acest risc.

Încercă să grăbească lucrurile scoţându-şi pantofii şi ajutându-l s-o dezbrace de rochie şi de ciorapi.

Îl auzi cum şopteşte:

— Mai încet, draga mea!

Dar ea clătină din cap şi-l conduse spre pat.

Probabil că nu se făcea ca o femeie să fie atât de agresivă. Cu siguranţă, nimeni nu se aştepta la aşa ceva de la o femeie virgină. Dar la naiba cu aşteptările! Îl dorea pe Max şi îl dorea în acel moment, înainte ca vreunul din ei să se răzgândească.

*

Max se aplecă şi o luă pe Anna în braţe.

Doamne cât îi plăcea să-i simtă greutatea în mâini!

O aşeză pe pat, îşi scoase cămaşa şi se tortură ridicându-i Annei cămăşuţa, dezvăluindu-i pielea înfierbântată centimetru cu centimetru.

— Ce frumos, şopti el şi o mângâie încet, cu un scop, în contrast cu mişcările agitate ale Annei şi cu propriul lui instinct nebun de a se bucura de cât mai mult cât mai repede.

Trebuiau ca amândoi să se potolească, mai ales ea. Mâinile Annei erau peste tot, mângâindu-i spatele şi braţele. Degetele-i iscoditoare îi treceau prin păr şi pe piept. Dădea dovadă mai degrabă de entuziasm decât de tehnică. Şi acest lucru era devastator. Totul în legătură cu femeia aceasta îl devasta.

Nu mai dorise niciodată o femeie aşa cum o dorea pe Anna. Nicio doamnă elegantă, nicio domnişoară inocentă, nicio văduvă veselă şi nicio curtezană experimentată nu-l tentase aşa cum îl tenta ea. Dar dacă continuau în acelaşi ritm, totul s-ar fi terminat prea repede pentru amândoi.

O prinse de încheieturi şi i le ţintui în saltea, apoi o

sărută încet şi blând ca să se liniştească amândoi.

Asta era Anna. Asta era femeia visurilor lui, obiectul fanteziilor lui, femeia cu care voia să se căsătorească. Voia ca noaptea să dureze dacă nu pentru totdeauna, cel puţin destul de mult încât ea să nu mai aibă nicio îndoială cât însemna pentru el. Cât de multă nevoie avea de ea.

Ceea ce nu putea să se întâmple dacă urma o zbenguială de zece minute deasupra cuverturii.

Anna se arcui sub el, trăgându-şi mâinile.

— Dă-mi drumul!

— Aşa o să fac. O muşcă uşor de buza de jos. Ai răbdare!

— Dar…

— Ai încredere în mine, şopti el, ştiind că nu-i cere puţin lucru. Te rog!

Când ea oftă şi se relaxă, o sărută din nou, încet şi apoi porni să-i câştige încrederea. Îi exploră fiecare centimetru al corpului, gustând şi atingând, căutând gestul care-i provoca plăcere, care o făcea să geamă şi să tremure.

Îşi trecu palma peste sânii ei şi o privi cum se arcuieşte şi se înfioară. Îşi aplecă apoi capul şi-i atinse sfârcul încordat cu vârful limbii şi-i ascultă geamătul dulce, îi simţi degetele înfigându-i-se în umeri.

Încet şi perseverent crea mai multă tensiune între ei, îndepărtând ultimele bariere dintre ei, ultimele haine şi inhibiţii, până când nu mai rămase decât pielea alunecând pe piele, iar ea se răsuci sub el cuprinsă de dorinţă.

— Max.

Când îşi auzi numele pe buzele el fu mai mult decât putu îndura. Acum, îşi spuse el şi-i încolăci picioarele în jurul şoldurilor. Gemând şi el, pătrunse în umezeala ei caldă, îndepărtând orice rezistenţă cu o apăsare lungă şi fermă. Îşi încleştă degetele în cearşafuri în timp ce plăcerea acută de a o pătrunde îl învăluia.

Se simţea în al nouălea cer.

Dar, în mod evident, nu la fel se simţea şi Anna. Scoase un mir ţipăt de durere şi deveni complet rigidă, mai

puţin mâna cu care îl lovi peste cap.

El abia dacă simţi lovitura, dar deveni foarte conştient de disconfortul ei. La naiba, ar fi trebuit să aibă mai multă grijă!

Disperat să-i aline durerea, căută o modalitate de a-şi cere scuze, de a îndrepta lucrurile.

— Îmi pare rău, iubito. Ar fi trebuit să… Nu era tocmai sigur ce ar fi putut face diferit. Nu se mai culcase niciodată cu o virgină. Ar fi trebuit să te previn. Să-ţi spun la ce să te aştepţi.

Ea respiră puţin sacadat şi îl mângâie pe păr.

— Nu-i nimic. O să treacă.

— Eu…

Dacă ar fi fost în stare, ar fi izbucnit în râs. Ea îl consola pe el. Pentru că bineînţeles că ştia la ce să se aştepte. Era fiica doamnei Wrayburn. Experienţa în sine era nouă, şi partea aceasta era neplăcută pentru ea, dar nimic din toate acestea nu o surprindeau.

Anna îi dădu o şuviţă de păr de pe frunte.

— Îmi pare rău că te-am lovit. N-am vrut. Am stricat totul?

— Nu, iubito. Se aplecă şi o sărută pe frunte. Nu.

— Mă săruţi din nou? şopti ea.

— Draga mea, nici nu trebuie să mă întrebi. Buzele lui erau la o suflare distanţă de ale ei. Ia ce-ţi doreşti!

În acel moment, Max era dispus să-i ofere orice îşi dorea, orice i-ar fi cerut sau ar fi luat cu de la sine putere.

În timp ce Anna îi cuprinse faţa în mâini şi îl sărută, Max spuse o rugăciune scurtă, dar din inimă ca tot ce îşi dorea ea să fie el. Tot ce însemna el. Partea bună din el, partea păcătoasă, gentlemanul şi ticălosul.

Numai Dumnezeu ştia că şi el îşi dorea fiecare parte din ea. Dar va începe cu asta, cu formele ei catifelate, cu senzaţia de a o avea sub el şi cu uşurarea delicioasă pe care o simţi când ea începu să se relaxeze.

Se mişcă precaut, observându-i reacţia cu precizie – respiraţia reţinută, mişcarea spasmodică a genelor, gemetele scurte de plăcere. Încurajat, adoptă un ritm

domol şi observă cum se îmbujorează de dorinţă.

Când fu sigur, absolut sigur că ea simte doar plăcere, se abandonă extazului de a se mişca înăuntrul ei. Nu mai exista decât Anna, calda, frumoasa şi incredibila Anna, şi sentimentul copleşitor de a o vedea abandonată plăcerii şi căutându-şi punctul culminant.

Gemetele i se transformară în ţipete din ce în ce mai înalte şi mai ascuţite. Şi când în cele din urmă explodă în braţele lui, Max se încolăci mai strâns în jurul ei, îşi ascunse capul la pieptul ei şi cedă în faţa propriei plăceri.

Capitolul 26

Anna se trezi singură, îşi întoarse faţa către raza de lumină care pătrundea printre draperii şi zâmbi. Max plecase înainte de răsărit, trezind-o cu un sărut pe frunte şi şoptindu-i ceva în ureche ce ea nu putuse desluşi, dar care cu siguranţă fusese ceva drăgăstos. Ce păcat că nu putuse să rămână şi să i-l şoptească din nou când se trezise de-a binelea!

Oftând, se ridică din pat şi începu să se spele şi să se îmbrace, observând o mulţime de dureri şi înţepături nefamiliare. Tocmai terminase să-şi strângă părul când privirea îi căzu pe săculeţul de piele pe care i-l dăduse mama ei, aşezat pe măsuţa de toaletă. Anna îl atinse cu degetele, reflectând. Acum ar putea să ardă scrisorile şi probabil că aşa şi trebuia, din respect pentru răposata Lady Engsly.

Dar înaintă să facă asta... Anna luă săculeţul şi îl răsturnă. Voia să ştie ce altceva mai conţineau scrisorile acelea.

Luă una la întâmplare, dar un ciocănit îi distrase atenţia înainte să poată deschide scrisoarea.

— Intră! strigă, crezând că era vreo servitoare.

Dar era Max.

— Ar fi trebuit să întrebi mai întâi cine este. Dacă erau

şi alţi musafiri în casă?

— Max, ce faci...? Traversă camera grăbită, îl apucă de braţ şi îl trase înăuntru, închizând uşa în urma ei. Ce faci aici? Dacă te vede cineva?

— Dacă ar fi fost cineva prin preajmă, nu aş fi ciocănit la uşă. O apucă de talie şi o trase mai aproape. Vino aici! îi ceru el zâmbind înainte să o sărute scurt, dar teribil de dulce pe buze. Se dădu un pas înapoi şi o sărută pe vârful nasului. Am aşteptat să fac asta de când am plecat.

Anna simţi că roşeşte şi îşi dori ca educaţia ei sexuală să fi cuprins şi vreo sugestie despre ce ar trebui să spună o femeie unui bărbat după ce tot ceea ce se întâmplase între ei.

— Bună dimineaţa, spuse ea.

Era mai bine decât nimic.

Din fericire, Max părea mulţumit. Ochii lui căprui erau veseli şi plini de afecţiune.

— Bună dimineaţa. M-am gândit să... Nu-şi termină gândul şi se încruntă când văzu ce avea în mână, apoi observă dezordinea de pe măsuţă. Citeşti scrisorile?

— Eram pe punctul de a le citi. M-am gândit că poate conţin informaţii utile. Cum ar fi ziua mea de naştere.

El o privi în ochi când menţionă ziua ei de naştere şi imediat încruntarea îi dispăru.

— Corect. Da, bineînţeles. Întinse mâna şi-i făcu un semn cu degetul arătător. Dă-mi-le mie! Le citesc eu pentru tine.

— Pe toate?

— Nu, doar cinci dintre ele şi după aia sigur voi avea ceva mai bun de făcut.

Anna îşi dădu ochii peste cap şi îşi muşcă limba ca să nu izbucnească în râs.

— Putem să le citim împreună. Dar nu aici. Dacă vine vreo servitoare sau vreunul dintre membrii familiei Haverston...

— Atunci ne întâlnim în bibliotecă. În cinci minute.

Nu-i oferi şansa de a protesta. O sărută din nou repede pe buze, apoi îi dădu drumul şi ieşi din cameră.

Iar Anna nu-i oferi şansa de a se lua cu alte treburi. După ce el ieşi din cameră, băgă scrisorile în săculeţ, numără până la treizeci, apoi până la zece, ca să nu pară prea nerăbdătoare, şi se îndreptă spre bibliotecă, unde Max o aştepta deja.

Ce minunat!

Se aşezară fiecare la un capăt al divanului, împrăştiară scrisorile pe pernele dintre ei şi începură să le citească. Anna nu putu să nu observe ce bine se simţea stând alături de Max în tăcere şi citind în timp ce o adiere blândă vălurea draperiile. Şi se simţiră bine până când unul dintre ei îşi aduse aminte ce anume citeau şi de ce erau nevoiţi să facă asta. Apoi totul deveni ciudat, puţin demoralizator…

— Ai 29 de ani.

— Poftim? Anna se uită la Max. Un fior de entuziasm îi făcu inima să bată mai repede. Ai găsit? Eşti sigur?

Părea foarte sigur pe el şi deosebit de încântat de el însuşi.

— Sunt sigur doar de vârstă, deocamdată, dar e un început. Ascultă: „Dragul meu Engsly, sunt bucuroasă să te anunţ că s-a născut fiica noastră, Anna Rees”. El examină cu atenţie foaia, apoi o privi resemnat. Din păcate, nu menţionează o dată anume, dar scrisoarea a fost trimisă la numai câteva săptămâni după propria mea zi de naştere.

— Pot să…? Întinse mâna, luă scrisoarea care conţinea mai multe pagini şi citi pasajul care o interesa. Am 29 de ani. Va trebui să mă obişnuiesc cu această idee.

— Nu e aşa o mare schimbare. Te vei obişnui repede cu aparatul auditiv pentru surzi.

— Eşti un nesimţit.

— Uneori, atunci când cred că pot să te fac să zâmbeşti.

— Nu, spuse ea fără reţinere. Nu doar atunci. Parcurse restul scrisorii râzând, citind următoarea pagină, apoi ultima. Am pierdut mai mult de un an din viaţă. Ce ciudat! Mă simt de parcă… Se opri brusc când ajunse la un pasaj anume din scrisoare. Există o dată… Doamne,

scrisoarea asta a fost trimisă mult după naşterea mea!

— Poftim?

— Este menţionată o dată de naştere. O dată de naştere reală şi care este cu săptămâni înaintea scrierii acestei scrisori. Întoarse paginile pe partea cealaltă, verificând de două ori data scrisă la începutul paginii înainte să se concentreze asupra restului scrisorii. Conţinutul ei nu era foarte lămuritor. Mama mea îşi cere scuze marchizului pentru întârzierea cu care îi scrie, se justifică – boală şi alte motive. Oare ce a avut de câştigat aşteptând? Presupun că... îşi ridică brusc capul, în timp ce-şi dădu seama de ceva. Doamne, Dumnezeule, sunt mai bătrână decât tine!

— Nu, nu eşti, o contrazise Max, cu o voce suspect de defensivă. Îi luă scrisoarea din mâini şi o citi. Hm, chiar eşti mai bătrână.

Anna îşi întinse gâtul şi se holbă, puţin amuzată, la scrisoare. Peste câteva săptămâni urma să împlinească treizeci de ani, iar el va avea tot 29 de ani. Foarte ciudat!

— Sunt cu aproape două luni mai în vârstă decât tine, murmură ea şi se uită în sus în tăcerea lungă care urmă şi descoperi că Max era uşor iritat. Văd că îţi displace asta.

— N-am spus că...

— Ei bine, te vei obişnui. Îşi trecu limba peste dinţi şi rânji. O să-ţi găsim o pereche de pantalonaşi cât te duci să-mi cumperi aparatul auditiv.

El se uită urât la ea.

— Ce amuzant!

— Aşa ziceam şi eu. Ea clipi văzându-l încruntat. Chiar te deranjează?

Ar fi trebuit să ia în considerare această posibilitate înainte să înceapă să facă glume. Auzise că bărbaţii sunt iritaţi de cele mai absurde lucruri.

El chicoti puţin, şi Anna avu impresia că se amuza pe seama lui.

— Nu, draga mea. Sunt bucuros pentru tine. Acum ştii când eşti născută.

— Da, nu-i aşa? Se holbă la scrisoare, deosebit de

încântată. După toţi aceşti ani, avea şi ea ziua ei de naştere. De-abia aştept să-i povestesc doamnei Culpepper. Se uită la Max, cerându-şi scuze. Te superi dacă…?

— Du-te şi scrie-i prietenei tale! o invită el, ridicându-se să o ajute să pună scrisorile la loc în săculeţ. Am nişte treabă între timp.

Nu mai aşteptă să o invite încă o dată. Rânjind, înşfăcă săculeţul, dovada zilei ei de naştere şi ieşi pe uşă.

*

Max nu avea nimic de făcut în dimineaţa aceea, dar era mult mai bine să spună asta decât să sugereze că n-avea altceva de făcut decât să o aştepte pe Anna să-şi termine treaba.

Pe scurt, minţi ca să-şi protejeze orgoliul.

Şi acum trebuia să găsească ceva de făcut. De aceea se duse să-l caute pe Lucien în biroul lui şi fu încântat când acesta îi spuse:

— Chiar voiam să te caut. Dar nu părea foarte încântat să îl vadă.

Se pare că tocmai aflase despre picnic. Mulţumit de coordonarea lor spontană, Max se aşeză pe fotoliul lui obişnuit, de partea cealaltă a biroului. Va clarifica orice neînţelegere, va elucida orice informaţie greşită pe care o putea primi Lucien şi când vor fi terminat de discutat, probabil va fi terminat şi Anna.

— Îmi imaginez că vrei să vorbim despre noaptea trecută? Îngăduie-mi să…

Apoi Lucien, neavând chef de nicio îngăduinţă, lovi cu palma în birou.

— Ai scos-o pe Anna din casă în mijlocul nopţii fără permisiunea mea. Ce dracu’ a fost în capul tău?

— Nu a fost atât de târziu, răspunse Max şi simţi că se enervează. Şi n-am nevoie de permisiunea ta, şi nici ea nu are.

— La naiba, prietene, credeam că prezenţa ta va face mai uşoară trecerea de la lumea ei la lumea mea, nu că o

vei atrage din nou în lumea demimondenă.

— N-o atrag nicăieri, „doar către mine”, adăugă în gând Max. Am avut o armată de servitori cu noi. Nu s-a întâmplat…

— Trebuia să fie supravegheată cum se cuvine.

Enervarea se transformă în iritare. O armată de oameni se putea considera supraveghere.

— Care e problema ta mai exact? Că nu i-am spus să le aducă pe Lilly şi pe Winnefred?

— Da. Sau pe mine, sau pe Gideon. Ar fi trebuit să mai fie cineva prezent acolo. Numai aşa ar fi fost acceptabilă mica ta ieşire. Am nişte servitori de calitate, Max, ştii asta…

— Cei mai buni, fu el de-acord.

— Dar sunt şi ei oameni. Vorbesc. Un picnic la miezul nopţii nu este o ieşire potrivită pentru o tânără nemăritată.

— Anna este o femeie în toată firea, nu o domnişorică prostuţă la primul ei bal. De ce n-o lăsăm pe ea să hotărască ce e mai potrivit pentru ea şi…?

— Nimeni nu stabileşte singur standardele bunei-cuviinţe.

— Asta face înalta societate, nu? Max pufni şi clătină din cap. Ea este fiica nelegitimă a unei curtezane, crescută într-o casă care mai avea puţin şi era un bordel. Nobilimea nu o va accepta niciodată ca pe una de-a lor. Ştii şi tu asta.

— Dar nici nu trebuie să continue să fie obiectul zvonurilor şi al scandalurilor, contracară Lucien.

— Mama ei e faimoasă. Întotdeauna vor exista zvonuri despre ea. Niciunul dintre noi nu poate schimba asta. Măcar las-o să profite de avantajele care vin odată cu asta.

— Ce avantaje?

— Libertate.

Lucien clatină din cap.

— Max, ea nu e ca tine.

— Chiar nu e ca mine. Eu aş putea să obţin părerea bună a nobilimii dacă mi-aş dori. Dar nu-mi doresc.

— Şi Anna poate să…

— Nu, nu poate, îl întrerupse el. La naiba, prietene,

ştii foarte bine că nu poate. Şi tu nu îi vei face promisiuni false şi nici nu o vei intimida să cerşească ceva ce nu va avea niciodată. Nu îţi voi permite.

Lucien se lasă pe spătarul fotoliului.

— Tu nu îmi vei permite mie?

— Corect. Nu fusese nevoit să se opună lui Lucien în nicio privinţă până atunci şi nici nu visase că i se va opune în chestiuni de familie, dar n-avea de gând s-o vadă pe Anna curtând buna părere a unor oameni care mai degrabă ar trage-o în ţeapă. Las-o pe Anna să-şi aleagă singură calea! Nici măcar n-ar trebui să avem discuţia asta în lipsa ei.

— N-ar trebui să… Furia de pe faţa lui Lucien dispăru, şi el se aşeză încet jos. Îţi pasă de ea, Max?

Ce fel de întrebare era asta?

— De ce altceva aş petrece timp cu ea?

— Pentru că te-am rugat să o ajuţi să se familiarizeze cu viaţa la moşia Caldwell. Lucien lovi cu degetul braţul fotoliului şi se uită gânditor la el. Cât timp mai exact ai petrecut cu Anna, cât de mult ţii la ea şi de ce nu mi-ai spus nimic despre asta până acum?

Pierzându-şi răbdarea, Max vorbi fără să se gândească:

— N-am numărat minutele petrecute cu ea, nu e treaba ta cât ţin la ea şi nu te-am informat pentru că nu e treaba ta.

— Sunt fratele ei.

Max dădu să spună ceva, se răzgândi şi respiră adânc. Nu era nicio îndoială că era treaba lui Lucien, dar nu avea de gând să capituleze aşa uşor.

— Ai vrea să-ţi cer voie să o curtez pe sora ta? Bine, pot să o curtez pe sora ta?

— Nu.

— Poftim? De ce dracu’ nu?

— Vrei să te las s-o curtezi pe sora mea ca să-ţi devină amantă? Eşti nebun?

Insulta trecu la fel de repede precum veni.

— A, nu, nu ca să-mi devină amantă, ci soţie.

Lucien digeră informaţia cât ai clipi.

— Ai permisiunea mea.

Dar lui Max îi luă mai mult să digere răspunsul lui Max.

— Ăăă… bine. Te-ai răzgândit repede.

— Cel mai bun prieten al meu vrea să o facă pe sora mea vicontesă. Aş fi nebun dacă m-aş opune. Presupun că te-ai gândit la consecinţele alegerii tale?

— La acelea puţine care mă interesează.

— Corect. Spune-mi cum pot să te ajut.

— Bine, spuse Max încet. Nimic din felul cum se desfăşura această întâlnire nu era cum se aşteptase. Dă-mi permisiunea să o curtez pe Anna aşa cum vreau eu!

Lucien blestemă şi îşi trecu mâna prin păr înainte să se uite cu asprime la Max.

— Îţi dai seama ce-mi ceri?

— Îţi cer să ai încredere în mine. Brusc jenat, începu să tragă de o aţă desprinsă din perna fotoliului. Ştii că n-aş face… Ştii ce înseamnă familia asta pentru mine.

— Da, ştiu. Lucien, la fel de stânjenit, aprobă din cap şi se uită la sugativa de pe birou. Foarte bine, fă cum crezi de cuviinţă! Se opri şi îi flutură un deget în faţă. Dar să ştii că, dacă aud o singură plângere de la ea, nu voi ezita să te provoc la duel.

Umerii lui Max se relaxară când auzi ameninţarea cu violenţa, mult prea masculină şi deci mai confortabilă.

— Dispreţuieşti duelul.

Lucien ridică din umeri.

— Nu mi-am mai dorit până acum să omor pe cineva.

— Aşa cum am mai spus, eşti un frate nesuferit.

— Spune ce vrei, dar aminteşte-ţi cine trage mai bine.

Capitolul 27

Max nu uită de avertismentul lui Lucien când o curtă pe Anna în următoarele zile. Nu crezu nicio clipă că Lucien

l-ar fi provocat la duel, oricare ar fi fost circumstanţele. Dar nici Lucien şi nici Gideon n-ar ezita să-i tragă o bătaie soră cu moartea şi să-l alunge de la Caldwell. Max ar fi putut îndura o bătaie (iar faptul de a o ţine pe Anna în braţe merita riscul), dar exilul nu era o pedeapsă care putea fi ignorată la fel de uşor.

Ar fi ratat cu totul şansa de a o curta pe Anna. Şi i-ar pierde pe Lucien, pe Gideon, pe doamna Webster şi pe... ei bine, pe toată lumea care însemna ceva pentru el.

Aşa că se purtă prudent. Mult mai prudent decât fusese în noaptea cu picnicul. Fu obligat să se bucure de plăcerea pe care i-o ofereau lucrurile mărunte – atingerea mâinii, atingerea genunchilor când stăteau pe aceeaşi bancă, atingerea braţelor când se întâlneau pe hol. Şi descoperi că, dacă le acordai atenţie, aceste atingeri îţi puteau oferi o plăcere considerabilă.

Bineînţeles, nu orice moment petrecut împreună fu inocent. Max nu se sfii să fure un sărut sau două (sau mai multe) în timpul plimbărilor lor sau pe vreun hol întunecat – doar o întâlnire pasageră a buzelor, o scuză să-i ia faţa în mâini şi să se tortureze singur cu gustul ei.

Lucien n-ar fi fost de-acord, dar nici nu ar fi fost foarte ofensat. Şi dacă ar fi fost, ei bine, Max se gândi că-i va putea aduce aminte de curtea pe care i-o făcuse lui Lilly. Nici unui om nu-i place să fie ipocrit.

Călare pe drumul de la Codridgeton spre Caldwell, Max zâmbi. Una peste alta, situaţia evolua mulţumitor. Cu ceva timp şi răbdare, va putea să o cucerească pe Anna şi să...

Max nu văzu ce-l răsturnă din şa. Văzu ca prin ceaţă o mişcare în copacii de pe marginea drumului, şi ceva dur îl izbi într-o parte. Din cauza loviturii îşi pierdu echilibrul şi calul viră, iar în clipa următoare Max se trezi pe jos.

Forţa impactului îi goli aerul din plămâni, dar cu puţin noroc şi reflexe rapide, reuşi să-şi protejeze capul şi să se rostogolească când atinse pământul, evitând astfel genul de coliziune abruptă care-ţi rupe oasele.

Cu toate astea, este neplăcut să cazi de pe un cal în

mişcare. Chiar şi când reuşi să se ridice în picioare, totul se învârtea în jurul lui dându-i o senzaţie de greaţă.

O formă întunecată se grăbi spre el dintr-o parte, cu o gheată imensă ţintindu-i mijlocul. Max se feri în ultima clipă, apoi se ridică clătinându-se, şi atunci primi un pumn în falcă de la un al doilea atacator. Se clătină în spate, ridică braţul ca să blocheze următoarea lovitură şi evaluă repede cu ce se confrunta. Avea de-a face cu doi bărbaţi şi, deşi mascaţi, erau uşor de recunoscut.

Ox şi Jones. La dracu'!

Max evită o lovitură cu o bucată de lemn din partea lui Ox şi reuşi să-i tragă un cot în şale în timp ce se dădea înapoi, apoi făcu o piruetă şi se aplecă pentru a-l evita pe Jones care se năpustea spre capul lui. Aruncându-şi un pumn în faţă, fu răsplătit când încheieturile de la degete nimeriră nasul lui Jones, şi acesta urlă de durere. Făcu un pas în faţă ca să atace din nou, dar fu lovit într-o parte de pumnul cât o şuncă al lui Ox, ceea ce îl făcu să-şi aducă aminte că asta era o bătălie pe două fronturi.

Încercă din răsputeri să le facă faţă amândurora, dând lovitură după lovitură, dar primi la fel de multe înapoi. Când ochiul stâng începu să i se închidă din cauza unei coliziuni nefericite cu cotul drept al lui Ox, Max pricepu că, dacă voia să aibă vreo şansă să învingă, trebuia să încheie repede lupta. Se feri de cuţitul lui Jones şi se întoarse repede, profită de faptul că bărbatul îşi pierduse echilibrul şi cu o lovitură de picior îl aruncă la pământ. Cuţitul căzu pe pietrele de pe drum şi Jones se târî după el, ceea ce îi permise lui Max să se concentreze asupra lui Ox.

Îi făcu un semn cu capul uriaşului, tachinându-l şi nu fu surprins când adversarul său îşi lăsă capul în jos şi se repezi înainte ca un taur. Domnul Ox învăţa greu. Dar de data asta, în loc să se ferească, Max se lasă pe vine şi-l apucă de unul din braţele-i îndreptate spre gâtul lui. Îi răsuci cu putere mâna, şi din cauza propriei greutăţi şi a propriului avânt, Ox se prăbuşi la pământ. Se auzi un pocnet puternic şi un urlet de durere.

— Ah, braţul! Nenorocitu' ăsta mi-a rupt braţul!

Abandonând căutarea cuţitului, Jones se grăbi să-l apuce pe Ox de celălalt braţ şi să-l tragă în spate.

— Taci din gură!

Max fu tentat să-i tachineze, să-i anunţe că îi recunoscuse înainte ca Ox să deschidă gura. Dar era mai inteligent din partea lui să nu spună nimic.

Cu atât mai mult cu cât părea că accidentarea lui Ox amânase orice alt act de violenţă. Se retraseră, Ox clătinându-şi braţul, apoi se întoarseră şi o luară la goană spre copaci, unde probabil încălecară caii care-i aşteptau.

După ce ambii bărbaţi plecară, Max rămase pe loc o vreme, încercând să-şi recapete vederea. După ce trecu intensitatea momentului şi odată cu ea şi ameţeala, fu în stare în cele din urmă să ajungă la cal şi să se ridice în şa.

Drumul spre casă îl făcu ca prin ceaţă, singura lui preocupare fiind să rămână călare. Şi drumul de la aleea principală până în salon fu tot ca prin ceaţă din cauza zgomotelor şi a agitaţiei din jurul lui. Un lacheu îl zări urcând scările şi, când ajunse să se aşeze pe divan, o duzină de servitori roiau deja ca muştele în jurul lui.

Max respiră uşurat când îl văzu pe Lucien dând buzna în cameră şi preluând controlul, trimiţând majoritatea servitorilor la treaba lor. Apoi îi turnă lui Max un pahar de coniac, îşi trase un scaun lângă divan şi se aşeză.

— Crezi că ţi-ai rupt ceva?

Max dădu băutura peste cap, ignorând înţepăturile din buza crăpată.

— A, acum e mai bine! Lăsă paharul din mână şi îşi cercetă cu atenţie locul cel mai dureros de pe coşul pieptului, acolo unde Ox îi dăduse o lovitură deosebit de brutală. Nu, nu mi-am rupt nimic.

— Spune-mi ce s-a întâmplat!

— Oamenii doamnei Wrayburn.

Lucien rămase nemişcat.

— Eşti sigur?

Max încuviinţă din cap, apoi regretă că o făcuse.

— Măiculiţă, ce doare!

— Nu mi-am dat seama că e capabilă de aşa ceva.

Lucien afurisi grosolan. Am lăsat-o pe Anna singură cu ea la han. Mi-a spus că se va duce la ea şi…

— Nu, m-am dus eu în locul ei.

— Da? Lucien se lăsă în fotoliu şi oftă adânc. Mulţumesc. Mulţumesc că ai făcut asta. Îşi trecu mâna peste faţă. Crezi că e disperată, proastă sau nebună?

— Nu e proastă. Dar disperată şi nebună e posibil. Trebuia să-şi închipuie că probabilitatea ca oamenii ei să fie descoperiţi era mare, dacă nu chiar o chestiune inevitabilă.

— Îi spunem Annei?

— Ce să-mi spuneţi? se auzi vocea Annei din hol, veselă şi uşoară. Ce faceţi voi aici? Doamna Webster mi-a spus că aveţi nevoie… Se întrerupse şi se albi brusc când Lucien se dădu la o parte şi-i văzu faţa lui Max. O, Doamne! O, Doamne! Ce ţi s-a întâmplat?

— Am avut nişte necazuri.

Se îndreptă în pas grăbit spre divan şi se aşează lângă el.

— Necazuri? Ce fel de necazuri cauzează aşa ceva?

— Nu e atât de grav precum pare.

— Ai trimis pe cineva să cheme doctorul? întrebă ea, răsucindu-se spre Lucien. Ar trebui să fie consultat de un doctor.

— N-am nevoie de doctor. M-am învineţit puţin, atâta tot. Îi luă mâna cu blândeţe. Sunt bine, Anna.

— Ba nu eşti bine, se răsti ea, iar el nu ştiu ce-l surprinse mai mult: furia ei subită sau tremurul din vocea ei. Arăţi îngrozitor şi vreau să ştiu de ce. Chiar acum.

Max decise că era o situaţie mai degrabă agreabilă. Anna era sincer îngrijorată de bunăstarea lui sau mai zis de starea lui proastă. Se agita.

Lucien se uită la Max, apoi la Anna şi din nou la Max, după care se ridică de pe scaun.

— Este clar că eşti pe mâini bune. Mă duc să văd de ce întârzie doctorul.

Max şi-ar fi dat ochii peste cap dacă ar fi fost sigur că nu observă Anna. Doctorul nu venise pentru că nu fusese chemat. Nu avea niciun rost să-l cheme, dacă nu-şi rupsese

nimic.

— Ai căzut de pe cal? întrebă Anna. Asta s-a întâmplat?

— Iubito, în primul rând, doar beţivii cad de pe cal, restul sunt aruncaţi. Şi nu, nu am fost aruncat de pe cal. Fusese doborât, cel mai probabil de un lemn sau de o piatră, dar consideră că nu era nevoie ca ea să afle acest detaliu. Am dat nas în nas cu doi bărbaţi dezgustători pe drum la întoarcerea din sat.

— Cineva ţi-a făcut asta? şopti ea uimită.

— Doi bărbaţi mi-au făcut asta, o corectă el. A fost nevoie de amândoi. Şi te asigur că ei au păţit-o şi mai rău. Îşi încleştă mâna dreaptă şi simţi o plăcere sumbră din cauza durerii şi a înţepăturilor din articulaţiile degetelor umflate. Am spart cel puţin un nas astăzi.

— Ai spart un…? Se holbă la el, evident îngrozită. Ar fi putut să te omoare. Trebuia să le dai ce voiau şi să termini toată povestea. A meritat să păţeşti asta pentru câteva monede sau pentru un ac de lavalieră? Şi ce făceai dacă aveau o armă, prostuţule? Sau un cuţit?

— Chiar au avut un cuţit.

Îşi dădu seama prea târziu că nu ar fi trebuit să menţioneze cuţitul. Anna făcu ochii mari cât cepele şi se albi şi mai mult la faţă.

— Nu ar fi trebuit să te lupţi cu ei. Trebuia să le dai punga. Ar fi…

— Nu voiau să-mi ia punga.

— Sau calul sau ce voiau ei să-ţi ia.

— Iubito, nu înţelegi. Îi luă mâinile între ale lui. Nu erau tâlhari la drumul mare, Anna. Nu voiau să-mi ia punga cu bani sau calul. Voiau să mă bată. Îi mângâie degetele. Erau Ox şi Jones.

— Ox şi…? Oamenii mamei mele? Îşi retrase încet mâinile dintr-ale lui. Mama mea ţi-a făcut asta?

Max nu-şi mai dorise niciodată în viaţa lui să mintă cu atâta disperare.

— Aşa cred, da.

— O, nu! Ştiam că poate să fie… Dar nu am crezut

vreodată… Niciodată… Clătină din cap, cu ochii scăpărându-i. E vina mea. Nu ar fi trebuit să…

— Opreşte-te! Nu vreau să aud aşa ceva. Dimineaţa aceea fusese îngrozitoare şi nu mai voia să o vadă şi pe Anna pedepsindu-se pentru nelegiuirile mamei sale. N-ai făcut nimic din ce n-ar fi trebuit să faci. Este vina doamnei Wrayburn.

— Dar…

— Doar vina ei.

— Şi a oamenilor ei.

— Păi… Ar fi râs puţin dacă ar putut să o facă fără să-l doară. Da, bine, e şi vina oamenilor ei. Trebuie să ai întotdeauna dreptate, nu?

— Nu-mi place că pierdem timpul certându-ne.

— Anna mea cea practică, murmură el. Se întinse şi o mângâie pe obraz, ignorând zvâcnirea şi usturimea din degete.

Când vru să-şi lase mâna în jos, ea i-o prinse de încheietură şi i-o lipi de obraz.

— De ce-a făcut asta?

Max îşi alese cuvintele cu atenţie.

— Pentru că şi-a imaginat că o poate face fără să fie pedepsită.

O făcuse din răzbunare. Deşi nu era apropiată de fiica ei, doamna Wrayburn o cunoştea destul de bine pe Anna, încât să ştie că se va simţi oarecum responsabilă pentru cele întâmplate.

Asta, bineînţeles, cu condiţia ca toate cele întâmplate să fie legate de mama Annei, ceea ce se putea face cu uşurinţă când te bazai pe doi idioţi ca Ox şi Jones.

Nu, doamna Wrayburn nu era proastă. Dar era posibil să fie totuşi disperată şi nebună.

— Cred că, spuse el, este inutil să găseşti raţiunea din spatele unui act iraţional, nu?

— Da, s-ar putea să ai dreptate, murmură Anna, în mod evident şi deloc nesurprinzător, reticentă. Lăsă mâinile lor împreunate în poală. Şi acum ce vei face? O vei da în judecată?

— Voi face asta dacă vrei tu, dar aş prefera să evit un proces public de lungă durată. Şi orice procedură penală care-i implica nu doar pe infama doamnă Wrayburn şi un viconte, ci şi pe fiica nelegitimă a doamnei Wrayburn, noua soră vitregă a marchizului de Engsly, ar fi fost un subiect de senzaţie pe buzele tuturor, atât a celor din lumea demimondenă, cât şi a celor din lumea bună.

Max ar fi putut să trăiască cu toate acestea, dar ar fi fost un inconvenient major pentru cei din familia Haverston şi, cel mai important, un coşmar pentru Anna.

— Ce zici dacă am exila-o într-un ţinut îndepărtat?

Anna îi privi faţa bătută.

— Ar trebui să se ducă la închisoare.

I se strânse inima când auzi aceste cuvinte. Nimeni nu ar trebui să fie în situaţia de a-şi dori aşa ceva pentru propria mamă. Şi el nu avea de gând să o lase pe Anna să devină din fiica doamnei Wrayburn fiica *acelei* doamne Wrayburn – femeia nebună din închisoare. Ceea *ce* probabil oricum nu avea nicio importanţă.

— Adevărul este că, în cazul în care nu a părăsit deja ţara, o va face când va afla că l-am identificat pe Ox.

— Nu putem s-o pedepsim deloc? întrebă Anna furioasă. Ţi-a făcut asta şi…

— Va plăti pentru asta, îi promise el. Fie va fi obligată să-şi petreacă restul vieţii ascunzându-se în vreun loc obscur de pe continent…

— Doamne, ce mult ar urî asta!

— Exact. Fie, şi asta cred că va fi un deznodământ mai probabil, se va muta la Paris sau la Roma sau în vreun alt oraş mare, aşteptându-se ca noi să nu facem efortul de a o căuta acolo.

— Eu voi face acest efort.

Văzu pe faţa ei că era hotărâtă să încerce, iar el fu impresionat şi puţin amuzat de intenţia ei. Nu orice bărbat avea parte de propriul cavaler rătăcitor.

— Mulţumesc, iubito! Te voi însoţi în această aventură. Împreună o vom exila într-un loc mai puţin plăcut.

— Poate să fie undeva unde e frig? Urăşte frigul. Poate în Groenlanda. Sau în Terranova.

— În Kabelvåg, Norvegia.

Ea clipi de două ori.

— Asta e o sugestie foarte precisă.

— E un minunat sat de pescari, unde am nişte afaceri, şi gentlemanul care se ocupă de ele ar putea fi convins să stea cu ochii pe doamna Wrayburn, odată ajunsă acolo.

— Atunci, să o exilăm în Norvegia! încuviinţă de două ori din cap, ca şi cum ar fi vrut să se convingă singură de ceva.

— Povesteşte-mi despre afacerile tale în timp ce aşteptăm doctorul.

— Apropo de asta…

— Of, pentru numele lui… îşi lăsă umerii în jos şi îi aruncă o privire iritată şi uşor condescendentă. N-ai chemat doctorul, nu?

— N-am decât nişte tăieturi şi zgârieturi. N-am nevoie… Nu termină ce avea de spus, pentru că ea se ridică brusc în picioare şi se grăbi să tragă de şnurul clopoţelului.

— Ce faci? Opreşte-te!

Ea trase din nou de şnur.

— Tu m-ai obligat pe mine să chem doctorul pentru că stătusem un pic în apă. După ce ţi s-a întâmplat, ai face bine să te conformezi.

*

Deşi doamna Webster şi toţi membrii familiei Haverston se oferiră să aibă grijă de Max până la sosirea doctorului, Anna refuză să plece de lângă el.

Adevărul era că ea nu prea avea ce să facă, chiar dacă avea parte de suficient ajutor. Reuşi doar să-l forţeze să se întindă pe divan şi s-o lase să-i pună o compresă rece peste ochii umflaţi.

Ea îi examină faţa bătută, dorindu-şi să-i poată vindeca rănile prin simpla ei voinţă. Ar fi vrut să-i mângâie fiecare părticică de piele zgâriată şi tăiată şi să o poată

vindeca cu simpla ei atingere. Cât de mult îşi dorea să o lase să-şi ceară scuze! Era adevărat că nu ea îi trimisese pe bărbaţii care-l atacaseră, dar ea era motivul pentru care veniseră.

Viaţa ei căpătase o rutină atât de plăcută, încât aproape că uitase că moşia Caldwell nu era casa ei şi că numele ei de familie nu era Haverston. Începuse să se gândească mai puţin la trecut şi mai mult la viitor şi, făcând asta, nu mai fu atât de atentă la consecinţele faptelor ei, trecute şi viitoare.

Ar fi trebuit să ştie că va plăti un preţ pentru că părăsise casa Anover şi un preţ şi mai mare pentru că o sfidase pe mama ei, neîntorcându-se cu ea acasă.

Ziua aceea era un semn că există întotdeauna un preţ ascuns al alegerilor pe care le faci. Puteau să treacă săptămâni, luni şi chiar ani înainte ca acestea să iasă la iveală, dar în cele din urmă tot ieşeau. Şi existau şi alte consecinţe care nu erau tocmai secrete, dar de care puteai să nu ţii seama sau pe care puteai să le ignori cu totul până în ultimul moment.

Cei din familia Haverston urmau probabil să aibă copii în curând. Ce va însemna pentru viitorul lor prezenţa ei în vieţile lor? Recunoaşterea existenţei unei mătuşi sau a unui unchi nelegitim nu era un lucru atât de rar, dar existenţa unei mătuşi nelegitime, care mai era şi fiica unei curtezane notorii, care dispăruse în mod misterios din ţară în apogeul carierei ei şi imediat după ce i se descoperiseră legăturile cu marchizul de Engsly… asta cu siguranţă era ceva de luat în seamă.

Şi dacă *Madame* era hotărâtă să creeze şi alte probleme înainte să o poată opri cineva? Şi dacă era destul de furioasă sau destul de nebună, încât să-şi îndrepte veninul spre Lilly sau spre Winnefred? Şi dacă va da vina pe…

— O, Doamne! Doamna Culpepper!

Max îşi luă compresa de pe ochi.

— Poftim?

— Dacă trimite pe cineva după doamna Culpepper?

Ştie că am plecat amândouă. Ştie…

Max se ridică cu greu de pe divan.

— Ştie unde a plecat doamna Culpepper?

— Nu ştiu. Anna nu ştia nici măcar dacă mama ei aflase că doamna Culpepper avea o soră. Dar ar putea cu siguranţă să afle.

— Maggie, strigă el către una dintre servitoare. Cheamă-l pe Excelenţa Sa, te rog! Vocea lui era calmă şi fermă, dar se simţea în ea o tonalitate ciudată. Mă îndoiesc sincer că mama ta va trimite nişte bătăuşi la ea, dar, ca să ne convingem, vom trimite pe cineva să vadă dacă doamna Culpepper este în siguranţă.

Capitolul 28

Dură două zile până primiră veşti de la doamna Culpepper.

Anna citi scrisoarea de la prietena ei la început cu uşurare, apoi cu interes şi spre sfârşit cu inima grea, dar cu hotărâre.

Doamna Culpepper era bucuroasă să o anunţe că atât ea, cât şi sora ei erau tefere şi nevătămate şi că niciuna dintre ele nu o văzuseră şi nici nu primiseră vreo veste de la doamna Wrayburn. Iar în ceea ce priveşte cealaltă întrebare… da, exista o căsuţă de vânzare în zonă care ar putea să fie pe măsura nevoilor ei.

Doamna Culpepper o încurajă insistent să se gândească bine care-i erau nevoile înainte să-şi ia vreun angajament.

Dar Anna se gândise bine şi se hotărâse deja. Tot ce mai avea de făcut era să-l anunţe pe Max că urma să părăsească moşia Caldwell.

Doctorul promisese că Max se va recupera complet,

fiindcă nu avea niciun organ vital vătămat şi existau semne că rănile începeau să i se vindece. Faţa i se dezumflase considerabil şi putea să se mişte prin casă fără să se strâmbe de durere sau să-şi ascundă suferinţa, aşa cum se aşteptase Anna.

Cu toate astea, îi făcea rău să-l vadă plin de tăieturi şi de vânătăi, ştiind că ea era cel puţin parţial responsabilă pentru ele, şi, în seara aceea, când jucau şah în bibliotecă, descoperi că îi era mai uşor să se uite la tabla de şah decât la el.

— În seara asta eşti iar foarte tăcută, comentă Max. În ultimele două zile observase acelaşi lucru. Anna îi oferise nişte scuze vagi spunându-i că era obosită şi asigurându-l că se simţea bine.

Dar în acel moment… Se uită la faţa lui desfigurată şi apoi îşi feri privirea. Era momentul adevărului.

— M-am gândit şi… cred că a venit momentul să plec.

— Renunţi aşa uşor? Încă mai poţi câştiga. Făcu un semn către micuţa tablă de şah. Foloseşte-ţi regina! Întotdeauna o scoţi prea târziu.

— Nu mă refeream la joc, Max.

Max îşi ridică privirea, remarcă expresia de pe faţa Annei şi lăsă jos pionul pe care-l avea în mână.

— Conacul Caldwell, spuse el, sperând că ea îl va corecta.

— Am primit o scrisoare de la doamna Culpepper în dimineaţa asta. Există o căsuţă de vânzare, nu departe de noua ei locuinţă.

„S-o ia dracu’ pe femeia aia!”

— Te-a chemat ea?

— Nu. Mi-a amintit pur şi simplu că am mai multe opţiuni.

— Ai şi opţiunea de a rămâne la Caldwell.

— Pe termen nelimitat? Clătină din cap. Am fost toată viaţa mea oaspete în propria casă. Nu mai vreau să stau…

— Aici nu eşti oaspete. Faci parte din familie. Cred că rudele tale te-au lămurit deja în această privinţă. Lucien…

— Şi în casa Anover făceam parte din familie, insistă

ea. Ştiu că acum situaţia e diferită, dar rămâne neschimbat faptul că aceasta nu este casa mea. Nu am aproape deloc control asupra a ceea ce se întâmplă aici. Ceea ce nu înseamnă că nu-mi place aici. Îmi place foarte mult, dar... Acum, că se termină sezonul londonez, nobilii se vor întoarce la casele lor de la ţară sau îşi vor vizita prietenii. Am înţeles că lui Lady Engsly îi place foarte mult să fie gazdă.

— Asta te îngrijorează? întrebă el cu blândeţe. Moşia Caldwell ar înceta să mai fie un refugiu faţă de orice pe lume. Ar fi chiar aşa de îngrozitor să participi din când în când la câte un bal sau la vreo petrecere?

— Da... Nu ştiu, recunoscu ea. Nu vreau să aflu. Nu vreau să-mi asum riscul de a fi subiectul de bârfă al tuturor.

— Dacă îţi asumi acest risc, pot exista şi avantaje, şi beneficii. Dans, muzică, amuzament. Am putea să dansam vals împreună. El încercă să-i ia mâna, dar ea se retrase.

— Max, nu, te rog!

Începu încet-încet să-l cuprindă panica, dar el încercă s-o alunge pe cale raţională. Îşi spuse că era vorba doar despre o conversaţie. Vorbea cu voce tare, atâta doar. Nu luase nicio hotărâre încă.

— Bine, nu poţi rămâne la Caldwell pe termen nelimitat. Dar nici nu trebuie să te izolezi într-o căsuţă. Ai mai multe opţiuni, aşa cum ţi-a atras atenţia şi doamna Culpepper.

— N-o să fiu izolată. O voi putea vizita pe doamna Culpepper şi...

— Anna...

— Nu putem avea întotdeauna ceea ce ne dorim, spuse ea cu încăpăţânare.

Max se uită la chipul ei, la cearcănele de sub ochi, la privirea care-l ocolea.

— Vorbeşti serios? Chiar vrei să pleci?

— Da. Apucă cu mâna un colţ al mesei. Mă gândeam că poate mâine...

— Mâine? Panica lui fu înlocuită brusc de furie. Împinse masa într-o parte şi se ridică în picioare. Mâine?

Aşa, pur şi simplu? Nu te-ai gândit să-mi spui din timp, să-mi acorzi şansa să…

— Să încerci să mă convingi să mă răzgândesc? Clătină din cap fără să se uite la el. Nu are sens să ne certăm. Ştiam de la început unde vom ajunge…

— Nu, doar tu ştiai asta. Ai presupus asta. Te-am cerut în căsătorie. Aici credeam eu că vom ajunge. Blestemă, străbătu distanţa până la fereastră cu paşi mari şi se întoarse cu spatele la Anna.

— Ştii foarte bine că nu ne putem căsători, spuse ea încet. Eu nu pot trăi în lumea demimondenă, iar tu nu poţi trăi o viaţă liniştită la ţară. Familiile noastre se vor confrunta cu dezaprobarea celorlalţi. Tu…

Se întoarse spre ea şi o întrerupse:

— Familiile noastre sunt apărate de rangurile, de averile şi de puterea lor. Te asigur că vor scăpa cu bine.

— Nepoatele tale…

— Nepoatele mele vor fi forţate să se mărite cu bărbaţi care vor fi nevoiţi să-mi respecte soţia. N-am nicio problemă să impun aceste limite.

— Nu e aşa de simplu. Bărbaţii tineri au limite impuse de propriile familii. Unui gentleman impecabil i s-ar putea interzice să o curteze pe una dintre nepoatele tale din cauza mea.

Max făcu un gest nerăbdător cu mâna.

— Dacă un gentleman consideră că mâna uneia din nepoatele mele nu merită efortul de a-şi asuma curajul de a-şi găsi propria cale, atunci adio şi n-am cuvinte!

Anna închise ochii pentru o clipă.

— Simplifici prea mult lucrurile.

— Nu, tu eşti cea care exagerează. Ai petrecut atât de mult timp făcându-ţi griji în legătură cu ce spune lumea despre tine, încât acum nu-şi pasă de părerile şi dorinţelor celor care contează cu adevărat.

— Nu e adevărat, spuse ea răspicat. În sfârşit se uită în ochii lui şi se ridică de pe scaun. Îmi pasă de ceilalţi. Pentru numele lui Dumnezeu, uită-te la tine! Uită-te la ce ţi-a făcut mama!

Max făcu câţiva paşi înainte ezitând, căci nu ştia dacă era mai mult trist sau furios. Niciodată nu simţise nevoia să ţipe, să zgâlţâie şi să aline pe cineva în acelaşi timp.

— Nu eşti responsabilă pentru acţiunile mamei tale, Anna. Trebuie să ştii asta…

— Ştiu. La fel cum ştiu că ar fi o dovadă de iresponsabilitate să ignor avertismentul că există tot felul de consecinţe ale acţiunilor mele. Da, unele dintre ele sunt simple posibilităţi. Şi poate că în ceea ce priveşte bunăstarea familiilor noastre, ele par mai importante decât sunt cu adevărat. Ea ridică o mână în aer înainte ca el să se folosească de această capitulare şi să aducă un alt argument. Dar unele sunt reale, unele ar fi inevitabile şi pe unele sunt sigură că nu le-am exagerat în mintea mea. Eu chiar sunt o sursă de bârfe şi de scandaluri. Aş fi cu siguranţă ţinta batjocurii în Londra. Am fost dintotdeauna.

— Dacă te deranjează atât de mult, vom sta departe de toate astea. Nu-ţi cer să te întorci la casa Anover ca Fecioara-de-Gheaţă. Îţi cer să împărţim un cămin şi să fii vicontesă. Cum de nu putea vedea diferenţa dintre ceea ce o forţase mama ei să facă şi ceea ce-i oferea el? Invită pe cine vrei tu, fă-ţi propriii prieteni, du-te la balurile la care doreşti să participi. Dacă vrei, pune în circulaţie propriile zvonuri şi…

— Tot vor exista şuşoteli şi…

— La dracu’ cu şuşotelile, o întrerupse el. Îşi trecu o mână prin păr, frustrat şi rănit peste măsură. Doamne, ce repede cedezi…

— Nu cedez deloc repede. Încerc să fac lucrurile mai uşoare pentru noi, dar…

— Nu vreau ca lucrurile să fie mai uşoare. Nu este o chestiune inevitabilă, este alegerea ta idioată şi, cu siguranţă, n-ar trebui să fie uşoară.

— Te rog să nu mai ţipi!

Max se abţinu să nu ocărască. Nu înţelesese că ridicase vocea şi, acum, că-şi dădu seama, îi era greu să se liniştească. Recâştigarea calmului ar însemna să se elibereze de furie, şi asta ar fi însemnat să devină

vulnerabil din nou faţă de panică şi, mai rău decât atât, faţă de frica şi nesiguranţa din trecut.

Anna pleca. Nu avea nevoie de el. Nici măcar nu-l dorea. Pentru că nu-i era suficient. Avea căsuţa ei la ţară, pe doamna Culpepper şi dispreţul ei pentru lumea londoneză. De ce ar avea nevoie de el?

— Dacă eşti hotărâtă să pleci, eu nu te pot opri şi nici n-am de gând să te implor să dai dovadă de puţin curaj.

— Nu sunt laşă, se răsti ea, ridicându-se de pe scaun. Sunt rezonabilă şi practică, şi sinceră. Încerc să fiu conştientă de consecinţele pe care le-ar avea acţiunile mele pentru toată lumea, dar dacă pentru tine asta înseamnă că sunt laşă… îşi înclină capul şi strânse din buze. Atunci înseamnă că nu ne înţelegem la fel de bine precum îmi imaginam.

El nu răspunse. Nu mai avea ce să spună.

— Cred că… spuse Anna încet. Cred că ar fi mai bine să ne luăm rămas-bun acum, în loc să mai prelungim…

— La revedere, Anna. Vocea lui era rigidă şi-i sună goală până şi lui. Drum bun!

Făcu o plecăciune fără să se uite la ea, se întoarse şi ieşi din cameră. El nu auzi dacă ea îi ură ceva. Şi nici nu-l interesa.

Capitolul 29

Max stătea la fereastra camerei lui şi se uita la trăsura care era trasă în faţa casei. Zorile erau cenuşii şi triste, cu nori groşi şi joşi deasupra dealurilor, iar mirosul de ploaie plutea în aer.

Nu avea de gând să mai rămână. Se hotărâse noaptea trecută, stând singur în cameră, alinându-şi furia cu un pahar de coniac.

Nu avea de gând să stea să o vadă pe Anna plecând la căsuţa ei, să-şi trăiască noua ei viaţă fără el.

Mai bine să-l vadă ea plecând la Londra. De fapt, la

conacul McMullin, dar ea nu avea de unde să ştie asta. Las-o să creadă că pleca spre oraşul unde existau destule femei care s-ar bucura de favorurile lui. Nişte femei drăguţe, sofisticate şi dispuse să facă orice... şi care nu-l interesau deloc, dar nici asta nu trebuia să ştie.

Era ridicol şi infantil, dar asta era situaţia. Era dispus să fie ridicol şi infantil. Era dispus să facă orice numai să nu mai simtă durerea pe care o simţea în piept.

Aşa că împrumută şi el o trăsură şi, pentru că nu avea bagaje, părăsi moşia chiar în momentul în care lacheii terminau de cărat bagajele Annei şi când începură să cadă primii stropi de ploaie din cerul întunecat.

Ar fi ajuns mai repede la conac dacă mergea călare, dar călătoria prin ploaie şi noroi i se păru mult prea mohorâtă. Iar el nu era mâhnit. Era de-a dreptul nefericit.

O pierduse pe Anna. Sau, mai exact, ea îl abandonase. Îl respinsese direct. Şi asta îl durea. Simţea cum refuzul acesta îi stătea ca o piatră pe inimă, îl sfâşia cum nu-şi imaginase vreodată că era posibil.

Partea şi mai proastă, nu putea să ignore acest tip de respingere. Nu putea să spună pur şi simplu: „La naiba cu ea! La naiba cu toate astea!”

Pentru că el era deja în iad şi ar fi fost ca şi cum ar fi invitat-o şi pe ea cu el, iar ea deja îi respinsese oferta de a-i ţine companie.

Era o situaţie înnebunitoare. Cum putuse să aleagă o viaţă solitară, în locul unei vieţi petrecute cu el? Cum putea să vorbească despre curaj şi despre aventură, şi apoi să le arunce la gunoi şi să se ascundă într-o căsuţă? Pentru numele lui Dumnezeu, o căsuţă nenorocită!

Ce naiba avea să facă acolo? Să brodeze toată ziua? Să-şi petreacă restul vieţii citind, plimbându-se şi mergând la picnicuri sau jucându-se cu câinii...?

Max se foi pe scaun, nesimţindu-se bine când înţelese că făcea lista lucrurilor pe care le-ar fi făcut şi la Caldwell. Nişte activităţi pe care le făcuseră împreună sau pe care le făcuse singură în timp ce el o privise încântat.

Încercă să alunge acest gând şi să se concentreze

asupra furiei lui, dar nu putu să nu-şi aducă aminte de orele şi de zilele petrecute cu Anna. Păru mulţumită când broda cu Lilly în salon, sau când citea în bibliotecă, şi foarte fericită când se plimba pe câmpuri şi prin păduri cu el.

Cu reticenţă, şi-o imagină pe Anna la Londra. Nu era prima oară când făcea asta. Şi-o închipuise de o mie de ori în casa lui din oraş, în patul lui, luând micul dejun cu lumina dimineţii strecurându-se printre draperii, fiind în centrul atenţiei la petreceri sau într-un salon plin de poeţi, artişti şi cărturari. Pe scurt, şi-o imagină pe Anna în Londra lui, în lumea pe care voia să i-o ofere.

Nu se gândise prea mult, trebuia să recunoască, la lumea londoneză de care se temea ea, la consecinţele care ei i se păreau inevitabile. Pretinsese de mai multe ori că nu ar putea să locuiască la Londra fără să scape de şuşoteli şi de priviri răutăcioase şi, cu toate astea, nu şi-o imaginase niciodată în asemenea situaţii.

Se forţă să şi le imagineze în acel moment: fiecare plimbare pe Bond Street sau prin Hyde Park, fiecare seară la teatru, fiecare incursiune în afara casei ar fi transformat-o într-o ţintă a ridicolului şi a dispreţului. Cu ochii minţii o văzu vizitând toate acele locuri, făcând toate acele lucruri pe care el le considera parte inerentă a vieţii londoneze. Şi nu zâmbea. Era rece şi distantă, jucând din nou rolul Fecioarei-de-Gheaţă ca să-şi salveze mândria.

Max înjură copios, furios pe el însuşi. Anna chiar ar fi nefericită la Londra. S-ar simţi la fel de lipsită de libertate precum s-ar simţi el jucând rolul gentlemanului de ţară.

La naiba, ar fi trebuit să o asculte cu mai multă atenţie. Ar fi trebuit să petreacă mai mult timp gândindu-se la ceea ce avea ea nevoie, în loc să încerce să o convingă că el ştia ce voia ea cu adevărat.

În mod surprinzător, putea să vadă în acel moment că ea avea nevoie de acelaşi lucru de care avea şi el nevoie. De libertate. Doar că ei aveau modalităţi diferite de a o obţine.

El îmbrăţişase lumea boemă şi primise cu braţele deschise dezaprobarea şi dispreţul nobilimii. Ea întoarse cu

totul spatele societăţii.

Existau avantaje şi dezavantaje ale ambelor abordări şi fusese o dovadă de mare aroganţă din partea lui să presupună că abordarea lui era mai bună, mai inteligentă şi o cale mai directă spre fericire. Spre fericirea lor comună. Căci în mod evident în acel moment niciunul dintre ei nu era fericit.

Şi fusese o prostie imensă din partea lui să se aştepte ca pe parcursul a câtorva săptămâni ea să-şi depăşească temerile şi nevoile create de o viaţă petrecută în casa Anover, pentru simplul motiv că aşa îi spusese el că trebuia să facă.

„Dacă vreau, pot să obţin şi coada diavolului”.

Anna avea dreptate. Bărbaţii erau nişte creaturi exagerat de arogante.

În mod ciudat, cu cât se gândea mai mult şi înţelegea cât de orb fusese, cu atât era mai puţin convins că nu mai exista nicio speranţă.

Trebuia să mai existe o speranţă. Trebuia să poată să repare această situaţie. Ce rost mai avea să îţi dai seama că ai greşit, dacă nu puteai să îndrepţi lucrurile?

Ce rost mai avea viaţa, dacă nu putea să îndrepte lucrurile cu Anna?

— Opreşte! Bătu cu palma în plafonul trăsurii. Opreşte trăsura! Întoarce!

*

Anna se uita pe fereastra trăsurii la peisajul umed şi mohorât pe lângă care trecea. La fel de ud ca perna ei, se gândi ea îndurerată.

Îşi şterse repede o lacrimă care-i aluneca pe obraz. Te-ai fi gândit că nu mai avea lacrimi, după ce-şi petrecuse o mare parte din noapte plângând în pernă. Cu toate astea, priveliştea care se vedea prin fereastra trăsurii era înceţoşată, dar nu din cauza luminii cenuşii şi a ploii care se lovea de acoperişul trăsurii, ci din cauza resurselor aparent nelimitate de nefericire care urcau şi-i umpleau ochii.

Ar fi vrut să se întoarcă. Numai că nu avea niciun rost. Max plecase deja la Londra. Plecase în timp ce ea îşi lua rămas-bun de la familia Haverston.

Fusese dureros să-i părăsească şi în acelaşi timp epuizant, căci, înainte de a o lăsa să plece, Lucien şi Gideon se străduiră să o convingă să rămână şi apoi îi smulseseră o mie de promisiuni că îi va vizita în mod regulat, că le va scrie des şi că va accepta o alocaţie şocant de generoasă. Dar durerea de a-şi lua rămas-bun de la ei fusese totuşi amortizată de durerea mai acută de a se fi despărţit de Max; era ca şi cum te-ai tăia rău la deget şi n-ai simţi mare lucru pentru că ai capul în flăcări.

Anna îşi şterse din nou lacrimile în timp ce trăsura înainta clătinându-se prin noroi.

Nu aşa ar fi trebuit să se termine povestea cu Max. Ştiuse de la început că nu vor putea sfârşi împreună, dar cum de fusese atât de nepregătită pentru a înfrunta sfârşitul? Cum de se termina totul atât de prost?

Cu siguranţă, ar fi putut să facă ceva diferit, ceva ce le-ar fi permis să se despartă prieteni. Acum nu va mai şti nimic de el, nu va primi nicio scrisoare sau vreo vizită de la el. Cu siguranţă, nu Max va fi cel care i-o va aduce pe Hermia.

Anna scutură din cap cu hotărâre. Era mai bine că despărţirea lor fusese scurtă şi fermă. Care ar fi fost rostul vizitelor dacă i-ar fi chinuit pe amândoi? Ce ridicol din partea ei să creadă că ar fi putut trece de la a fi iubiţi la a fi prieteni, aşa cum o doamnă se schimbă de hainele de bal şi se îmbracă cu hainele de noapte.

Nu se poate să-ţi schimbi sentimentele în funcţie de considerente practice şi în speranţa unei despărţiri mai uşoare.

Dacă ar fi putut, ar fi ales să nu fie atât de îndrăgostită de Max.

Îşi şterse o altă lacrimă şi respiră sacadat. Era îndrăgostită de Max. O surprindea faptul că poate să recunoască firesc acest lucru, ca şi cum ar fi recunoscut că avea plămâni sau inimă. Poate că se întâmpla aşa pentru

că o parte din ea ştiuse dintotdeauna că îl iubea pe Max. Aşa cum ştiuse cu toată fiinţa ei că acest lucru nu va schimba cu nimic lucrurile.

Doar că iubirea nu era un organ vital. Putea să trăiască şi fără iubire. Cu siguranţă. Poate.

Doamne, chiar nu ştia dacă putea sau nu. Se simţea ca şi cum ceva vital fusese îndepărtat, smuls din pieptul ei.

Şi în timp ce partea ei raţională şi pragmatică insista că uneori dragostea pur şi simplu nu era de ajuns, cealaltă parte din ea, şi mai ales gaura dureroasă din piept, voia să ştie de ce naiba n-ar fi.

De ce să nu poată fi dragostea suficientă pentru ea?

Era suficientă pentru alţii, nu? Conform mamei ei, drumul spre Gretna Green[2] era plin de nebuni care aleseseră dragostea înainte de toate. Iar mulţi dintre ei, se gândi Anna cu o nouă senzaţie neplăcută, probabil că înfruntaseră obstacole mai mari ca ea.

Îşi aduse aminte de cuvintele lui Max din noaptea trecută.

„Dacă un gentleman consideră că mâna uneia din nepoatele mele nu merită efortul de a-şi asuma curajul de a-şi găsi propria cale, atunci adio şi n-am cuvinte!”

Ea nu era un gentleman, evident. Iar circumstanţele erau foarte diferite. Ea îşi găsise propria cale, aşa cum şi Max şi-o găsise pe a lui. Doar că aceste căi îi duseseră în direcţii diferite.

Pentru că nu avusese curajul să găsească o altă cale.

Anna clătină din cap la acest gând nepoftit, dar nu putu să-l alunge.

Alţi oameni găsiseră o cale. Când contase, când ceva meritase cu adevărat, găsiseră o cale.

Ea de ce nu o găsise? Chiar îi era atât de frică de câteva şuşoteli şi de nişte priviri urâte? Le mai făcuse faţă şi înainte. Le înfruntase pentru că fusese necesar. Nu ar putea să facă asta pentru a fi cu Max?

---

2 Gretna Green este o localitate din sudul Scoţiei, celebră pentru că este o destinaţie a căsătoriilor făcute fără acordul părinţilor, (n.tr.).

Era conştientă că i se strânsese stomacul la gândul de a se întoarce la Londra, dar disconfortul era asemănător aceluia de a-şi lua rămas-bun de la familia Haverston, era ceva căruia îi putea face faţă, dacă îl compara cu durerea de a-l pierde pe Max pentru totdeauna.

Şi atunci de ce alesese cea mai dureroasă cale?

— Sunt o proastă, şopti ea. Am fost o laşă.

Dar poate că situaţia putea să fie reparată, se gândi ea cu hotărâre. Poate că vor putea să găsească împreună o altă cale. Trebuia să încerce măcar.

Se întinse şi lovi cu palma plafonul trăsurii.

— Opreşte-te! Opreşte trăsura! Ignorând ploaia măruntă, scoase capul pe fereastră şi strigă la vizitiu. Întoarce-te! Repede! Trebuie să-l prindem din urmă pe Lord Dane!

Anna îşi băgă capul înapoi în trăsură şi respiră adânc. Era pe cale s-o facă. Era pe cale să se ducă după Max, până la Londra dacă era nevoie.

Dar se dovedi că nu era nevoie. Vizitiul întoarse trăsura şi după cinci minute o opri.

— Ce naiba? Anna scoase din nou capul pe fereastră. N-aveau cum să-l fi prins din urmă pe Max aşa de repede.

Dar iată că trăsura lui Max era în faţa ei, în mijlocul drumului noroios. Pentru câteva clipe, nu făcu decât să se holbeze la ea, simţind deopotrivă extaz, frică şi uimire.

Probabil că venise după ea. Era singura explicaţie.

Apoi se deschise uşa trăsurii şi Max sări din ea, împrăştiind misterul. Se apropie de ea cu paşi mari şi cu un aer hotărât, iar ea, fără să se gândească, deschise uşa şi sări în noroi şi în ploaie.

Se grăbi să-l întâlnească la mijlocul drumului, apoi se opri brusc, la fel şi el, dintr-odată nesigură cum să scurteze cei câţiva metri care-i despărţeau.

Nu ştiu ce să-i spună. Nu plănuise nimic. Ar trebui să fie ceva elocvent, ceva de neuitat şi prin care să-şi ceară iertare şi care să fie foarte convingător şi…

— Te iubesc, se auzi spunând. Sunt teribil de îndrăgostită de tine.

Max rămase nemişcat, mai puţin mâinile. Le văzu cum se încleştează şi se descleştează. „Te rog, te rog, se gândi ea, dă, Doamne, să fie un semn bun!”

Mâinile ei erau înfipte în materialul rochiei, în timp ce răsuflarea îi era tăiată.

— M-am gândit… M-am gândit că trebuie să ştii, pentru că…

— Ar trebui să călătorim, o întrerupse el brusc.

— Poftim?

El făcu un pas precaut în faţă.

— Dacă vrei, putem să mergem în Europa sau în America. Mie mi se pare destul de palpitant, iar tu vei fi la adăpost de bârfe.

Ea se apropie de el, în timp ce gaura din piept începu să i se umple cu speranţă.

— Nu e nevoie. Vreau asta, dar pot să renunţ. Voi rămâne la Londra, dacă asta este ceea ce ai tu nevoie sau…

— Putem să încercăm orice. Fiecare continent, fiecare ţară şi fiecare oraş, dacă vrem. De ce nu? El făcu un pas în faţă, atât de aproape, încât era sigură că el putea simţi valurile de dorinţă pe care le emana. Putem să găsim un loc al nostru, Anna. Sunt convins de asta. Putem să încercăm să locuim la ţară şi să vedem dacă ni se potriveşte, şi apoi la Londra, dacă decidem că nu ni se potriveşte. Poate în Scoţia. Freddie jură că e frumos acolo. Apoi la Paris, la Roma sau în Boston. Putem să emigrăm sau să călătorim la nesfârşit. O să căutăm…

— Şi dacă nu există niciun loc pentru noi? Întrebarea îi scăpă înainte să se poată răzgândi. Şi dacă nu există un loc care să fie potrivit pentru amândoi?

— Nu-mi pasă. Nu-mi pasă dacă îmi voi petrece tot restul vieţii căutând locul perfect. Nu-mi pasă dacă mor fără să-l fi găsit… atâta timp cât îl caut cu tine. Atâta timp cât tu eşti ultima persoană pe care o văd înainte de a muri. Asta… în sfârşit erau îndeajuns de aproape încât să se atingă. Îi cuprinse faţa în mâini. Asta este tot ce am nevoie pentru a fi fericit. Aici este locul meu. Te iubesc, Anna Rees. Tu eşti

tot ce am nevoie.

Dădu să spună ceva, dar scânci când cerul, atât de hotărât să picure toată dimineaţa, se deschise în sfârşit şi începu să toarne cu găleata.

Max începu să râdă, căci erau amândoi uzi leoarcă. O luă în braţe şi ridică vocea ca să acopere zgomotul ploii.

— Vrei să călătoreşti în lume cu mine, Anna Rees?

Ea se auzi râzând în ploaie.

— Da! Clar, da! Îşi încleştă degetele în materialul hainei lui. Vrei să mă duci la Gretna Green, Max Dane?

Ea nu auzi, ci simţi geamătul care-i ieşi din piept.

— Da. Doamne, da!

Se aplecă şi o sărută, şi lumea cenuşie din jurul lor dispăru, luând cu sine ultimele semne de îndoială. El o iubea. Ea îl iubea. Indiferent ce urma, ce aventuri îi aşteptau, ei le vor face faţă împreună.

Epilog

În Londra se vorbi luni întregi despre căsătoria vicontelui Dane cu celebra domnişoară Anna Rees.

Existaseră multe teorii despre cum reuşise această obrăznicătură mică şi hrăpăreaţă să pună mâna pe chipeşul ticălos (şi dacă această căsătorie avea sau nu legătură cu brusca emigrare a doamnei Wrayburn în Norvegia). Se speculase frenetic despre locul unde fugiseră vicontele şi mireasa lui după nuntă.

Înalta societate nici nu întâlnise perechea fericită. Se credea că cei doi fac un tur al Scoţiei, dar numai familia Haverston şi vărul lui Max, domnul William Dane, ştiau sigur unde se aflau, iar aceştia păstrau cu încăpăţânare secretul.

Se spunea că fata dăduse dovadă de tupeu ţintind atât de sus. Se şuşotea că vicontele era nesăbuit neglijându-şi responsabilităţile corespunzătoare rangului său. Toată lumea era de acord că probabil fugiseră pe continent din cauza ruşinii.

Iniţial, şuşotelile escaladaseră, dar după o vreme se opriseră, şi apoi cineva auzise că fiica lordului Truch fusese prinsă furişându-se pe fereastră ca să se întâlnească cu fiul unui negustor, şi toată lumea începuse să vorbească despre asta. Şi trei săptămâni mai târziu începură să vorbească despre Eliza Tomlison, care fusese prinsă încercând să dea foc casei unei rivale într-o criză de gelozie.

Când, un an mai târziu, Lord şi Lady Dane se întoarseră la Londra, nu mai erau subiectul principal de discuţie.

Existară şuşoteli, aşa cum era de aşteptat. Dar înainte ca zvonurile să se răspândească, perechea se mută la conacul Caldwell pentru a întâmpina naşterea primului născut al lordului Engsly, o fată, şi apoi la conacul McMullin pentru nunta vărului vicontelui şi apoi… Şi apoi nimeni, în afară de prietenii apropiaţi, nu a mai fost interesat de ce făcea cuplul. Erau văzuţi pe ici, pe colo, la teatru, la vreo petrecere restrânsă, Lordul Dane la clubul său şi la Tattersall şi doar din când în când mai erau menţionaţi în vreo conversaţie.

„Ai auzit că sora lordului Dane a rămas în cele din urmă văduvă? Mă întreb dacă are de gând să se întoarcă acasă”.

Dar în mare, perechea nu mai era atât de interesantă încât să suscite interesul societăţii. Ultima oară se află că cumpăraseră o casă modestă, undeva lângă satul Menning, dar că plănuiau să călătorească la Veneţia sau poate la Roma.

Ce mai conta de fapt, când toată lumea importantă discuta deja despre altceva?

Sfârşit